

ЛУИС ЛАМУР
СТРЕЛЦИТЕ ОТ ГОРИСТИТЕ
РАВНИНИ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

ГЛАВА 1

Двамата ездачи по пътя към Дийп Крийк яздеха необезпокоявани в ранното утро. Наоколо не се забелязваше нищо обезпокоително.

Бездънното небе се издигаше яркосиньо и бездънно изпълвайки простора до целия хоризонт. Пътят пред тях криволичеше в бяла тясна ивица чезнеща в пустинната равнина. От двете страни на пътя се простираха обширни равнини с разпръснати тук-там ръждиви храсти, стигащи чак до сините възвишения, а в долчинките по течението на Дийп Крийк се гушеха гъстозелени тревисти ливади и изобилие от върби.

Далеч зад тях, сякаш изникнали от нищото, се издигаше планинската верига Дийп Крийк, разпростряла се върху площ от петдесет квадратни мили. Полите ѝ представляваха хаотично струпване на голи скали или камънаци изпъстрени тук-там със жилавите храсталаци на пустинята. По дължината на хребета на различни интервали се виждаха гъсти букети на боровите върхове.

Грубият кръг на речния басейн се врязваше в планинската верига на Дийп Крийк, която представляваше високо, гъсто залесено плато, нарязано от каньоните и долините на реките Дийп и Кейв, отрупани от девствена дървесина. Високите ливади бяха застлани от тучни пасища, обилно напоявани от потоци; вътрешните склонове на планините, с изключение на поразените от мълнии и обгорели участъци, гъсто обрасли със стройни борове и ели.

Само един път прекосяваше участъка на Дийп Крийк, една отдавна изоставена пътека прокарана и използвана от първите пионери дръзнали да стъпят по тия краища, и по-късно като прехода между две спирки, но за доста кратко време. От много години насам фургон не беше минавал по този път; покоят му беше нарушаван единствено от ездачите на Б-Бар.

— В града има нови личности — обади се Бил Кофин, нарушавайки тишината след изминатите три мили в прохладната тиха утрин. — Една страхотна блондинка.

Клей Бел опъна от цигарата си, ни видя, че е угаснала, и след като грижливо я стисна откъм върха за всеки случай, я захвърли на земята. Тук нямаше опасност от пожар, но дългогодишният навик от живота в горите взе връх.

— Двама дървари — добави Кофин. — И някаква градска клечка... всичките издокарани.

— Много говориш. — Клей извади принадлежностите си и започна да си свива цигара. Хвърли поглед на Кофин; едва забележими следи от смях напъплиха в тъгълчетата около очите му. — Че какво ще търсят дървари в Тинкърсвил?

— Направо ми взе думите от устата. — Бил Кофин беше строен и добре сложен млад каубой, добър с ласото или коня. — А и чудя се каква ли работа ще има тази руса красавица в градчето?

— Искаш да кажеш, че още не си й направил предложение ли?

— Нямах възможност. Зърнах я само за миг и после изчезна нейде.

— Умно момиче.

Тинкърсвил се простираше сред суровата пустош на равнината близо до Дийп Крик. Представляваше една улица от магазини с бутафорни фасади и половин дузина улички с къщи, боядисаните от които се брояха на пръстите на едната ръка; имаше и две-три кирпичени. В периферията на градчето сред някакви кирпичени руини три момчета играеха на ловци и индианци и съдейки от бурните им крясъци, имаха успех.

На влизане в града се разминаха с един едър мъж на кон и с навъсено лице.

Кофин се обърна ухилен към Бел.

— Швабе не може да забрави шамарите, дето му ги раздаде тогава. Види ли те някъде и му се дръпва лайното.

Улицата беше напечена от слънцето и тиха. Пред един магазин кокошка кълвеше огризка от ябълка. Проснато в праха нечие куче се припичаше на слънцето. На ръба на дъсчения тротоар седяха двама мъже с високи ботуши и шапки килнати на тила, друг се беше облегал на стълба на рамадата и пушеше цигара. Присви очи като ги видя и вдигна ръка за поздрав.

Клей Бел огледа улицата със задоволство. Той беше сговорчив мъж с широки плещи и тесни бедра на пустинен ездач, мъж спокоен и

способен, от онези мъже, в които хуморът клокочеше близо до повърхността им. Носеше револвера с онази небрежност и естественост, с които носеше шапката или ризата си.

Познаваше хората от града и ги обичаше. Беше дошъл тук напълно непознат, а сега беше част от едно цяло. Преди това обаче не се беше привързвал никъде за дълго.

Едър мъж в едноцветна вълнена риза извън колана излезе от Хоумстейк. Беше с панталони навити до коленете, и високи ботуши с връзки. Добре позната униформа на дървосекача.

Любопитство примесено с тревога се размърда в душата на Бел... единствената дървесина в пределите на поне десет мили около Тинкърсвил се намираше в собствения му участък около Дийп Крийк.

Тропот на бягащи копита се разнесе откъм дървения мост в горния край на градчето, а след него трополенето и на кабриолет. Тя навлезе в улицата и двама изискани чернокожи я докараха до ездачите с енергичен галоп.

Кабриолетът рязко спря пред тях и вдигнатият прах я покри за секунди; след малко прахът започна да се сляга.

Едър мъж в ботуши с връзки подхвърли юздите на компаньона си и скочи леко от кабриолета. Тъмният му добре ушит костюм и бялата плетена шапка бяха в рязък контраст с невзрачните дрехи на мъжете наоколо.

Студена и безжалостна самоувереност излъчваше походката му. Всяко негово движение говореше за неотложна и важна работа. Той беше видял Клей Бел да язди коня си и си беше отбелязал сорта Б-Бар.

Вдигна ръка.

— Хей, ти.

Бил Кофин сръга Бел.

— Я виж ти — изрече той с понижен глас, — това нещо иска да говори с теб.

Гладкообръснатото и белокожо лице на едрия мъж беше открито, но Бел инстинктивно усети, че този мъж не беше новак в работата си. Най-малкото поне в обичайния смисъл на думата. Бел зачака; обветреното му лице не изразяваше нищо, само очите му измерваха непознатия мъж.

— Ти ли си Бел?

Няколко минувача спряха и обнадяждено се обърнаха към източника на грубия глас. Гласът съдържаеше предизвикателство, а това предполагаше търсена свада, която се посрещаше добре от гражданите на Тинкърсвил. Защото освен неясните и смътни подмятания за приказни златни находища, цените на добитъка и начина на обличане на някоя екстравагантна особа по танцовите вечеринки нямаше за какво друго да се говори.

Клей Бел изчака мъжът да се приближи до коня му и една тогава проговори. Но дори и тогава се позабави, оставяйки мъжът да го огледа.

— Да, аз съм — отвърна той.

Драсна клечка кибрит о ботуша си и я поднесе до цигарата си, държейки я в шепата си. Дясната му ръка по навик остана неподвижна. Стариат Сам Тинкър го беше забелязал, а и Бил Кофин си извлече нужните заключения.

Бел зачака; мъжът и грубите му маниери определено не му се понравиха. Той беше прекосил улицата така, сякаш беше негова и се бе обърнал към Бел сякаш беше някакъв изпаднал индианец.

— Ти ли си човекът, дето води онова стадо на Б-Бар до Дийп Крийк?

— Сигурно трябва да съм аз. — Клей спокойно изучаваше мъжа, като си отбеляза силната, почти животинска челюст, мощното костеливо лице, и обтегнатата бяла кожа. В очите му нямаше топлина. Имаше само зле потискано нетърпение и арогантност.

— Е, тогава махай ги оттам! Започвам сеч в тая планина и в равнината зад нея. Още следващата седмица.

— Добитъкът ми му харесва там. — Бел огледа края на цигарата си. — Нямам намерение да ги местя оттам докато самите те не ми го покажат. А що се отнася да сечта в този участък, ти няма да припариш там сега или когато и да било друг път.

Той говореше спокойно, но със студена самоувереност, която разгневи едрият мъж. Клей Бел си имаше своя собствена осанка на достойнство извоювано сред далечните бойни пътеки далеч от Тинкърсвил.

Седеше отпуснат върху седлото си и попиваше топлината на сутрешното слънце след хладината на ранната езда. Обичаше този град, овехтялата червенина на тухлените сгради, двете квадратни и

мощни сгради от сив пясъчник, и построените набързо магазини с фалшиви фасади и шперплат, които допълваха общата картина. Обичаше дори и изтърканите и полирани перила, сенките под входните навеси. За първи път се чувстваше особено привързан към дадено място и това чувство сгриваше гърдите му.

— Ти сигурно не знаеш кой съм аз. — Усмивката на непознатия мъж беше повече от съжалителна. — Аз съм Джад Дебит.

Клей го изгледа през цигарения дим с внезапно развеселен поглед.

— Я виж ти! Това е наистина интересно. Само дето не съм чувал досега за Джад Дебит. А пък колкото за кравите ми, не мисля че за тях би имало голямо значение дали съм чувал за теб или не.

Зрителите се изхилиха, а някакъв мъж дори шумно се изсмя. Устните на Дебит се свиха от гняв, а лицето му пламна. Той беше свикнал да се отнасят към него с респект, и студената увереност на този кравар тук го изкара от релси.

— Без значение дали си чувал за мен или не, веднага си изкарваш стадото от горите, чуваш ли ме! — Той направи пауза. — Нямам навик да повтарям думите си.

Клей Бел опъна дълбоко от цигарата си и после издуха пушека, без да бърза да отговаря. Настояването на Джад беше дошло съвсем изневиделица, и бе забило пръст в раната. Участъкът от Дийп Крийк за него беше нещо повече от една ивица земя, повече от едно добро пасище за кравите му. За него то беше самият живот. До момента, в който бе зърнал Дийп Крийк, никъде не бе желал да отсяда за повече от месец-два, а тогава разбра, че мястото му е само тук. Бе обикнал тази земя така, както само един мъж може да обича една жена. Не коя да е жена, а жената, единствената жена.

Но нищо от това не се прочете по лицето му. Той се бе научил да живее без да дава израз на мислите си. Секундите отминаваха една подир друга. Накрая погледна покрай цигарата си към Джад Дебит и се усмихна.

— Съжалявам, приятелю. Тази земя ми харесва. Кравите също я обикнаха. Никъде няма да ги местя.

Още докато говореше насмешката се промъкна в очите му, защото той бе разбрал какво представлява Джад Дебит. Пред него стоеше силен и опасен мъж, мъж, който не бе свикнал да губи, който

се вземаше твърде насериозно. Този мъж не притежаваше чувството за хумор на Бел, и насмешката му само го разгневи.

Гневът на Деви́т нарастваше с всяка изминала секунда. Ухлените физиономии на зяпачите направо го влудяваха, а присмехулното изражение на Бел преля чашата на гнева му.

— Някой от тези дни — проговори той, за миг изгубил контрол над себе си — някой ще те смъкне от коня ти и ще те напляска здраво!

Клей се усмихна и положи длани върху рога на седлото пред себе си.

— Защо някой, ти не искаш ли да си опиташ късмета, мистър?

Джад Деви́т се бе обърнал и бе тръгнал към кабриолета. Това го свари вече в гръб. Той бавно се извърна и изгледа Бел; моментният му гняв бе отстъпил място на ледена решимост.

— Когато му дойде времето, каубой, аз лично ще се погрижа за това. А когато се захвана за нещо, винаги го довеждам докрай, обещавам ти!

Той се извърна и продължи към кабриолета си.

Клей Бел го проследи с поглед. Не бяха много мъжете, способни да отговорят на такова прямо предизвикателство, а малцина бяха тези, които биха оставили впечатлението, произведено от Джад Деви́т. Никой от околните мъже не беше останал с убеждението, че Джад Деви́т бяга от юмручния сблъсък. Той просто не беше още готов.

Мъжът беше и едър. беше поне с тридесет фунта по-тежък от сто и деветдесетте на Клей Бел.

Клей обмисляше ситуацията докато гледаше кабриолета да се отдалечава.

— Бил — извърна се той изведнъж в седлото си — върни се в ранчото и кажи на Ханк Рууни да вземе ония крави от Стоун Кап и да ги откара на Дийп Крийк.

— Разбира се, шефе — отвърна Кофин с явна неохота. — Щеше ми се да зърна още веднъж оная русокоса красавица. Страхотно парче, направо огън!

— Ти се връщаш в ранчото, а русокосите красавици ги оставяш на мен!

Прехвърлянето на кравите от Стоун Кап до Дийп Крийк щеше да стане едва след две седмици, но ефектът от този ход щеше да е двоен. Това щеше недвусмислено да покаже на всички къде възнамеряваше да

направи постоянното си местожителство; и също така, в случай че нещата се развиеха неблагоприятно, добитъкът му щеше да има двуседмичен престой на тучно пасище с изобилна вода.

Той поведе коня си по улицата до къщата на Тинкър, като обмисляше по-нататък ситуацията. В тая част на страната нямаше много на брой ферми, а неговата беше в най-добрия участък на десетки мили наоколо, а без Дийп Крийк той никога нямаше да постигне нещо крупно с онова, което би му останало.

Беше скитал навред до момента в който бе стигнал до Тинкърсвил и се бе установил в участъка на Дийп Крийк. Човекът, който му беше казал за Дийп Крийк, беше самият Сам Тинкървил, седнал в излъскания си стол, облегнат на единия си лакът, с разрошена прошарена коса.

Клей Бел съвсем ясно си спомняше деня, в който кракът му бе стъпил за пръв път на тази улица, с кон уморен от дългите преходи, а самият той покрит с прах. Дръпна поводите на коня и погледна по улицата; градът по нищо не се различаваше от другите градове по запада... и въпреки това той изпитваше някакво чувство, съвсем различно отпреди.

Беше оставил коня си в една конюшня, след като се бе погрижил за него; той самият също бе закусил. Беше се разходил по улицата, разглеждайки града, а очите му не се откъсваха от близките до града хълмове.

— Минаваш през града ли?

В този момент за пръв път бе видял Сам Тинкър. Едър и дебел възрастен мъж с лукави очички който рядко се откъсваше от стола си.

— Да... Какво има в ония хълмове?

Тинкър го огледа.

— Животновъдец ли си?

— Мисля да стана. Прекарвал съм стада по пътищата.

— Яздиш като войник.

— Бях. В кавалерията.

Сам Тинкър беше ставал свидетел как много мъже бяха идвали и си отивали в продължение на повече години, отколкото искаше да си спомня. Тинкърсвил беше негов град. Той беше посял семената и бе акуширал при раждането му. Искаше творението му да израсне, но както трябва, в правилна посока.

— Участъкът там горе — посочи към хълмовете той, — са най-доброто място за паша на кравите в целия свят. Тревата е тучна цяло лято, а водата не секва и за миг. Човек може да си пасе стадата там на равното докато дойдат жегите и после да ги премести в района на Дийп Крийк, за да се закръглят съвсем.

— Кой е там горе?

— Никой. Местността е такава, каквато си е от сътворението. Няма даже и трапери. — Тинкър размести огромната си маса върху стола. — на цели мили гори със страхотна дървесина, от която могат да паднат чудни пари. Така си сто и си чака стопанина.

И когато утринното слънце огря хълмовете, той вече беше сред тях. Всичко беше така, както му го беше описал Тинкър, и дори още по-хубаво. Беше започнал да майстори първата колба още същата сутрин, довърши я и после после направи и един корал преди да се върне в града. После прати да извикат Ханк Рууни и нещата бяха поели обичайния си ход.

До този момент не беше имало и най-малкото смущение в напредъка на Б-Бар, а областта беше добър пазар за говеждото му месо, защото фермите тук не изобилстваха. Навред имаше пръснати мини, а миньорите ядяха говеждо. Можеше да посрещне текущите разходи с местните продажби, така че започна да уголемява стадата си.

Джад Дебит изглеждаше сигурен в себе си и сигурно вече бе оформила плановете си как да изсече цялата област около Дийп Крийк. Явно беше много бърз и потаен в начинанията си, защото до този момент до ушите на Бел не беше достигнала дори и най-малкия слух за това, какво се готвеше на участъка му.

Бел се отдалечи от дима на Тинкър и свърна в салона през ветрилообразните врати. Още един чифт такива врати делеше салона от фойето на хотела. Приблужи се до бара, отбелязвайки си наум присъствието и на двама мъже с вълнени ризи и панталони навити до крачолите.

Най-близкият дървосекач се извърна и му хвърли поглед. Беше едър и груб мъж с широко, но приятно лице, корав и набит, но с добро настроение.

— Ти май си нямаш друга работа, та си търсиш белята, каубой! Оня там, дето говореше с теб, беше Джад Дебит Бика!

— Така ли?

В момента съзнанието му беше изцяло обсебено от мисълта за участъка на Дийп Крийк. Не биваше да има никакви провали на този етап. Пашата му беше необходима да качи добитъкът му за пазара, и ако някакви проблеми го принудеха да ги махне от това изумително пасище и да ги премести в изсъхналите и напукани равнини, където тревата още сега беше жълта, той щеше да загуби десетки фунта живо тегло от всяко животно, а с него и много пари. Колкото по-тежки бяха животните му, толкова повече щеше да получи за тях на пазара, а той имаше голяма нужда от пари. А за капак на всичко в равнините нямаше да капне и капка дъжда в близките три месеца.

Дървосекачът обаче не се отказваше така лесно.

— Джад е прегазвал и къде по-юначни от теб! Виждал съм го да търкаля трима, даже четирима като теб наведнъж! Стане ли дума за сечене на дърва, земя или жена, Джад винаги получава онова, което иска, и можеш да заложиш и последния си долар, че ако е решил да изсече целия участък на Дийп Крийк, ще го направи!

— Няма да може.

— При него такава дума не съществува в речника му! — Едрият дървосекач се приближи още. — Казвам се Уот Уилямс, каубой, и работя от доста време при Джад Бика. Той каза, че ония гори са негови, и точка! Има и още нещо, — приведе се доверително към Бел едрият мъжага — той ще докара петдесет от най-здравите дървосекачи в страната да работят за него!

Бел гаврътна чашата си и се извърна от бара. Уот Уилямс му се ухили в лицето. Целият кипеше от чувство за хумор и жажда да си почеше ръцете. Имаше широки рамене и големи ръце, а току-що беше обърнал две двойни чаши.

— Бел — повика го той, запътвайки се подир него — с удоволствие приемам офертата ти, която предложи на шефа, още сега!

Уот замахна още докато изговаряше последните думи. Клей обаче ясно б видял намерението му още преди движението. Беше разбрал какво му е на ума на мъжа още докато той пресичаше залата, по начина, по който движеше краката си. И в мига, в който Уот замахна, Клей се дръпна назад и заби един ляв и десен юмрук в лицето му. Левият удар се стовари в окото на Уилямс тъкмо в мига, в който влизаше, но десният попадна твърде назад към ухото. Уот залитна, но въпреки всичко се опита да запази равновесие. Бел пристъпи напред и

когато Уилямс отново влезе, той финтира, и после му стовари един съкрушителен десен прав в челюстта. Ударът сякаш закова Уилямс във въздуха докато правеше крачка напред, той се олюля и рухна в праха, стоварвайки се като отсечен с брадва.

Бел изгледа приятеля на рухналия дървесекач, но онзи на бара само го изгледа със зяпнала уста, сякаш не вярващ на очите си. Бел се обърна и влезе в хотелското фоайе.

Ед Милър вдигна глава над счетоводната книга, отбелязвайки си наум раздраните кокалчета, и си извлече необходимите заключения. Той беше необщителен мъж с минало, за което никой от околните си нямаше и най-малка представа. Притежаваше таланта да научава почти всичко, които ставаше в Тинкърсвил без дори да проявява и най-малкия видим интерес.

Беше станал свидетел на сблъсъка на Девит и Бел на улицата. В бара имаше дървесекачи. Нещо тежко се бе строполило на пода. Клей Бел имаше раздрани кокалчета и никакви други видими признаци за поражения. Изводът се налагаше сам.

— Върна ли се вече Харди Тибот?

Милър поклати глава.

— Още не, Клей. Закъснява. Никой не е дошъл в града освен онзи дървесекач, никой освен семейство Райли. Съдията Джеймс Д. и щерка му.

Клей Бел се поколеба. Ръцете му останаха неподвижни върху плота. Харди трябваше вече да се е върнал. Дали закъснението му нямаше нещо общо с Девит? Тази мисъл го разтревожи и той остана неподвижен, колебаещ се как да постъпи най-добре в тая ситуация.

— Трябва да видиш момичето на Райли, Клей! — понижи гласа си милър. — Човече, да бях на твоите години веднага й скачах.

— Блондинка ли е?

— Колийн Райли? Какво говориш! Тъмночервена коса и очи пълни с Ирландия... аха, ето я, тъкмо слиза по стълбите.

Клей се обърна небрежно и без да бърза, изпълнен с любопитство. Изгледа я за миг, и после пак. Погледите им се срещнаха и за един миг останаха слети един в друг.

ГЛАВА 2

Колийн Райли зърна мъжа застанал до рецепцията да се извърща и да хвърля поглед нагоре към стълбите. Нещо в добре оформеното му лице привлече вниманието ѝ, после очите им се срещнаха и тя усети как нещо вътре в нея се преобърна. Спря за миг, достатъчен човек да си поеме дълбоко въздух, и после продължи надолу по стъпалата.

Спря до него пред рецепцията с вирната брадичка и поглед вперен право пред нея. Вниманието ѝ беше привлечено от ръцете на мъжа опрени върху плота. Тя забеляза, че няколко кокалчета бяха ожулени. Но ръцете бяха силни и добре поддържани.

— Излезе ли мистър Девит?

— Да, мадам. — Очите на Ед Милър дори и не трепнаха. — Ако не се лъжа, мистър Бел тук го видя да излиза, нали, Клей?

Тя неохотно се обърна към младия мъж до нея.

— Бихте ли ми казали вече е излязъл? Или не е някъде наблизо?

— Един доста напорист джентълмен, нали така? — Изражението на Клей беше прекалено невинно. — С мустаци и собствено мнение?

Колийн присви устни, но я прониза трепетът на леко веселие. Трябваше да признае, че описанието беше доста точно.

— Мисля, че е именно той. Видяхте ли го къде отиде?

— Имаше някакъв малък спор с един кравар, без съмнение доста зле възпитан. После се качи на кабриолета си и отпътува.

Тя го огледа, усещайки насмешката, без обаче да е сигурна какво се крие зад нея.

— По-добре кажете на този кравар — произнесе студено тя, — че за него ще е най-добре да не изпречва на пътя на мистър Девит, защото той може да бъде много лош когато се ядоса.

— Мистър Девит е отскоро тук — увери я Бел. — Може би когато започне да се ориентира по-добре в обстановката, ще се промени.

Колийн Райли беше прекарала по-голямата част от живота си сред мъже и не изпитваше колебание, когато ѝ се наложеше да

разговаря с непознати. Тя беше момиче, уверено в себе си, и познаваше повечето от приятелите на баща ѝ, и дори годините, прекарани в едно училище в източните щати, не бяха успели да я променят.

Този висок и непознат мъж я тревожеше. Тя почувства, че трябва да продължи, но не обичаше да оставя неизяснени неща след себе си.

Беше го зърнала за пръв докато слизаше по стълбите, отбелязвайки си широките плещи под избелялата от слънцето синя риза, тесните бедра и ботушите му. Револверът му си беше съвсем на мястото без да се набива в очи. Без него сигурно би изглеждал разсъблечен, хрумна ѝ изведнъж.

Това, че Джад Девит не му беше направил никакво впечатление, беше повече от очевидно, факт, който силно я изненада, защото Джад имаше качеството да налага непрекословно присъствието си и мъжете го заобикаляха с респект. Дори и баща ѝ се отнасяше към него внимателно. Фактът, че този мъж изобщо не беше впечатлен от него, изглеждаше като някакъв неясен отговор на нещо, което тя току-бе почувствала; и въпреки всичко нямаше никаква видима причина да се поддава на това чувство.

— Не го подценявайте — предупреди го тя. — Мистър Девит е човек, който довежда начинанията си докрай. Той построи железницата през Слайд Каньон, ако си спомняте.

— Изглежда добре го познавате.

Очите ѝ се сблъскаха с неговите. Нейните бяха студени и почти враждебни.

— Да, скоро ще се женим.

Думите ѝ прозвучаха някак си фалшиви и изкуствени. Защо? Нали тя наистина щеше да се омъжва за него.

— Така ли?

И отново онази насмешка в думите му. Челюстта ѝ се повдигна.

— Да. Да, ще се омъжвам за него!

Той я огледа с напълно сериозен поглед. Тя беше високо момиче, пет фута и седем инча, но неговият ръст я караше да изглежда дребосък.

— Желая ви щастие — изрече той, после повдигна шапката си и я тръгна към вратата.

Колийн Райли се обърна към Ед Милър.

— Кой беше този мъж?

— Клей Бел — отвърна Милър, като я наблюдаваше с блестящи и любопитни очи. — Той има добитък на Дийп Крийк.

Тя излезе във двора на дъсчения тротоар и огледа улицата. Не се виждаше никъде. Нито пък Джад Деви.

Едва сега до съзнанието ѝ достигна съдържанието на репликата на Милър. Това беше човекът с добитъка, който Джад искаше да изрита от участъка му!

Тя пристъпи напред и спря. Преместването на на ония крави можеше да не се окаже толкова лесно, колкото си го представяше Джад. Имаше нещо в този едър млад мъж, което ѝ подсказваше, че не беше от ония хора, които биха се оставили да бъдат прегазени, дори и от безцеремонните и безмилостни похвати на Джад.

И в този момент очите ѝ се спряха върху Уот Уилямсън. Едрият дървосекач се опитваше без особен успех да скрие лицето си зад колоната на входа, и то имаше защо. Едното му око беше черно и подутото, а на челюстта му се издигаше внушителен оток.

— Уот! Пак ли си се бил!

Уот Уилямс махна с ръка на нескъпосното си укрите.

— Мадам, това беше най-краткият ми бой. Аз замахнах към него и пропуснах, той също замахна към мен, но не пропусна.

— Джад знае ли за случилото се?

— Още не, но той вече има сблъсък със същия момък. Поговориха си малко за земята, дето Джад се кани да сече, и Джад заплаши момъка, че ще го смъкне от коня и ще го напердаши с колана си. Момъкът му каза, че няма да има нищо против.

Уот докосна внимателно челюстта си с връхчетата на пръстите.

— Мадам, този момък няма да е толкова лесен, както си мисли Джад.

Тя изведнъж си спомни ожулените кокалчета на младия мъж преди минута и пълното безразличие, което бе демонстрирал към Джад.

— Този мъж... да не се казваше Бел? Клей Бел?

— Точно той е. Висок момък, стъпва леко като пантера, и удря здраво — добави той мрачно.

Вятърът раздвижи напечения прах на улицата. Муха прелетя лениво и се блъсна в рамката на прозореца; полузаспали коне мързеливо се размърдаха на коневръза пред салона.

В Тинкърсвил нямаше кой знае какво за разглеждане. Той просто беше едно дребно градче с няколко стари сгради от сив камък и една-две от червени тухли; останалите здания, магазини и къщи, представляваха сиви къщи от строителен картон, обрулени от слънцето и с олющена боя. В равнината заобикаляща градчето танцуваха прашни дяволчета и маранята караше всичко наоколо да трепери.

Колийн Райли закричи по дъсчения тротоар към края на улицата. В далечината планините изглеждаха прохладни и съблазнителни. Тя застана неподвижна втренчена в безкрайните простори заслушана в ленивите приказки на мъжете. Кон се разтърси и изпръхтя в опит да прогони измъчващите го мухи, а някъде отдалеч, в другия кай на града, отчетливо се разнесе звънкият грохот на чук в наковалня.

Опърленият от жегата Тинкърсвил, безличен и сив, откъснат от света, какво можеше да предложи той на всички тези мъже, които живееха в него? Кой нормален човек би предпочел да прекара живота си в тая пустош, след като съществуваша Ню Йорк, Лондон и Париж?

Някакво неясно тъмносиньо петно в далечните хълмове указваше за устието на каньон... къде ли извеждаше той? До някоя изумрудена ливада? Или кристално бистро езеро? Или земи, недокосвани от човешко присъствие?

Тя се извърна и отново огледа градчето. Мъжът от хотела ѝ говореше за индиански войни и кражби на добитък, за кръвопролитни сражения и жестоки битки за оцеляване, но въпреки това градчето не показваше никакви очевидни белези.

Някои от първите заселници бяха продължили нататък, но други бяха останали. А и онзи един възрастен мъж, основал градчето, Сам Тинкър. Трябваше да поговори с него.

Сред тези, които бяха останали, имаше всякакви, и високи и дребни, но ги обединяваше едно качество, общо за всички тях — те бяха силни. Мъже с кожа обветрена като пергамент и очи виждащи отвъд утрешния ден.

Тези, които бяха предпочели да прекарат остатъка от живота си тук, не бяха богати, но бяха мъже, на които човек можеше да се облегне, притежаваща забележителна вътрешна сила, не познаващи поражението. Такива бяха мъжете, построили града, вдъхнали му живот. А Джад беше от тая порода, която градеше и оформяше един нов свят... но дали беше така в действителност?

Не беше ли казал стария Сам Тинкър на баща ѝ:

— Тук обитават два типа мъже, господин съдия. Тези, които идват да градят и съзиждат, и онези, които гледат да си напълнят джоба и да изчезнат.

На връщане към хотела тя погледна между две сгради в далечината. Някъде на самия хоризонт, където синевата на небето се сливаше с равнината, се вдигаше малко облаче прах, бележещо пътя на самотен конник.

Дали не беше Клей Бел? Или някой друг конник завръщащ се в спокойните хълмове?

Мъжете продължаваха разговора си и тя се заслуша в равния ромон на гласовете им. Едно име привлече вниманието ѝ и тя забави стъпка.

— Кой, Клей ли? Знам го още от времето, когато ходеше по къси панталонки, загубих му дирите само когато отиде на война. На четиринайсет вече беше мъж, обзядваше мулета и прекарваше стада по пътя към Санта Фе. Прекарваха ги от Тенеси през Тексас. Придружаваше Нелсън Стори по времето на първия му курс до Монтана.

Другият мъж промърмори нещо и по-възрастният мъж отвърна:

— Възможно е. Той яздеше тогава с рейнджърите, в Тексас. С Макнели. Тия мъже имаха пергамент вместо кожа, пустите му рейнджъри.

Прииска ѝ се да остане и да дослуша разговора им до края, но си наложи да продължи. Здрачът бе започнал да се сгъстява по склоновете на далечните хълмове, и в ушите ѝ зазвуча музиката в думите на стареца: „По пътя за Санта Фе. От Тенеси за Тексас. Възмъжал още на четиринайсет, прекарваше стада по пътя за Санта Фе.“

Какви ли спомени се надигаха в душата на такъв мъж? Какви жени бе познавал? Тъмнооки момичета в Таос и Санта Фе? Индиански момичета?

Тя рязко спря с ръка върху дръжката на хотелската врата. Той можеше и да е женен! МОжеше да има и деца... можеше да е... Но какво значение всъщност имаше това за нея? Щеше да има, защото ако имаше деца, тогава би било жестоко за тях да напуснат къщата си. Тя се помъчи да убеди себе си, че това беше единствената причина,

поради която тази перспектива я плашеше. Как би могло да да има други причини?

От Тенеси за Тексас.

ГЛАВА 3

На гарата Джад Дебит слезе от кабриолета. Боб Трип, бригадирът му, стоеше на платформата и надзираваше разтоварването на някакви тежки машинарии от откритите вагони. Джад гледа няколко минути, дъвчейки края на пурата си и обмисляйки ситуацията. После дръпна настрана Трип.

— Боб, преди малко имах разпрания с един кравар на име Бел. Държи стада на участъка, който се каним да сечем. Може да изскочат неприятности, така че подготви момчетата за това. Ако този каубой си е втълпил, че може да ме спре, си е негова грешка!

Трип кимна. Беше взел участие поне в една дузина подобни разпрания съвместно с Джад Дебит и ръцете го засърбяха предвкусайки големия майтап. Беше по-възрастен от Дебит, корав мъжага, който знаеше как да се оправя с хората и да извлича най-добрите резултати от тях.

— На момчетата ще им дойде добре. Вече се чудят какво да правят. — Той хвърли поглед на Джад. — Какво става с участъка? Той беше държавна собственост, нали така?

— Не се тревожи — успокой го авторитетно Джад. — Франк Чейс е в Уошингтън тъкмо за тая работа. Ще уреди всичко. Нашата работа е да насечем дървата. — Той се ухили. — Може да ни се наложи да изсечем участъка още преди да го е уредил, но кой може да ни спре? Боб, сега е време, когато силният мъж получава всичко, за което се бори. Тази страна се държи на инициативата! Тя е създадена за нея! Човек никога не може да забогатее със скръстени ръце. Планирай всичко внимателно, после тръгвай и нищо не може да те спре.

Боб Трип не коментира изказването на шефа си. Джад Дебит имаше репутацията на човек, довеждащ всичките си начинания до успешен край, а тези начинания се изпълняваха от мъже. Боб Трип ръководеше тези мъже, и обичаше работата си. Но въпреки всичко това, след като самият той беше малък човек, понякога имаше и своите

минути на съмнение. За да се издигне един мъж толкова високо, това означаваше, че много други добри мъже са били прегазени по пътя му... Как би се чувствал самият той, ако беше на мястото на някой от повалените?

— Досега нищо не се е опряло, не е ли така? — Джад сякаш бе прочел мислите му. — Никой човек няма право да застава на пътя на прогреса.

— Този Бел тук — произнесе замислено Трип. — Чувал съм доста неща за него. Не можеш ли да го купиш?

— Да го купя? — изсмя се Джад, не вярващ на ушите си. — Изглежда вече старостта те газе, Боб. Да си спомняш някога досега да сме купували човек обсебил държавен участък? Той или ще си иде поживо поздраво, или ще го прегазим!

Джад рязко се извърна и тръгна обратно към хотела, оставяйки кабриолета на Трип. Това сечище съдържаше най-хубавата дървесина в щата, и ако всичко минеше както трябва, щеше да я изсече още преди правителството да си размърда задника. Нямахше какво да се тревожи толкова за това. Чейс беше неговият юридически и политически щит, Чейс беше наясно как действа Джад, познаваше всички нужни хора и знаеше как да стигне до тях. Той щеше да уреди всичко, и нямахше никакъв смисъл да седи и да чака, след като отговорът можеше да бъде само един.

Разбира се, веднъж се бе провалил, при случая с планината Чарлстън. Но докато Джад научи за неуспеха му планината вече беше изсечена и хората му вече се бяха прехвърлили на друг обект. Известна сума пари беше прехвърлила няколко шепи. Ония хора в Уошингтън бяха прекалено заети, за да надават ухо на всяко оплакване на последния фермер, и когато човек имаше пари и малко влияние там, където беше необходимо, нямахше гаф, който да не може да се оправи.

Областта гъмжеше от природни богатства, и умният човек трябваше да се възползва максимално от тях. В известен смисъл дори това беше патриотично. Джад подпомагаше изграждането на родината си, нали така, а ако в процеса на тази помощ станеше още по-богат, нима имаше нещо лошо в това? В края на краищата, не беше ли това американският начин на живот? Или по-скоро неговият собствен начин.

Някаква неясна и смътна мисъл се стрелна обезпокояващо през съзнанието му, че може би природните богатства на една нация бяха притежание на всичките ѝ членове, но той бързо я прогони и бързо продължи по улицата, обмисляйки ситуацията.

Този Бел. Той вероятно щеше да се бори, не съзнавайки колко безнадеждно беше положението му. Вярно, имаше дванайсет работника, но това едва ли щеше да е достатъчно. Участъкът на Дийп Крийк беше просторен и обширен, и трябваше да има куп начини да се намести в него и да започне сечта без да му мисли много. Така или иначе, Джад разполагаше с петдесет безмилостни дървосекачи, на които ръцете ги сърбяха до полуда, а ако се наложеше, можеше да събере още толкова за съвсем кратко време.

Беше отделил време да разучи състоянието на Бел. Този мъж нямаше парични източници. А в действителност дори дължеше пари. Започнеше ли да се държи неблагоприятно, имаше повече от един начин да го накара да си подвие опашката.

Райли беше тук, и това беше още едно предимство. Никога не беше зле да си имаш и съдия под ръка. Това беше една от най-умните стъпки, които бе предприел в последно време. Беше уредил да изберат Райли за федерален съдия на областта. Стигнаше ли се до битка в съда, изходът от нея беше повече от гарантиран.

Беше разговарял също така и с R&R. Онези от железницата бяха повече от ентусиазирани за сечта, защото това означаваше добър бизнес за тях, докато траеше превоза на дървесината. Това беше още едно от нещата, които двамата с Чейс бяха уредили. Не бяха си губили времето да се разправят с местните власти, а бяха отишли направо в седалището на компанията, в Ню Йорк. Местните власти им оставаше само да изпълняват разпорежданията, изпратени им от началството им. Опиташе ли се Бел да му създаде неприятности, това автоматично означаваше да се лиши от железопътен транспорт за добитъка си.

Отново прекара през ума си всички подробности, дъвчейки пурата си. Не можа да открие никаква вратичка, която Бел би могъл да използва. Фермерът се бе озовал в капан, от който имаше само един възможен изход.

Джад се изкикоти на себе си. Какви нерви имаше само тоя кравар! Да му предложи да го набие! В онзи момент бе изпаднал в

истинска ярост, но сега това само го развесели. Щеше да е хубав майтап. Но това можеше да почака.

Беше прекалено източен, не можеше да е по-тежък от сто и седемдесет фунта. Щом имаше желание, не можеше да му откаже да му хвърли шамарите.

Той закрачи бързо по улицата, едва забелязвайки хората около себе си. Имаше страшно много още за вършене, но нещата вече бяха поели своя ход.

Уот Уилямс още се щураше по улицата, и Джад веднага зърна насиненото му око. Той рязко спря, и Уилямс неохотно му обясни.

Девит изпита внезапно раздразнение. Пет пари не даваше, че хората му вземаха участие в побои, единственото му изискване беше хората му да не губят.

— Не се тревожи! Ще имаш още възможности да се реваншираш!

— Аз вече използвах моята, ако нямаш нищо против — възрази му внимателно Уилямс. — Ти, ако искаш, можеш да използваш своя шанс, или който е мераклия. Що се отнася до мен, аз си получих порцията!

Джад Девит се стрелна покрай него и нахълта в ресторанта на хотела.

Участъкът Б-Бар на Клей Бел лежеше в откритото устие на прекрасна зелена долина, която се преливаше в равнината, надигаща се от долчинката, където потокът на Тинкър лениво се разливаше върху пясъка.

Ранчото обгръщаше едно от възвишенията край града и се простираше на още няколко мили по-нататък. Не можеше да се види откъм града, но зеленината на тревата, където долината се отваряше към равнината, се виждаше съвсем ясно. Стопанските сгради се намираха на цяла миля по-навътре в каньона върху една продълговата тераса под склона на хълма.

От широката и просторна веранда на главната стопанска сграда се откриваше вълшебна гледка към коритото на Тинкърския потока и покрай земята лежаща под града. През късната есен, зиме и пролет добитъкът имаше възможност да пасе по тия равнинни участъци, но все пак на един акър се падаха доста крави, и без отличната паша,

водата и ливадите със сено по високите склонове на планините никой фермер не би могъл да изкара и година.

Дървесината на участъка около Дийп Крийк беше превъзходна; тук гората не познаваше брадвата, а тревата беше хилава. Тя щеше да избуи едва след като дърветата бъдеха отсечени.

Клей Бел беше пуснал на паша шест хиляди глави добитък, като по-голямата част от тях се пасеше върху платото зад гребена на хълма. Чрез внимателното отглеждане на стадото и многобройни кръстоски беше успял да създаде едра и здрава порода, но за съжаление плановите му надхвърляха приходите и той беше затънал в тежки дългове, ипотекирайки стадата си.

Трябваше му само още една година, за да се разплати с кредиторите си, и да увеличи още повече броя на животните си, като прокопае кладенци в равните части на участъка, където имаше добри перспективи да открие вода. Но докато яздеше към фермата си, умът му беше погълнат от промяната на ситуацията, настъпила с пристигането на Джад Девит.

Този мъж имаше силен характер, притежаваше увереността, родена от многобройните победи, Клей бе видял непоколебимостта, готовността му да воюва докрай в увереността, с която го беше атакувал Уот Уилямс. А Девит без съмнение разполагаше с много пари и още много мъже, готови да воюват за своя стопанин.

Веднага още щом бе разузнал участъка на Дийп Крийк и бе разбрал какво лежи под краката му, Бел енергично се бе захванал с фермерство. Времето не чакаше. С всяка изминала седмица все повече и повече мъже се придвижваха на запад и земята нямаше вечно да остане без стопанин.

Двама други мъже бяха властвали, наистина за кратко време, върху Дийп Крийк. Чък Булуинкъл беше заявил правото си върху високите части от склона на планината Пайъти над потока. Самата рекичка извираше от една малка пещера в пределите на участъка на Булуинкъл, и първата работа на Клей беше да откупи неговия участък. На Чък Булуинкъл му беше дошло до гуша от самотата и той продаде собствения си участък, също както и другия, който беше изкупил от един бивш свой съдружник.

По-късно Бел изкупи още един участък, през който минаваше стар път за фургони. Той прекосяваше гребена на хълма, който се

раздвояваше в две посоки от Блак Бът. Тази част от планината оформяше далечната стена на долината, през която се провираше Дийп Крийк, откъм срещуположната на планината Пайъти страна. В резултат на тези покупки той стана едноличният собственик на двата единствени прохода, през които можеше да се достигне до вътрешното плато. Основният източник на вода също лежеше в неговия участък.

И въпреки това той се тревожеше. Изсичането на планината и платото щеше да го съсипе. Дори и процесът на сеч щеше да го принуди да измести добитъка си от участъка на Дийп Крийк и да го върне обратно на изсъхналите равнини. Изчезнеше ли защитната покривка от дървета, ерозията щеше да разруши горния слой на почвата за съвсем кратко време, а това означаваше смърт на гъстата и сочна трева. Жилавите и бодливи храсти щяха да довършат унищожението за вечни времена.

Ако го принудеха да продава, щеше да е в състояние да продаде единствено добитъка си. И след като изплатеше дълговете си и се разплатеше с работниците си, от шестгодишния му къртовски и непосилен труд щяха да му останат единствено спомените.

Той нямаше никакво намерение да продава, разбира се, но трябваше да огледа внимателно всички аспекти на проблема си. Съзнаваше отлично, че всеки миг можеше да го сполети нокдаун и отчаяна битка. Той беше отличен познавач на хората и не можеше да подмине с лека заплахите отправени от такъв човек като Девит. Джад беше човек, несвикнал с горчивината на пораженията, и нямаше да се спре пред нищо, за да постигне целта си.

Ханк Рууни, бригадирът на Бел, вече го чакаше.

— Накарах момчетата да изкарат кравите от Стоун Кап — каза той. — Какво се е случило?

Бел накратко и пестеливо обрисова ситуацията, в която се бяха озовали.

— Това е война, Ханк. Война на живот и смърт, не греша. Видя ми се корав и абсолютно безмилостен мъж.

— Е, — изплю се Рууни, — и без това беше станало съвсем скучно. Ще падне ли стрелба?

— Може би, но няма да е веднага. Първо ще има стратегически маневрирания. Може онова в града да е било началото. Всеки случай неговият начин на водене на война не ми допада много.

Рууни размисли над думите му. Той беше мъж наближаващ петдесетте, и беше свикнал на опасностите.

— Как мислиш, дали е наясно, че си блокирал двата единствени прохода в тази местност?

— Съмнявам се. Ще си поиграем на изчакване. Има доста хора, които трябва да храни и да осигури с подслон. Първо трябва да поохраним добитъка. Може да ни се наложи да продадем част от тях, за да съберем пари за войната.

Ханк се втренчи мрачно в долината.

— Бил Кофин ми каза, че зърнал Стаг Харви и Джак Килбърн в града. Какво ще кажеш да ги наемем?

— Прекалено са им изцапани ръцете с кръв, Ханк. Не искам стрелба, и ако можем да я избегнем, толкова по-добре.

Ханк подритна камък с ботуша си. Беше висок, строен мъж, но изглеждаше по-възрастен за годините си. Беше дошъл на запад с едно стадо от Огалала, а преди това се бе грижил за крави в Уайоминг, Аризона и Юта. Беше ветеран от три овчи и кравешки войни, и макар че не беше стрелец, без съмнение беше закален стар фермер, който не се плашеше от никакъв сблъсък с когото и да било.

— Да ти кажа, след като си търсят белята, загрей им задниците. — Той вдигна поглед. — А сега какво ще правим?

— Отсечи няколко дънера и направи барикада на Просеката. Това е най-краткият им път до платото.

— Как мислиш, дали знае за Просеката? — изплю се Ханк Рууни. — Тука вече ме кара да се замисля здраво. Откъде е научил за мястото, все пак? Насам не е идвал никой, а и непознати не са се навъртали наоколо.

— Някой му е казал за дървесината — реши Бел. — Най-вероятно е някой местен човек. Но дори и местните не знаят, че съм подал заявление за придобиване на тази земя. Поне така си мисля. Яздих чак до столицата, за да подам молбата си, и се съмнявам дали има и четирима животновъди в щата, които наистина да са подали молба за закупуване на земя или да са купили. Те просто си заграждат участъка и започват да гледат крави, като предявяват претенции към земята като собствена на основанието, че живеят върху нея.

Бел смъкна седлото си от коня.

— Много бих искал да знам кой ли му е подшушнал това. Как мислиш, Ханк, дали имаме врагове?

— Швабе определено не изпитва особени симпатии към нас. А тая работа с Девит хич не ми изглежда на случайна. По всичко личи, че идва напълно подготвен да изсече гората по цялата планина. Дали пък не е случил някакъв договор с правителството?

Клей Бел се насочи към верандата и седна. Запали цигара докато мислено оглеждаше подстъпите към Дийп Крийк. Единствените два пътя, които водеха към нея, бяха негова собственост. За известно време на това основание можеше да им отказва достъпа до вътрешната долина. Но ако Девит придобиеше правото за сеч от правителството, то тогава той нямаше законна причина да му отказва правото да мине през ранчото му.

Той трябваше да обмисли внимателно всичко, за да бъде готов за всякакви усложнения, и после вече можеше да остави Девит да направи първия си ход. Започнеше ли, щеше да има достатъчно време да го спре. А решише ли да играе грубо... сред наемните работници на Бел нямаше да се намери и един, който да не откликне с радост на предизвикателството. Хората му можеше и да са малко на брой, но нямаше да се огънат пред никакви заплахи с или без размахване на оръжие.

Селскостопанските му сгради лежаха напреко на входа към Дийп Крийк откъм Емигрант Гап. Дългият запуснат път беше минавал през Гап за да излезе на Просеката. Възможно беше Девит да знае за пътя, защото явно някой го беше осведомил за съществуването на дървесината в този район. Но това беше единственото находище в цялата околия; следователно Девит бе имал местен информатор.

Бел огледа ситуацията както седеше на верандата. Къщата беше построена от местен камък, а стените бяха дебели три фута. Състоеше се от пет помещения — всекидневна, кухня, две спални, и едно служебно помещение. Веранда опасваше от всички страни сградата, ниска и прохладна, върху която падаше сянката на няколко големи стари дървета. Когато Бел се хранеше в къщи, а това не се случваше много често, той предпочиташе да седи на верандата, от където можеше да гледа към равнината. Никой не можеше да приближи къщата откъм долината без да бъде забелязан още от самото начало.

Къщата се намираше в единия от ъглите на четириъгълника, образуван от селскостопанските сгради и коралите. На изток и север от къщата се издигаха отвесни скални стени. На не повече от тридесет ярда от къщата се намираше каменният пилчарник с прозвището „Фургона“. Зад него, на приблизително тридесет фута, се издигаше продълговата и ниска каменна сграда, спалното помещение, а в далечния ъгъл на правоъгълника се намираше друга каменна сграда, разделена на отделни помещения. Това бяха съответно помещението, където държаха седлата и сбруите, работилницата, склада, и ковачницата. Другата страна на правоъгълника се заемаше от дълъг каменен хамбар с плевник пълен със сено, разположен над конюшната, и три корала, две от страната на хамбара, а третият от другата.

Каменните сгради на фермата блокираха напълно всякакъв достъп до Дийп Крийк през Емигрант Гап; евентуалният пришествиец би могъл да се добере дотам само ако някой от работния персонал му отвореше двете порти. А едната от тези врати се намираше ???

Самата ферма лежеше на седемстотин фута под платото на Дийп Крийк и долината. Те се достигаха след един път от две мили, като последната половина миля преминаваше през каньон, тесен като гърло на бутилка.

Бел не го свърташе на едно място и обикаляше верандата без да спира и за миг. Въпреки очевидната вероятност Мортън Швабе да е прошепнал на Девит за дървесината, Клей не го вярваше. Швабе беше просто един дребен нещастник с невзрачна ферма и едва ли би се спрял пред каквото и да е, за да напакости на Бел, но едва ли щеше да му хрумне такова нещо.

Макар и неохотно, Клей установи, че зад цялата работа са криеше нечий злобен и изобретателен мозък, който бе примамил Джад Девит в областта поради свои собствени подбуди. Някой, който кроеше собствени планове срещу Бел.

Ханк Рууни вече беше на масата във фургона, когато Клей влезе вътре.

— Шефе, можем веднага да изпратим Ръш и Монтана към Просеката.

— Добра идея. Нека да вземат пушки и да се натъпчат с патрони, но да избягват стрелбата, докато могат; но не и с цената да оставят ония да си разиграват коня.

— А ако ония се покажат? — Ръш Джаксън представляваше кривокрак каубой от областта Биг Бенд в Тексас.

— Изпрати димен сигнал. Прав дим когато идват, и по едно кълбо на всеки петима души. Ще пратим човек на планината Пайъти да препредава сигнала.

Последва възбудена глъчка, през време на която Клей Бел мълчаливо се хранеше. В Тинкърсвил не бе се сблъскал с никакви неприятности, и се надяваше така да бъде и занапред. Прекара още веднъж всичко през ума си, като се опитваше да прецени кое би било най-подходящото решение. Но умът му отказваше да се справи с проблема. Вместо това се замисли за Колийн Райли.

След като приключи с вечерята, той излезе на верандата и и се загледа към дългата долина. Над назъбените хребети на планините все още се процеждаше бледа розовина, но сенките в долината вече бяха почнали да се сгъстяват, и в покоя на падащия здрач вечерните звуци странно се усилваха.

Някъде в мрака се обади пѣдпѣдѣк, и прошумоляха криле; самотна звезда бликна на небосвода, ярка като запален фенер или сигнална светлина. Ярката точка зависна над планинския хребет в сгъстената синева на небето; последната останала светлинка.

Това не беше земя, в която се водят сражения. Това беше земя, където трябваше да царува мир, да се издигат домове; но Бел абсолютно трезво си даваше сметка, че в близките дни за него мир нямаше да има, и едва ли щеше да изтрѣгне и половин час да съзерцава покоя на долината.

Дали беше влюбена в Джад Девит? Разбира се, той беше представителен мъж, който довеждаше до успешен край начинанията си. Не беше никакъв си прост кравар, а мъж от нейния собствен свят.

Клей угаси цигарата си в каменния парапет и тъкмо се извъръщаше, когато Бил Кофин го приближи и попита:

— Шефе, видя ли онази блондинка?

— Не, онази, която видях, беше червенокоса.

ГЛАВА 4

В банката на Тинкърсвил Нобъл Уилър извърна тежкото си наедряло тяло в стола да изгледа посетителя си. Беше повече от очевидно, че Джад Девит беше ядосан.

Девит се друсна в стола от другата страна на бюрото и положи бялата си шапка върху бюрото. Черната му коса беше сресана в съвършена прическа. Лицето му беше четвъртито, а главата сякаш беше издялана от гранит. Тази сутрин очите му бяха твърди и нетърпеливи. Джад Девит обичаше хубавия бой, но този специално съдържаше неща, които не го привличаха особено.

Победата се бе просмукала и в кръвта му, и той вече започваше да проявява нетърпение всеки път когато му противоречаха или се изправяха на пътя му. А сегашната операция изискваше голяма бързина и той нямаше никакво желание да тъпче на едно място. Особено когато от първата редица го наблюдаваше Колийн Райли.

Клей Бел не се беше огънал. Той не само бе имал арогантността да предизвика открито Джад, но и публично бе пребил един от най-коравите му дървосекачи. А с това вече бе привлякъл и вниманието на Колийн, което още повече бе обтегнало нервите му.

— Става въпрос за тоя мъж Бел — започна направо Девит. — Той има сметка при теб, и ще бъде главната пречка на пътя ни към тази дървесина. Отказва да измести добитъка си, и ако ти не го вразумиш да го направи, ще се наложи да го свършим вместо него.

Уилър размърда едрото си тяло и се изплю в плювалника. Замислено подръпна краищата на пожълтелите си мустаци.

— Не — изрече накрая той. — Не мога да се намесвам. Аз ти подсказах за тая дървесина, но в никакъв случай не мога да си позволя да се излизам на открито. Успеем ли да прогоним добитъка на Бел от онзи участък, това ще е краят му, и ти го знаеш много добре. Ти си тук само докато изсечеш дървесината, но аз нямам намерение да ходя където и да било другаде. Каквото и да ми се наложи да правя, ще трябва да го правя под прикритие.

— Ами ако поиска възобновяване на кредита си?

— Там вече мога да го отрежа без да ме е страх. Ще му кажа, че след твоята поява тук положението му вече става съвсем неясно и объркано.

Девит кимна.

— Това наистина ще свърши добра работа. Той ще има дяволска нужда от пари, за да се бие.

Девит се надигна да си тръгва, но Уилър го притисна със знак обратно на стола му.

— Наистина ли нямаш никаква представа за тоя мъж Бел?

— Че какво има тук да знае? — изрече нетърпеливо Девит. — Той е застанал на пътя ми и това ми е достатъчно.

— Седни спокойно, Джад, и ме изслушай. Аз също имам дял в тази работа. — Уилър положи дебелия си ръце върху масата и се приведе напред. — Ти си умен мъж, Девит. Вършиш си работата както трябва, и това ми харесва. Много не ти пука как си постигаш целите, и това също ми допада. Но не прави никакви грешки с този мъж тук. Бел е боец.

— Боец, а? Ще му дръпна такъв хубав бой, че да ме помни докато е жив! — изсмя се Джад без всякакъв хумор в гласа си.

— Чуй ме добре! Бел е воювал с команчите още на четиринайсетгодишна възраст. После е отишъл в Ню Орлийнс, не знам с какво се е занимавал. След това две години е бил рейнджър в Тексас, а после е постъпил в кавалерията по време на Гражданската война. Там е станал майор. След войната е прекарвал стада, ловувал е бизони, и е търсил злато чак до Банък и Алдър Гълч. Този мъж знае как и кога да се бие.

Джад Девит беше целият погълнат от думите на Уилър и не отделяше поглед от събеседника си. Сега вече имаше повод за поредното раздражение. Защо не му бяха разказали всичко това порано? Този мъж можеше да бъде опасен... само фактът, че се е издигнал до чин майор беше достатъчен; това означаваше или способност да ръководи, или пък приятели на съответните постове. Но и в двата случая той определено представляваше опасност.

— Тези, които го познават, твърдят, че бил изключителен стрелец. Наистина, откакто е пристигнал тук, не е вадил револвер, но това не означава нищо. И не се заблуждавай, че е сам! Тоя Ханк Рууни

е стар вълк от прериите. Ръш Джаксън е бил рейнджър в същия отряд с Бел, а Монтана Браун е бил сержант под командването му през войната.

— Ще имаме закона на наша страна — увери го Девит. — А освен това разполагаме с достатъчно хора и пари. Този контракт за връзка с централния път за Мексико е достатъчно лакомо парче, а икономите от транспорта ще ни върнат с лихвите похарченото за изкореняването на Бел оттук.

Джад Девит прекрачи прага на банката в слънчевия ден. Захапа пурата си и я запали, примижавайки срещу слънцето. Чувстваше се в добро настроение; перспективата за силов сблъсък винаги го възбуждаше приятно. Бел можеше да се окаже по-опасен, отколкото бе предполагал, и при това с приятели.

Това беше най-лошото при тия мъже от Запада. Човек никога не можеше да знае със сигурност кой е изправен срещу него. Нито пък кой е в неговото обкръжение. Небръснатият субект седнал до теб на пейката в кръчмата можеше да се окаже с диплома от Оксфорд. Много авантюристично настроени млади чужденци бяха дошли тук привлечени от романтичния ореол, с който беше обвит западът, в търсене на приключения и развлечение, като повечето от тях бяха безмилостни бойци, без страх пред никого.

Девит повдигна поглед към пътеката която водеше към планините. Можеше да издържи и тежък товар. Утре натоварваше на фургоните двигателя с животинска тяга и гатера и потегляше веднага. Маршрутът му минаваше по стария път през Емигрант Гап и преходът им щеше да демонстрира пълното безсилие на Бел.

Той замислено дъвчеше края на пурата си оглеждайки улицата. Ако работите потръгнеха според очакванията му, това щеше да се окаже последното му начинание в тази страна. Той вече растеше и придобиваше нови мащаби. Нямаше смисъл да се занимава повече с такива ограничени начинания. В страна като тази мъж с глава като неговата можеше да открие множество възможности, но той искаше да се придвижи на изток, да навлезе в кръга на едрите финансови акули. Имаше нужните качества, и стъпеше ли веднъж там, нищо нямаше да му попречи да мери ръст и с най-големите.

Бел ли? Та той беше поредния кравар. Вярно, малко труден и опърничав. Джад Девит се изкикоти. Труден ли? Той щеше да му

покаже няколко номера. Щеше да го научи какво означава да бъдеш наистина твърд. Нямаше нужда се вадят револвери; краварят сам бе предложил да поговорят с юмруците си и когато дойдеше онзи час...

Устните му хищно оголиха зъбите; той се върна на разговора си с Нобъл Уилър. Банкерът очевидно се бе разшетал доста, за да открие онова, което му споделил за Бел. Събраната информация беше обширна и изчерпателно. Защо ли си беше направи целият този труд? СТруваше си да се замисли човек.

Джад Девит познаваше добре себе си и нямаше тайни от себе си. Беше мъж несковаван от скрупули, боец, за когото не съществуваше нищо друго, освен победата. Не подбираще никакви средства по пътя си към целта.

Той бе планирал ходовете си с изключително внимание, като бе изучавал картите, доставени му от Уилър, и други карти, не толкова подробни, на областта. Беше подценил Бел, но и старецът в банката не беше за подценяване. Нобъл Уилър явно бе имал нещо повече наум освен печалбите от тай ??? контракта, от които той щеше да получи дял. Девит му бе отделил един съвсем малък процент от тази печалба, и Уилър се бе съгласил прекалено овчедушно.

Девит нямаше и най-малката представа как Уилър се бе докопал до информацията за тай ??? контракта за централния път до Мексико. Уилър бе дошъл в Санта Фе и се бе свързал с Девит, като му бе обяснил, че знае местонахождението на находище от дървесина неколкостотин мили по-близо, отколкото бе предполагал Девит.

Банкерът му бе показал умело начертаните си карти, с посочени източници на вода, и стария маршрут през Емигрант Гап. Девит изпрати Трип и Уилямс да разузнаят за дървесината без да вдигат никакъв шум. Те се промъкнаха през Просеката когато снегът още не се беше стопил и нямаше стада прехвърлени към високите равнини, след което се бяха измъкнали все така незабелязани. Докладът им беше повече от оптимистичен. Близостта на дървесината до границата щеше на практика да удвои печалбата, която щеше да получи от сделката.

Девит не губеше и секунда. Веднага влезе във връзка с Франк Чейс в Уошингтън. Чейс задейства механизма за получаване на концесия за дървесина, но Джад нямаше намерение да изчаква продължителните юридически процедури или уморителната столична бюрокрация да си размърда задниците. Той беше организирал

преместването в областта с оборудването си, и сега щеше да сече участъка на Дийп Крийк; а ако молбата му за концесия не успееше да мине, какво от това?

Той замислено въртеше пурата между зъбите си и разглеждаше вече променената ситуация. Дали не беше пропуснал нещо? Чейс щеше да се оправи в Уошингтън. Железницата щеше да откаже вагони на Бел за превоз на добитъка му, а Уилър нямаше да възобнови кредита му. За да воюваш, са нужни пари, и то здрави, а от Уилър той знаеше и до последния цент финансовото състояние на Бел.

Докато яздеше коня си към планината Пайъти, Клей Бел бе стигнал до същото заключение, както и Девит. Щяха да му трябват пари.

Огледа гората с едно вече променено око. Състоеше се основно от смесени ели и масивен бор. Бел беше съвсем наясно с проблемите на Джад Девит. Но тези планини, оголени от горите си, щяха да бъдат съсипани завинаги, съща както и цялата околност. Тънкият почвен слой щеше да се отмие, хълмовете щяха да лъснат като плешиви глави, и този горист оазис щеше да принадлежи само на миналото.

Пътят му се виеше през дърветата и след това премина в поредица от тревисти ливади. Добитъкът от равнините вече бе започнал да се разпръсва; животните пасяха сочната гъста трева на богатите на вода планински равнини.

Вятърът прошумоля в гъстата трева и някъде далеч над хребета на планината Пайъти се рееше орел. Всичко беше като застинало. Конят му приведе глава и захрупа сочната трева. Стройните борове стърчаха като стражи пред непристъпен замък, сякаш издялани всички един по една и съща мярка.

Мисълта, че почти не познава тази част на участъка от Дийп Крийк, която лежеше отвъд реката и на запад от Просеката го разтревожи. Времето му бе погълнато от грижите по добитъка и изграждането на сградите, така че почти не бе имал възможност да се поразгледа по-подробно наоколо. Това, което знаеше със сигурност, бе местността беше дива и сурова, гъсто залесена, без никакви проходи или пътища, като единственият проход минаваше през собствения му участък.

На един по-слабо залесен участък Бел опъна поводите. От мястото, на което се намираше, погледът му се плъзгаше над върховете на дърветата и той свободно виждаше пространството, обгърнато отворед от планини.

Вляво и точно пред него по пътя му се издигаше масивният хребет на планината Пайъти, най-високото място на много мили наоколо. Далеч на запад се зъбеха нащърбените хребети, оформящи далечната стена на басейна, чийто единствен изход беше Просеката. Той дълго време не отдели поглед от този участък, взирайки се напрегнато във всеки връх на дърво чак до реката, сякаш да разбере какво се крие зад тях.

В пукнатините и гънките на планината се гушеха последните останки от снеговете, а вятърът който долиташе от слоновете, беше студен и пронизващ. Това беше добра земя, за добри хора. Той се опита да си я представи оголена и опустошена, превърната в безжизнена пустиня без тези великолепно дървета, и остра болка го жегна. Това беше девствена гора, недокосната от човешка ръка, с тук-там малки плешивини, причинени от пожари от мълния.

Веднага след като се бе настанил в участъка, той беше установил противопожарно наблюдение на Пайъти, и за последните няколко години поне десетина пъти заедно с всичките си работници бе излизал да гаси пожари. Обикновено бяха успявали да спрат разпространението на пламъците и да задушат огъня с бързи и точни усилия. Веднъж обаче им се бе наложило да се борят с огнената стихия в продължение на няколко дни и той се бе видял принуден да наеме още хора от града, за да потушат пожара.

Той продължи да язди, поемайки по дългата пътека, която водеше нагоре по склона, понякога криволичеща и навлизаща под дърветата, а понякога излизаща на откритата част от планината. Веднъж зърна планински лъв, и поне дузина пъти попада на следи от елен.

Този ден беше ред на Бил Кофин да дежури на върха на Пайъти.

— Идва някакъв конник — каза му той. — Изглежда на жена.

Беше висок, добре сложен млад мъж с руса коса и замислено лице. Спокоен, но държелив и способен.

Кофин му подаде бинокъла и Клей се вгледа с интерес в конника. Утрешният въздух беше чист и слънцето ярко, но пътят откъм града от

време на време се закриваше от храсти и висока жилава трева, зад които ездачът изчезваше понякога. Най-накрая, след като конят и ездачът се показаха иззад един пясъчен хълм, той я позна. Беше Колийн Райли.

Това беше пътека, която можеше да се преодолее само от опитен ездач с добър планински кон и той върна бинокъла на Кофин.

— Слизам долу.

Дръпна поводите на коня и после се извърна на седлото.

— Девет вероятно ще потегли днес.

Слънцето започваше да напича и той прихлупи шапката ниско над очите си. Заспуска бързо коня по стръмния и опасен участък, копитата се подхлъзнаха последните няколко фута, после го пусна в лек галоп през жилавата трева и мескитовите храсти. Излезе на пътеката точно в момента, в който се появи и Колийн, само на двадесетина ярда от него.

— Здравей, каубой! — поздрави го тя весело. — Къде си се запътил?

— Да те посрещна. — Той посочи към планинския връх. — Видях те като идваше.

Тя хвърли поглед към върха, после го върна върху него; загледа го с ясни очи. Беше стегнат и красив и тази сутрин, висок и могъщ мъж, изпънал до пръсване сивата си вълнена риза, така както само един истински мъж може да го прави.

— Чакаме гости — добави той, — и не бихме искали да изглеждаме негостоприемни.

— Клей — нарече го тя по малкото му име без дори да го осъзнае, — не бива да си имаш неприятности с Джад. Той е непреклонен, прекалено даже понякога. Защо не му продадеш участъка си?

— Не ме молил за това. А дори и да го беше направил, пак нямаше да му го продам. Това е моят дом, и той ми харесва. Нямам намерение да подвивам опашка и да хуквам накъдето ми видят очите при първата опасност. Няма да ми е за пръв път.

Очите ѝ проследиха пътеката към постройките в устието на Гап.

— Имаш чуден изглед.

Той пусна коня си по пътеката и двамата потеглиха един до друг.

— Привлече ме гледката, също както и тревата — призна той. — Обичам пред мен да има простор.

Колийн изведнъж рязко дръпна поводите на коня си.

— Но... но пътеката минава точно през твоите врата!

Клей Бел извади торбичката си с тютюн и започна да си свива цигара; въздържа се от коментар.

Тя се обърна към него.

— Джад ще има много проблеми докато си прекара машинариите през тия врати, нали?

— Да, ма'ам, и аз мисля така — изглежда я Бил, лукаво ухилен.

— Но ти няма да го пуснеш?

— Позна.

— Но ти не притежаваш участъка с горите!

— Нито пък Джад. Освен това аз имам предимството за първо ползване. Аз дори съм хвърлил сили и средства да го подобря, и да предотвратя пожарите. А той иска да унищожи всичко, което ние сме съхранили.

Тя се извърна в седлото си.

— Но ти не разбираш! Траверсите са предназначени за железницата, а железните пътища изграждат страната.

— Също и говеждото месо.

За пръв път тя започна да гледа на ситуацията с други очи. Познаваше Джад Девит от три години и беше свикнала да го вижда да прегазва всяко препятствие изпречило се на пътя му. Сега, гледайки Клей Бел, тя изведнъж проумя, че той представляваше препятствие, съвсем различно от онези, с които се беше сблъсквал Девит до този момент. Такова, което едва ли щеше да позволи да бъде прегазено.

— Ще има неприятности — изрече мрачно тя. — Големи неприятности.

— Колийн — обърна се той към нея, посочвайки към фермата и после към равнините в низината — това съвсем не беше лесно да се построи, повярвай ми. Без водата и ливадите от горните части на планината сме загубени. Напълно. Все едно, че съм умрял. Воювах с индианци и крадци на добитък когато се заселих тук. Двама от първите ми работници са погребани тук. И ти си мислиш, че аз ще свия знамена само защото Джад Девит си е наумил да изсече земята ми?

Те продължиха да яздят и Ханк Рууни им отвори портата, хвърляйки мигновен поглед към Колийн.

— Няма ли да влезеш? — запита Клей, като се обърна без да дочака отговора ѝ. — Ханк, кажи на готвача да ни приготви кафе. Ще бъдем на верандата.

След като седнаха, тя се огледа с явен интерес. Ездата и студеният въздух на ранното утро бяха поруменили бузите ѝ. Той я огледа с одобрение. Имаше бистър ум и бърз разсъдък, който той харесваше. Колкото и да беше млада, вече не беше дете. Беше станала жена с всичките им присъщи женски инстинкти. Той внезапно изпита някаква несигурност. Тя беше първата жена, сядала някога на верандата му, оглеждала околностите на фермата му.

— Много е странно човек да се озове изведнъж в сърцето на Запада — проговори тя. — Чичо ми обичаше да ни разказва истории за Бил Лонгли и Джон Уесли Хардин. Те действителни личности ли са били?

— Някои от тях още се навъртат наоколо.

— Познаваш ли Стаг Харви и Джак Килбърн? Те наистина ли са толкова опасни, както говорят?

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Къде ги видя?

— О, разговарях с Боб снощи. Нали го познаваш, мистър Трип искам да кажа. Той е бригадир на дървосекачите, които работят за Джад. Онзи служител от хотела ми каза кои са те.

Готвачът донесе кафето, малко намусен, загдето го занимават с такива глупости по никое време. После видя Колийн и преглътна на сухо. Внимателно забърса и без това чистата маса пред нея и после постави изискано чашата.

Трип е разговарял с Харви и Килбърн? Да ги наема? Не, каза си той, още е прекалено рано за това. Та Девиٹ още не е наясно каква битка именно ще се разиграе. И въпреки това фактът не беше за пренебрегване. И двамата мъже се биеха само за пари. Бяха опасни и безмилостни, но само срещу заплащане; струваха си парите, които получаваха.

Той вдигна поглед над чашата си и погледна момичето от другата страна на масата. Това беше не само първият път, когато жена сядаше на верандата му, но и първият път от много месеци насам, когато

изобщо някой беше сядал на масата срещу него. Тя се вписваше съвсем естествено в обстановката, сякаш беше родена и отраснала тук. Гледаше към долината с умиротворени черти и спокойни очи.

Тя се огледа, внезапно доловила вниманието му. За пръв път от началото на срещата им се вгледаха директно един в друг, и всичко в него изведнъж сякаш намери покой. Лек руменец погали бузите ѝ.

— Твоето място е тук — проговори изведнъж той. — Това трябва да е твой дом.

Тя го изгледа с любопитство, после обиколи с поглед обления от слънце двор на фермата, меките сенки покрай стените, хладината на мястото след жегата в долината. Защото дори и долината, със своето пастелно зелено и кафяво, допринасяше за покоя на мястото. Тя обичаше, разстоянията и усамотението. Никога не беше принадлежала към момичетата, зависими от другите за развлеченията и забавите.

Думите му отекнаха в съзнанието, и леко потръпна като от страх, но въпреки това думите му бяха толкова проникнати от искреност и истина, че обсебиха цялото ѝ внимание и едва не я накараха да каже „да“.

Беше ли това нейната страна? Дали наистина мястото ѝ беше тук, под склона на Емигрант Гап? Във въздуха се носеше лекия аромат на дивите рози примесен с аромата на кафето, мириса на стара кожа, и чистата ярка топлина на слънцето.

И почти веднага съзнанието ѝ се разбунтува срещу тази кощунствена мисъл. Как бе посмяла дори да си го помисли, дори и за миг? Та тя щеше да се омъжва за Джад Девит!

— Грещиш — възрази му спокойно тя. — Аз съм градско момиче. За мен това е просто една екскурзия сред природата.

Очите му се присвиха леко в присмехулно изражение.

— Така ли?

— Джад Девит е мъж, с когото би се гордяло всяко момиче — изрече тя. — Той върши грандиозни неща. Мъжете го уважават за неговите способности.

— Тези грандиозни неща... не са ли те всички единствено само за Джад Девит? А и не трябва да забравяте, че вие досега сте го виждали само да побеждава. Мъжът се познава единствено само в поражението.

Тя го изгледа отново и нещо в очите ѝ накара сърцето ѝ да прескочи един удар.

— А ти? Губил ли си някога?

— Повече от веднъж.

Той втрени към планината. Тънка следа от дим се проточи към небето. Само след секунди към небето се стелеше кълбо.

— Джад Деви́т идва насам. — Той се изправи на крака. — Искате ли да доведеш всичките си хора наведнъж. Колкото по-скоро разберат срещу какво са се изправили, толкова по-добре.

Той отвори и задържа вратата докато тя мине пред него и двамата излязоха отвън. Готвачът дрънчеше с тенджерите в кухнята; никой друг не се виждаше наблизо.

— Толкова ли си нетърпелив да срещнеш неприятностите?

— Не чак толкова, но щом ми е дошла на крака, защо да карам да чака?

— Хората му обичат да се бият. И са свикнали да побеждават.

Той ги видя да се приближават; четирима конника. Хвърли поглед към върха на планината Пайъти и вид още две кълба дим.

Хладнокръвно обмисли ситуацията. Вероятността Джад да използва сила, за да си пробие път още при първия сблъсък беше малко вероятна. Щеше да направи опит да тръгне с рогата напред, после щеше да се регрупира и да използва някакъв номер, без значение дали законен или полузаконен. Но един мъж с оръжие можеше да брани дома си дълго време.

Той се приближи до седлото и измъкна пушката си от калъфа.

— Няма да я използваш, нали?

— Само ако ме принудят. — В очите му се появи загадъчен блясък. — Тоест ако твоят човек се опита да си пробие път със сила.

Той остана прав, наблюдавайки конниците. Начело яздеше Джад Деви́т, и то много добре. Малко вдясно и зад него яздеше Боб Трип, а другите двама ги следваха отблизо. Клей чакаше. Потта се стичаше по шията му и той опъна дълбоко от цигарата си, после я захвърли на земята.

Те приближаваха, и той беше готов да ги посрещне. Той пристъпи пред портата и остана така, висока и самотна фигура, а зад него от двете му страна се издигаха каменните стени на сградите.

ГЛАВА 5

На идване Джад не бе пропуснал да забележи начина, по който сградите на фермата диктуваха прохода през Гап. Това също беше нещо, за което бяха длъжни да го предупредят. Как бе пропуснал Уилър да му го съобщи?

Цепнатините в скалните стени представляваха амбразури за стрелба, и той само с един поглед проумя, че стигнеше ли се до стрелба, двама души спокойно можеха да защитават Гап срещу петдесет. Челюстта му се втвърди при вида на безгрижно застаналата фигура на Клей Бел пред портата.

В следващия миг зърна и Колийн Райли и беззвучно изпсува. Какво бе накарало това момиче да дойде в този пущинак толкова рано?

На двадесетина ярда пред Бел Девит опъна поводите на коня.

— Прокарваме маршрут до дървесината на Дийп Крик — произнесе той. — Можем ли да прокараме оттук гатера?

— Тук пътят е затворен.

— Така ли? — Девит се отпусна върху рога на седлото си. — Вие се осмелявате да блокирате обществен път? Маршрутът на дилижанса?

Клей Бел не бързаше; зави си спокойно цигара преди да продължи. Искаше да изчака и останалите конници на Девит. А и освен това не беше трудно да се забележи, че човекът пред него нервничеше.

— Има вече петнадесет години откак дилижансът вече не минава оттук. А пътят минава през Тинкърсвил. На никого не е било позволено да мине оттук откакто аз се нанесох, без специално разрешение.

Девит усети как го обзема студен гняв. За капак и Колийн беше тук свидетел на неговото унижение.

— Прекалено много си позволяваш, Бел. Ти си просто един натрапник, незаконно настанил се на държавна земя. Вие, фермерите се опитвате да обсебите цели участък без да имате за това и най-малкото законно право.

Клей се усмихна и пхна цигарата между устните си. Преднамерено не бързаше.

— Ти си умен мъж, Девит. Трябваше да хвърлиш едно око на моите права на собственост върху земята преда да започваш каквото и да е. Аз съм подал молба за закупуване на този участък и съм получил разрешението. Притежавам всичката земя в Емигрант Гап, заедно с всичко, което е върху, под и в нея. Освен това — добави той, — притежавам също така и хиляда акра в подножието на прохода. Ти не можеш да направиш и крачка през земята ми с каквото и дървосекаческо оборудване да си се домъкнал, нито сега, нито когато и да било по-късно.

Джад Девит застина неподвижен върху седлото си. Само за миг беше сразен, и се налагаше да измисли бързо някакъв начин да спаси поне малко от достойнството си, докато успее да продължи с начинанието си. В същото време той оцени по достойнство удара на Бел. Клей Бел беше много хитър, и Девит се увери, че никакви блъфове със сила могат да стреснат този човек.

— Отказваш ми правото на проход? Не можеш да направиш това, Бел. Всеки човек има право да достъп до собствеността си. Съгласно закона ти нямащ право да ме спираш.

Клей опъна дълбоко от цигарата си. Фургоните с оборудването на Девит трополяха все по-наблизо.

— Притежаването на собственост си има своите законови основи, Девит. А аз съм в притежание на тази собственост. Също така паса и добитък в участъка на Дийп Крийк. Съжалявам, Девит, ти просто се опитваш да сечеш неправилно картите.

Търпението на Джад Девит започваше да се изчерпва.

— Какво ще кажеш тогава, ако се опитаме да използваме сила? — запита грубо той.

Боб Трип хвърли мигновено панически поглед върху Девит; устните му изразиха ням протест. Девит понякога биваше заслепен от усещането си за брутална сила и не беше в състояние какво се е изправило срещу тях.

— Не можеш — отвърна късо Бел. — Опиташ ли се да си пробиеш път със сила, ще замирише на барут.

— Ние сме четирима, а ти — един.

— Да.

Джад Девит не откъсваше погледа си от мъжа пред него. Нетърпението му вече почваше да го разяжда отвътре, а гневът продължаваше да расте от факта, че между целта му и него беше застанал някакъв си мъж. Обзе го див и заслепен стремеж да смачка, да прегazi този мъж пред него и да продължи. Разполагаше с трима корави мъже зад себе си, патили и препатили, всички въоръжени. Зад тях идваха и другите. И въпреки това нещо сякаш не му даваше.

Това беше самият мъж пред него.

Това беше Клей Бел, и нещо в начина, по който се държеше. Бел не беше нито разтревожен, нито възбуден. Той не даваше признак за никакво вълнение. Просто чакаше Девит да направи своя ход.

Внезапна мисъл проряза съзнанието на Джад Девит. Това беше проумяването на факта, че за Клей Бел всичко това просто една рутина, с нищо ново в нея. Че той играеше в игра, в която всички ходове и техните контраходове му бяха абсолютно познати, докато самият Девит изпитваше несигурност.

— Добре — произнесе накрая той, — ти ме спря. Но аз ще изсека Дийп Крийк, дори и ако се наложи да мина през трупа ти!

Той изви коня си, но гласът на Бел го спря на средата на движението му.

— Девит?

— Какво?

— Какво ще кажеш за твоя труп?

Девит се втренчи в Бел и изведнъж проумя нещо, което досега не му беше идвало наум — че и той също може да бъде убит. Това беше нелепо, и въпреки това...

— Колийн? Тръгваш ли с нас?

Тя се качи на седлото си и побутна коня към портата, която Бел държеше отворена за нея.

— Внимавай — прошепна тя. — Познавам го! Той няма да се спре пред нищо!

В подножието на склона Джад Девит спря до фургоните.

— Задръж фургоните — каза той на Уилямс. — По-късно ще се качим на платото.

— По-добре ни изпрати походна кухня. Имаме съвсем малко храна.

— Няма да бивакувате тук! — изрече Клей Бел седнал върху седлото на жребеца си. — Това е все още моя земя, Девит. Няма да позволя никакъв бивак върху нея. Законът забранява абсолютно. А сега изчезвайте! Дръпнете се зад онази бяла скала. Това е границата на моята земя.

Лицето на Девит побеля съвсем.

— Проклет да съм, ако...

— Назад. — Гласът на Клей Бел съдържащо всичко друго, само не и благост. — Тръгвайте или ще застрелям всяко животно във впряга ви! Веднага!

Девит махна с ръка към хората си. Лицето му щеше да се пръсне от гняв.

— Дръпнете ги! Нека да си направи кефа! — Той се обърна към Бел. — Ще съжаляваш страшно много за това! — каза той. — Аз ще имам грижата...

— Движение! — повтори Бел. Той побутна коня си напред, притискайки го о жребеца на Девит.

Девит се поколеба за миг с разкривено и грозно лице; после сбута коня си назад, без да отделя и за миг очите си от Бел, докато премина линията маркирана до бялата скала.

Клей бързо изви коня си и без да поглежда назад го пусна в лек галоп по пътя към фермата си. Джад Девит се загледа след него, изпсува горчиво, после пришпори коня си към града. Двамата с Колийн яздеха рамо до рамо, но той не проговори и дума.

Беше загубил още първото сражение с Бел, но следващият път... следващият път...

— Джад?

— О... извинявай, Колийн, страхувам се, че съм нещо разсеян. Тая бъркотия ме уморява.

— Защо не се откажеш, Джад? Защо не си отсечеш трупите на друго място?

Той й е усмихна да прикрие раздразнението си.

— Не се тревожи за това, Колийн. Това си е мой проблем.

Тя яздеше мълчаливо до него. Виждаше го, че е решен на всичко. Беше прекалено твърдоглав, за да се откаже още сега.

— Джад... той ще воюва.

— Разбира се.

— Ще загинат хора. Нищо ли не означава животът им за теб?

— Означава, разбира се, че означава! Но не може един човек да спира пътя на прогреса! Железницата трябва да продължи!

— Можеш да набавиш траверсите отвсякъде другаде.

— С цената на много по-големи разходи. И за много повече време. Но те са тук, под ръката ми, и аз нямам намерение да се отказвам от тях.

Той едва ли дочу протестите ѝ. Умът му вече пришпорваше напред, опитвайки се да намери начин да заобиколи това идиотско препятствие. Не можеше да няма поне още един маршрут към участъка на Дийп Крийк, към долината и платото. Трябваше да говори с Уилър.

Колийн замълча. Въздухът захладя с приближаването им към града. След малко пътят тръгна успоредно на реката и тя усети полъха от течението и от пустинните върби. Тя забави коня си; пред погледа ѝ отново изплува Клей.

Чертите му бяха чисти и ясни, загорели от слънцето и вятъра. Имаше нещо и в походката му... забеляза също, че Джад Девит беше респектиран. Клей Бел не беше разтревожен пред перспективата да си има неприятности. Той не беше хабил излишни думи, не беше се опитвал да се пъчи или придава важности. И въпреки това беше победил; беше принудил Джад Девит да отстъпи.

А Джад Девит никога нямаше да му го прости.

ГЛАВА 6

Джад откри Нобъл Уилър в трапезарията на Тинкър Хауз. Той издърпа един стол и рухна в него, обзет от студен бяс.

— Нобъл, защо не ми каза, че Клей Бел притежава Емигрант Гап?

Нобъл Уилър стискаше здраво вилицата в едната, а ножа в друга си ръка, а едрите му челюсти преживяха храната като неуморен кон над пълна ясла. Изумлението в очите му беше абсолютно неподправено.

— Какво? Притежава ли каза?

Парчето говеждо месо застина в устата му, а очите му се втренчиха като хипнотизирани в чинията. Бел притежава Емигрант Гап! Как беше възможно това...

— Твърди, че има права върху нея. Отказа ми правото на проход през нея.

— Никога не съм очаквал, че е толкова хитър. — Умът на Уилър трескаво се раздвижи. Това можеше да съсипе всичките му внимателно изграждани планове. — Това може да промени много нещата.

— Има ли друг път нагоре?

— През Просеката. От другата страна на платото.

— Да не би случайно и той да е негова собственост? — запита саркастично Девит.

— Възможно е. Ще проверим.

Девит отблъсна стола си назад и махна с ръка на сервитьорката да си върви.

— Веднага телеграфирам на Чейс. Успеем ли да получим концесията за тази дървесина, ще можем да го принудим да ни пропусне през участъка си.

— А ако не успееш?

Устните на Девит се присвиха до тесни безкръвни цепнатини, а очите му изгледаха с неприязън Уилър.

— Каквото и да става, ще мина! И никакъв нещастен кравар няма да ме спре!

Девит не обичаше Уилър. Но не му беше и необходимо. Банкерът беше корав и хитър; беше замислил нещо, за което не беше казал на Девит. Следеше с поглед как дебелият мъж дъвче храната си. Мляскаше и преглъщаше шумно. Девит изпита внезапно отвращение. Стана без да каже и дума и излезе от трапезарията.

Ами ако не получиеше разрешението? Тогава нямаше да разполага с абсолютно никакво законово основание. Но въпреки това добитъкът на Бел трябваше да бъде пазен, а той нямаше да е в състояние да държи хората си на пост през цялото време. Не можеше да няма трети маршрут за участъка на Дийп Крийк. Мислите му отново се върнаха към разрешението за ползване. Не можеше да се откаже тъкмо сега, просто не можеше. С или без разрешението, дървесината щеше да е негова. Бел щеше да си има достатъчно грижи, и едва ли щеше да е в състояние да държи всичко под око. Веднъж само да успееше да насече трупите, после вече нищо нямаше да има значение.

Той запали пура и огледа ситуацията. Изкарай му душицата на тоя Бел. Накарай го да си напълни гащите. Да си глътне езика. Това беше най-належащото. Значи пълно унищожение.

Удивлението на Уилър при вестта за собствеността на Бел беше съвсем неподправена. И въпреки това имаше още нещо. Девит затъркаля пурата между челюстите си. Какво ли криеше банкерът в ръкава си? Нещо... но какво? Джад Девит изпитваше усещането, че го водят за носа, а това изобщо не му хареса.

Боб Трип се показва на улицата, спирайки за миг на вратата на салона на отсрещния тротоар. Джад пристъпи крачка напред.

— Боб! Хей, Боб!

Трип се извърна да види кой го вика. Девит отново се обади.

— Ела тук! Имам нещо за теб!

Трип прекоси улицата и спря на тротоара.

— Мирише ми на бой, мистър Девит — каза той. — Момчетата бяха много ядосани там, горе.

— Колко са тук в града? Трябва да са поне тридесетина или повече.

— Там някъде. Какво сте намислили?

— Някои от работниците в Б-Бар сигурно са в града. Ако случайно някъде избухнат спречквания и някои от тия краварчета си понатъртят някое друго ребро, няма да изпитам особено съжаление.

Трип поднесе пламъчето до лулата си.

— С други думи, искате момчетата ми да ги позагреят малко? Окей, те вече са настроени за свада. Ами ако някои от нашите бъдат ранени?

— Плащам им целия престой в болницата плюс времето до пълното им възстановяване. Предлагам здрава премия ако някой насоли и Бел в суматоката.

Трип слушаше, опъвайки от лулата си. Имаше моменти, когато му се повдигаше от Джад Девит, но не можеше да си намери нито по-добра работа, нито по-добри пари. А и освен това никога не беше скучно, а той се плашеше от скуката като от смъртта. Имаше и още нещо, което не можеше да се отрече — самият Джад никога не бягаше от боя.

— Да си виждал Стаг Харви или Джак Килбърн?

— Кои са те?

— Стрелци... платени бойци. В момента се шляят без работа.

Джад Девит огледа края на пурата си. Убийци, значи. Да, това би могло да свърши работа. Трябваше да се избягват такива акции, ако беше възможно, но Бел не му оставаше никакъв друг изход, а че този мъж щеше да стреля без колебание, стигнеше ли се дотам, в това той не се съмняваше. Добре тогава, щом така искат ... Дървесината беше негова, и точка.

— Кажи им да се навъртат из града, но не се ангажирай с нищо определено. — Той извади две златни монети от джобчето на жилетката си. — Дай им това. Предай им поздрав от мен, но не се ангажирай с нищо определено.

Двама уморени конника преминаха по улицата. Двамата мъже клюмаха в седлата си, покрити с прах и уморени до смърт. И двамата издеха сиви коне, и двата коня бяха жигосани с марката на Б-Бар.

— Ето двама от хората на Бел. Искам да му поскършиш малко ръцете, Трип.

Трип измъкна лулата от устата си и я изчука върху парапета.

— Добре — отвърна той; слезе от верандата и тръгна през улицата.

Това беше работа само за Дювал Французина и Пит Симпсън Набожния. Щеше да им достави истинско удоволствие. И двамата бяха едри, корави, известни с мръсните си трикове при бой. Девет ги пазеше специално за такива поръчения.

Трип вървеше по улицата и се взираше по вързаните пред заведенията и къщите коне. Никъде другаде нямаше марки на Б-Бар. Двама мъже... а Бел имаше само дванайсет работника.

Джоунс Дребосъка и Бърт Гари отсъстваха от фермата от две седмици. Дребосъка, рус и розовобузест, в пълна противоположност на прякора си, широк почти толкова, колкото беше висок, примига при силното осветление на салона. Мъжете, които им се беше случвало да яздат с него, твърдяха, че Дребосъка е по-зъл и от зимата в пустинята Блак Рок. Бърт Гари беше само на деветнадесет години, върлинест младеж, но печен.

Дребосъка пое бутилката и си наля в чашата. Гаврътна чашата, после се изправи, все още с бутилката в ръка, докато огнената течност изгаряше вътрешностите му. Той хвърли поглед към мъжете в салона.

Не познаваше никого от тях. Беше още рано за обичайната вечерна тълпа, а наблизко нямаше никого от момчетата от Б-Бар.

— Дървари — произнесе Гари със снишен глас. — Мръсни дървояди. Чудя се каква ли гадост са намислили?

Дребосъка напълни чашата у.

— Единствената дървесина наоколо е в Дийп Крийк и ... — Гласът му се повлече. Умът му трескаво се раздвижи и вкопчи длан в китката на Бърт. — Зарязвай уискито! Загазили сме!

— Какво? — Гари се огледа с очи, все още зачервени от жегата и праха на дългия път. Погледът му проследи втренчените очи на Дребосъка.

Междувременно двамата мъже бяха пристъпили от двете им страни на бара. Още двама бяха застанали наблизко. Всички бяха едри, и със заплашителен вид.

— Внимавай! — повтори Дребосъка.

Бърт Гари беше млад, но вече бе натрупал богат опит от сбивания по баровете. Той не се плашеше от това, което ги очакваше; не можеше само да разбере защо.

Джоунс не повдигна очи от чашата си. Проговори шепнешком така, че само Гари да може да го чуе.

— Единствената дървесина е в участъка на Дийп Крийк. А шефът няма да позволи на никого да размахва брадва там. По-добре веднага да духваме оттук.

— Първо ще си допием пиенето — заупорства Бърт.

Дървесекачът до Бърт грубо го изблъска с цялото си тяло. Преди още Гари да си отвори устата, Джоунс го хвана за рамото и зашепна бързо. Бърт Гари мигновено схвана положението. Двамата зачакаха напрегнати до скъсване. Дървесекачите от двете им страни се събраха в полукръг около тях и един от тях с прозвището Французина преднамерено се насочи към тях с наведено рамо. Дребосъка мигновено дръпна Бърт за рамото и двамата отстъпиха назад.

Дювал не можа да запази равновесие и внезапното изчезване на двамата каубои изстреля тялото му в празното пространство, където се сблъска с Пит Симънс, който се беше втурнал от другата страна. Телата им се сблъскаха с трясък, краката на Симънс се отделиха от пода и той тупна по задник върху прашните дъски. Бърт Гари не можа да сдържи смеха си.

Симънс със скок се изправи от пода.

— Какво, да не ми се смееш, краварче?

— Така мисля. Ти наистина обра точките с това падане. Пък разправят, че дървоядите бързо се изправяли на крака.

— Аз се изправих достатъчно бързо. — Симънс пристъпи още по-близо. — Ще ти разпоря търбуха, краварче.

Още няколко дървесекача се бяха присъединили към полукръга, с което свиха здраво обръча около двамата. Джоунс Дребосъка посегна към револвера си, но един дървесекач го стисна за китката миг преди да го докосне.

Единствената мисъл на Дребосъка беше да ги сплаши с оръжието, за да могат да се измъкнат без да пострадат, но нямаше никакъв шанс да им го обясни. Той рязко издърпа китката си и замахна силно. В същия миг трима мъже скочиха върху него. Боят беше кратък, безнадежден и безмилостен. Изправени срещу осем здрави мъжаги, двамата младежи от Б-Бар бяха брутално пребити, и после изритани на улицата. Рухнаха на земята и се затъркаляха. Бърт Гари се изправи,

задавен от кръв и прах, а в очите му се бяха показали сълзи. Той се хвърли към вратата на бара.

— Бърт! — изкрещя Дребосъка. — Почакай!

Гари врхлетя през вратата със скок и първият мъж, който попадна в полезрението му, беше Пит Симънс набожния. Замахна от бедро и ударът му се стовари право в устата на изненадания дървосекач, който се просна на пода. Бърт Гари беше като обезумял. Нападнат от съвършено непознати, без никаква видима причина, и пребит от няколко мъже едновременно, сега в ума му нямаше нищо друго, освен неистова жажда да си върне поне малко от боя.

След като Симънс се строполи върху пода друг дървосекач скочи върху Бърт, но Гари, колкото и да беше пребит, все още имаше добра реакция, и успя да изпревари и новия нападател. Мъжът политна и се търколи под една маса. Гари грабна един стол и се втурна в най-гъстата тълпа.

Такъв бой можеше да има само един край, и Симънс, извън себе си от ярост, се подхвърли от пода и скочи върху гърба на Гари. Вън на улицата Джоунс Дребосъка се изправи, залитайки, на крака. Едната му ръка висеше безпомощно от рамото му, а очите му се бяха превърнали в тесни цепки, но той се втурна олюлявайки се към вратата.

Влетя тъкмо навреме да чуе агонизиращия крясък на приятеля си и да види как Симънс скача високо във въздуха и се стоварва целият върху лицето на Бърт Гари!

Каубоят изкрещя и се опита да се изправи. Симънс брутално го изрита. Уот Уилямс го сграбчи за рамото.

— Пит! Спри! Ще убиеш момчето!

Дребосъка се строполи до Гари. Лицето на момчето се беше превърнало в кървава маска и то дишаше на задъхани пресекулки.

Дървосекачите бяха изчезнали и Джоунс вдигна поглед миг преди Пит Симънс Набожния да се изниже през врата.

— Пак ще се видим! — Гласът на каубоя изхърка от гняв. — Пак ще се видим!

Уот Уилямс коленичи до момчето.

— по-добре да го отнесем при доктора. Симънс скочи и върху корема му.

— Аз ще извикам доктор Маклейн! — обади се барманът и се втурна на улицата.

Джоунс положи сгънатото си палто под главата на Гари, после вдигна поглед към Уилямс.

— За какво беше всичко това?

— Не знаете ли? — Уилямс се отпусна на петите си. — Нали работите за Б-Бар?

— Да. Но току-що пристигаме от Санта Фе. Изобщо не знаем какво е станало тук.

Уилямс им обясни накратко, после добави:

— Тая синина около окото ми е подарък от шефа ви.

— Боят между двама мъже си е нещо съвсем в реда на нещата. Това тук обаче има друго име. — Джоунс изглежда Уилямс право в очите и произнесе с мъртвешки глас: — Кажи на Симънс да си намира пищов. Ще го убия.

Уот Уилямс замълча. За пръв път започна да разбира пред какво се бяха изправили. И преди се бяха сбивали, но всеки път победата беше на тяхна страна. Симънс не спадаше към приятелите му, но до този момент Симънс винаги бе вземал дейно участие във всяко сбиване. Сега Уилямс проумя, че те бяха пристъпили не в света на дървосекачите, а в света на револверите и стрелците.

След като Бърт Гари беше положен внимателно в постелята на докторския кабинет, Дребосъка се намъкна к усилие в седлото си и потегли за Б-Бар. Челюстта му беше отекала здравата и го болеше силно; откри по тялото си натъртвания, които до този момент не бе усещал, но знаеше много добре, че негов дълг беше да се добере по най-бърз начин до фермата. Клей Бел на всяка цена трябваше да научи за това.

Симънс тъкмо събуваше ботушите си когато Уот Уилямс го откри. Той показваше окървавените си ботуши на останалите дървосекачи.

— Добре ги наредихме! — кикотеше се той. — Наврях ги тия пикльовци под вимето на майка им!

— Трябваше да загреем и другия — обади се Дювал.

Уилямс изпитваше силна неприязън и към двамата. Нещо от чувствата му се промъкна в думите му когато проговори.

— Точно така. Двамата бръкнахте с пръчка в кошера.

Те го изгледаха.

— Другият ми поръча да ти предам, да си запасваш револвер.

Симънс примига. Бавно остави ботуша върху пода.

— Че за какво ми е револвер?

— Каза, че ще ти пръсне черепа още щом те зърне.

Симънс трескаво облиза устни. Колкото и да беше брутален побойник, привикнал към жестоките разправи, револверите очевидно не спадаха към познатите му неща. Да стовари някого по главата в някоя тъмна уличка, да замахне с оловна тръба или кука, но револвер? Той си изу и другия ботуш в пълна тишина.

Само след броени часове историята за побоя в Тинкър Хауз се бе разнесла из цялата околия на поне петдесет мили. Много мъже познаваха или бяха чували за Джад Девит и имаха представа що за отрепки попълваха работната му ръка, мъже избрани както за майсторството им да боравят с дървесината, така и за тяхната способност да газят и мачкат наред.

Нобъл Уилър изслуша със задоволство развоя на събитията. Познавайки добре законите на войната, той знаеше много добре, че и двете страни щяха да я загубят в края на краищата. А това го устройваше напълно, защото всичко вървеше според плановете му. Той доволен потри ръце.

Утрото беше ярко и чисто, обещаващо горещ ден. Тази сутрин никъде не можеше да се види самотен дървосекач; всички се движеха на групички по четирима или петима. Беше очевидно, че държаха града под свое управление. Бяха тридесет на брой и всички носеха тояги.

Градските жители крачеха бдително, гледаха да напазаруват и бързо изчезваха от улицата. Всички очакваха ответната реакция на Клей Бел. Отпуснат в широкия си стол върху верандата на Тинкър Хауз, Сам Тинкър замислено и със скрита неприязън оглеждаше групичките дървосекачи.

Жегата обещавахе да бъде задъхваща. Сам Тинкър оголи зъби и се почеса по врата. Това беше неговият град. Той бе положил началото му, той го бе съградил. И сега това, което ставаше пред очите му, никак не му се нравеше. Непрекъснато се улавяше, че гледа все повече и повече към Емигрант Гап и чака.

Денят напредваше без никакъв признак за движение откъм Б-Бар. Дървосекачите се наливаха с уиски из салоните, влачеха се из

града и си придаваха смелост. И въпреки това във въздуха витаеше някаква несигурност. Открай време се бяха били под крилото на Джад Девит и бяха сигурни, че и този път победата ще бъде на тяхна страна, но и предупреждението на Джоунс Дребосъка си беше оказало своя ефект.

Съпроводен от Уилямс и Дювал, Джад Девит бе напуснал града преди разсъмване, на път за Просеката. Предстоеше им дълъг и труден преход през нахъсана и неравна местност. Бяха принудени да направят голям кръг, защото Просеката се намираше почти диаметрално противоположно на града отвъд планините.

Преди да напусне града, Девит бе изпратил три телеграми, една до Уошингтън, една до столицата на щата, и една до областното ръководство. Трябваше да има закона на своя страна. Девит не се тревожеше за Гари, и не даваше пет пари, ако онова краварче ритнеше петалата. Смъртта му щеше да бъде приписана на пианско сбиване. Но за заплахата за смърт действително си струваше човек да се замисли.

Нобъл Уилър също проявяваше бурна активност. Преди година Монтана Браун се бе оказал замесен по обвинение за едно застрелване в Уийвър. Без съмнение Браун бе действал в законна самоотбрана, така че обвинението беше снето и отдавна забравено. Сега обаче Уилър завъртя колелцата в обратен ред, за да извади отново приключения случай на бял свят и да предизвика ареста на Браун. Това, че мъжът отново щеше да бъде оправдан, беше несъществено. По-важното беше, че нямаше да може да вземе участие в предстоящата битка.

Той се отпусна на стола си в дребния офис на банката и се закикоти представяйки си ситуацията като на длан. Всичко се развиваше според плановете му; той не можеше да загуби.

ГЛАВА 7

Клей Бел изслуша мълчаливо разказа на Дребосъка. Набитият каубой беше отишъл веднага при него след завръщането си както беше опръскан със засъхнала кръв и спечени рани, и очи подути до такава степен, че с мъка ги държеше отворени. Китката му, макар и без счупена кост, беше тежко наранена, а ръката му висеше безпомощно. От дванайсетте мъже, на които Клей разчиташе, двама вече бяха извън строя.

Работниците се събраха около него.

— Какво ще правим, шефе? — Монтана вече кипеше от жажда за отмъщение. — Тръгваме ли за града?

— Не.

Остана спокоен въпреки шумните им и гневни протести докато накрая утихнаха. Беше очаквал такива неприятности, но не толкова скоро, и това вече му позволи да преоцени мнението си за Джад Дебит. Този човек не губеше време, нито се спираше пред нищо, дори и убийство.

— Спокойно! — вдигна ръка той. — Единственият начин да се справим със ситуацията е да спечелим битката. Загубим ли, ще ни преследват като бесни кучета докато ни избит всичките. Успяхме да го спрем тук. Какъв ще е следващият му ход според вас?

— Просеката. Ще се опита да мине през Просеката.

— Прав си, Ханк, и си мисля, че ще той ще си опита късмета още днес. Не си мислете, че не ми се слиза в града, но знаете много добре, че той го очаква и ще е взел мерки. Разполага най-малко поне с тридесет души там. Дори и да отидем всички, пак ще ни превъзхождат числено, като при това ще оставим тук мястото незащитено.

Монтана Браун изпсува ядосано.

— Добре, какво предлагаш тогава? Да си седим на задниците ли?

— Оставаме на същите позиции. Ще държим под око Гап и Просеката.

Клей изчака хората му да се разотидат и се изправи.

— Ханк, отивам в града.

— Сам.

— Трябва да се срещна с Уилър. Щом като ще е война, ще ни трябват пари.

Ханк излезе и Клей застана на края на верандата, вглеждайки се в долината. Хората на Дебит и фургоните все още бяха там, където ги беше оставил, зад бялата скала.

Ханк Рууни, Кофин и Дребосъка щяха да останат в Гап. Дребосъка можеше да използва лявата си ръка, стигнеше ли се дотам.

Монтана Браун и Ръш Джаксън потеглиха обратно към Просеката. Двама души спокойно можеха да отбраняват мястото. Останалите се върнаха при добитъка или тръгнаха на оглед.

Пункт по пункт разглеждаше ситуацията, като се опитваше да не изтърва нищо. Тибот още не се беше обадил. Това можеше да не означава нищо или, напротив, да означава много. Джад Дебит несъмнено се беше погрижил да си осигури човек в Уошингтън, за да се опита да получи правото на собственост върху земята или правото да подложи на сеч Дийп Крийк. Получеше ли това право, всеки съдия-изпълнител от Съединените Щати можеше да наложи изпълнението му.

Оставаше му само да седи напрегнато и да чака поредния ход на Дебит. Но му трябваша пари. И трябваше да наеме още ездаци. Помисли си за Харви и Килбърн, но после се отказа. Двамата имаха прекалено много кръв по ръцете си. Стигнеше ли се до битка в съда, наемането на такива мъже щеше само да утежни позицията му.

Възседна жребеца и пое пътя към Дийп Крийк. Беше студено и тихо; петнистият му кон пристъпяше бързо през високата трева под високите борове. Дърветата растяха прави и необезпокоявани; изпита жестока болка от представата да ги види изсечени и натъркаляни като мъртъвци. Изсичането на такива дървета водеше след себе си единствено опустошение, пълно, защото растителност като тази иска много години, докато се възстанови; а те никога нямаше да пораснат отново, защото човекът в своята алчност и глупост никога нямаше да им позволи да възстановят своето величие.

Тревата хрускаше под копитата на коня. Някъде далеч орел нададе крясък; отнякъде долитаха шуртене на вода. Звукът на вятъра в короните на дърветата напомняше препускането на далечен влак.

От лявата му страна се издигаше планината Пайъти, врязвайки се грубо в небето. Тук-там в пукнатините и сенчестите места имаше останал сняг, който слънцето още не успяло да разтопи. Жегата и задухата на равнините бяха далеч оттук; всичко беше спокойно, прохладно и застинало.

Несъзнателно бе обърнал коня към горните притоци на Дийп Крийк и участъка на стария Булуинкъл. Там също се намираше и призрачният град на Кейв Крийк, изоставен от всички, освен от плъховете и бухалите. Отвъд града и кварцовата планина минаваше един стар път, който щеше да го изведе до Тинкърсвил, само че от противоположната страна на града.

Когато обаче спря да напои коня на Кейв Крийк, промени плановите си. Нямаше да се вмъква и измъква незабелязано от града. Щеше да ги изпробва. Щеше да влезе в града точно по главния път пред очите на всички. Щеше да демонстрира на всички ясно своята позиция, като по този начин им покаже, че не дава пет пари за Девит.

Докато конят отдъхваше, той поброди сред почти рухналите сгради на изоставения град. Тревата се издигаше до колене там, където някога бяха минавали улици, а един бор си беше пробил път през верандата на салона и се издигаше поне на двадесет фута над покрива. Някои покриви бяха съвсем рухнали; повечето от сградите се бяха превърнали в развалини. Той се върна при коня, възседна го и пое по стария път.

Това не беше маршрут за новаци. Стръмен, на места почти отнесен от поройно дъждове, пътят можеше да се преодолее само от добър планински кон. След като се добра до низината, той дълго време се колеба дали да не поеме по равнината, после пое по една старо речно корито, за да не се излага на показ.

В началото на улицата забави коня си до равномерен ход, и с ръка спусната до бедрото си пое напред по улицата, изправен в седлото си.

Беше точно по обед и слънцето сипеше жежки проклетия връз града. Групички от мъже във високи ботуши с връзки, всеки един въоръжен с тояга, стояха неподвижни по местата си и не отделяха поглед от него. На стъпалата пред Тинкър Хауз Боб Трип извади лулата от устата си и долната му челюст провисна. Старият Сам Тинкър се

изкикоти гръмогласно и потри с длан излъсканата облегалка на стола си.

Клей прекоси целия град докато накрая дръпна поводите пред къщата на доктор Маклейн.

Маклейн го посрещна на прага. Беше висок старец с вече побелели коса и мустаци.

— Клей! Радвам се, че дойде. Момчето ти е много зле.

Гари беше в безсъзнание и дишаше дрезгаво. Лицето му беше превързано, но и това, което Бел успя да зърне, беше мъртворешки сиво. Клей положи ръка върху рамото на каубоя.

— Всичко е наред, Бърт — изрече той нежно. — Ние сме до теб, не се тревожи!

Сякаш усетил докосването или дочул niskия глас, младият ездач се размърда и обърна лава.

Маклейн поклати глава пред всекидневната, след като излязоха.

— Нищо не мога да кажа — отвърна той на въпроса на Бел. — Момчето е в много лошо състояние. Ще загуби едното си око и ще носи белези чак до гроб, но това не е най-лошото. Има пет счупени ребра, като едното от тях е пробило белия дроб. Правя всичко, което е по силите ми.

Двамата поговориха още малко. Вече на изхода Маклейн положи ръка върху рамото на Клей.

— Щях да забравя. Някой се е разровил и извадил на бял свят онова старо убийство на Монти и сега вадят заповед за арестуването му.

Не беше възможно Девит да направи стъпка без да е бил уведомен от някого. Поредното доказателство, че имаше съучастник в града.

— Грижи се за Гари, Док. И не му позволявай да се тревожи. Ще се справим.

На обяната от слънце улица се събираха мрачни групички от мъже, не отделящи погледа си от него. Слънцето напичаше немилостиво и въздухът беше нажежен до степен, предвещаваща буря.

Той мрачно разгледа ситуацията. Успееха ли да го елиминират, Девит щеше да си поеме въздух с пълни гърди; не му беше в характера да бяга от предизвикателствата, а в момента предизвикателството го чакаше само на броени ярдове от него.

Нахвърлеха ли се отгоре му, никой нямаше да вдигне ръка в негова защита, ако не се броеше стария Сам Тинкър. Сви си цигара без да бърза. Колкото и да беше стар, Тинкър все още си го биваше за това, и вероятно беше най-добрият човек в целия град.

Но първо трябваше да разговаря с Нобъл Уилър. Качи се в седлото и едва тогава запали цигарата си. Опъна дълбоко дима; беше с много приятен вкус. Усмихна се мислено. Онази стара увереност никога не го изоставяше, без значение в колко опасна ситуация се беше озовал. А той бе гледал доста опасности в очите. Може би повече от всеки един мъж от онези. А може би повече и от цяла дузина като тях. Разбира се, през онзи ден все още беше такъв, когато команчите бяха атакували кервана им. Тогава беше съвсем младо момче, но въпреки това още първият му изстрел беше попаднал в целта.

Прекося с коня си петдесетте ярда, които го деляха от банката; беше единственият човек, който се движеше по улицата. Усети потта да се стича по бузите му, чувстваше колко добре го разбираше конят му, видя, без да обръща глава, застрашителните групички от мъже, една от тях вече заела позиция пред банката.

Един от мъжете беше с подута челюст. Пит Симънс. Симънс беше застанал почти пред самата врата, но въпреки това можеше да се мине покрай него. Клей обаче нямаше намерение да го заобикаля. Скочи от коня и тръгна право срещу Симънс, без да отклонява погледа си от него. Симънс не помръдна от мястото си.

Бел вървеше право към него и едва в последния, момент, когато оставаше само една крачка да се блъсне в него, Симънс отстъпи в страни. Бел влезе в банката.

Нобъл Уилър вдигна поглед от бюрото си и дебелото му лице му се разкриви в усмивка.

— Здравей, Клей! Радвам се да те видя!

Бел седна на един стол и нахлупи шапката си на тила. Жилетката на Уилър беше цялата в петна и мазна, провисналите му бузи бяха небръснати.

Дребният офис излъчваше дъх на старост и застоял въздух, сякаш не беше проветрявано продължително време. Един промъкнал се през прозореца слънчев лъч бе нарисувал правоъгълник върху пода и се отразяваше от бронзовия плювалник.

— Нобъл, имам нужда от известна сума пари, за да се справя със ситуацията.

Уилър прокара върха на молива по един орнамент на бюрото си.

— Задлъжнял си ми доста, Клей — произнесе замислено той. — Бих искал да ти помогна, но както гледам, Девит ще ти глътне най-лакомото парче от участъка...

— Няма да го глътне.

Уилър отмести погледа си от бледите му очи.

— Хората считат, че ще ти го отнеме, Клей. Той има пари и политическо влияние. Ще ти го кажа направо, Клей, банката не може да рискува. А точно сега в момента ти си един много голям риск.

Клей опъна замислено от цигарата си. Сега вече проумя, че подсъзнателно бе очаквал точно такъв отговор! Той не можеше да се разплати с работниците си, а и дължеше също така и на Кестърсън. Кестърсън беше приятелски настроен към него, но все пак не можеше да му дава на вересия до безкрайност.

— Уилър — възрази му спокойно той, — ще ти се изплатя до последния цент, знаеш го много добре. Ние ще спечелим, просто не можем да загубим. Та той дори не може да се качи и на платото.

— Сигурен ли си?

— Той знае, че аз притежавам Гап. Просеката също е моя собственост. — Клей смъкна шапката си и я завъртя из ръцете си. — Рано или късно това щеше да се случи. И аз взех мерки да защитя участъка си; можеш да бъдеш напълно сигурен в това.

Нобъл Уилър размърда тежкото си тяло. Значи той притежаваше и Просеката? Прииска му са да му зададе въпрос, но размисли. Той самият си имаше потайни амбиции спрямо Дийп Крийк, но те можеха да почакаат. Обаче той беше изненадан и раздразнен, че Бел се бе оказал толкова предвидлив да закупи онези две парчета земя, като по този начин контролира участък от петдесет хиляди акра.

Една мисъл го разтревожи обаче още повече. Какво още знаеше Бел? Или за какво можеше да се досети?

— Много бих искал да ти помогна — изрече той, надявайки си маската на безпомощност, — но и аз съм в много трудно положение и имам да връщам няколко стари заема.

В магазина Кестърсън изпълни поръчката му без да каже нищо. Докато нареждаше покупките отвори уста да изрече нещо, но се

поколеба и премълча.

Клей се метна на седлото и потегли към гарата. Зад него един дървосекач изрева:

— Грабвай първия влак и дим да те няма, краварче!

Някой нададе рев и се разнесоха оглушителни дюдюкания. Клей яздеше бавно с безстрастно лице. Вече на гарата, докато слизаше от коня, забеляза, че дървосекачите се събираха вече в една голяма група и го следваха.

Той бързо влезе в гарата.

— Джим! Мога ли да говоря с теб?

Джим Нароус издърпа завеската от гишето за билети и подаде глава.

— О, здравей, Бел. С какво мога да ти помогна?

— Осигури ми една дузина вагони. Искam да транспортирам малко добитък.

Нароус се смути.

— Съжалявам, Клей. Не мога да ги осигуря.

Той се приведе към Бел.

— Между нас да си остане, получихме заповеди да не ти прекарваме никакъв добитък. Идва от високо. Май гледат да се докопат до оня контракт за дървесината.

— Разбирам... благодаря ти, Джим.

Той се поколеба, забил поглед в пода. Значи и тук удари на камък. Деви́т беше помислил за всичко. Кръгът се свиваше все повече и повече.

— Клей.

Той се обърна към Нароус.

— Изпратиха телеграма за Монти Браун.

— Деви́т ли?

— Не. — Нароус се приведе още по-близо. — Уилър.

Клей Бел се втренчи в началник-гарата.

— Уилър изпрати тази телеграма?

— Той самият.

Бел се извърна.

— Благодаря ти, Джим — произнесе той през рамо. — Длъжник съм ти за тази услуга, която ми направи.

Той излезе от гарата и рязко спря. Един от дървосекачите беше развързал коня му и го беше възседнал, а една дузина други ограждаше в тесен кордон ездача и коня му. Стояха и му се хилеха. Той мигновено оцени ситуацията. Ето къде беше истинската опасност.

Бяха решени на всичко, за да го ликвидират. Извадеше ли револвера, можеше да убие един, най-много двама, но останалите щяха да му видят сметката. Мъжете съзнаваха отлично това и бяха готови да рискуват. Някакво движение закачи крайчеца на окото му откъм отворената врата на един близък хамбар.

Мигновеният проблясък беше отразеното слънце в дулото на пушка.

ГЛАВА 8

Клей Бел не бързаше. Той беше висок, широкоплещест мъж, който в този момент не бързаше никъде, спокоен, просто човек, изследващ дадена ситуация и търсещ изход от нея. Наоколо имаше най-малко двайсетина дървосекачи с мрачен и решителен вид. Някои от тях излъчваха видима злоба, други просто се хилеха, но всички чакаха какво ще направи той.

Очите му обходиха улицата, като за миг се спряха върху вратата на хамбара, където бе мярнал мигновения блясък. Не се забелязваше нищо, но той не можеше да бъде заблуден. Неизвестният стрелец бе заел позиция и чакаше само удобен момент. Изстрелът щеше да дойде в най-подходящия момент, когато източникът нямаше да бъде очевиден.

Това беше позната история за Клей. Той пусна цигарата си праха на улицата и леко пристъпи встрани, така че един мъж да се озове между него и вратата на хамбара.

Хвърли поглед на коня си, пристъпващ неспокоен от крак на крак под непознатия ездач, после огледа мъжете наоколо.

— Вие, момчета, май обичате много да се нахвърляте групом върху сам човек, а? — той провлече думите си, придружавайки ги с лека подигравателна усмивка. — Какво има? Да не ви е страх да ми излизате един по един?

Едър мъж не издържа на предизвикателството и си проби път отпред.

— Аз ще се бия с теб един на един...

Юмрукът на Клей размаза устните му още преди да довърши изречението си. После замахна вече както трябва с дясната ръка и звукът от удара му прокънтя като брадва стоварваща се върху дървен ствол. Дървосекачът политна напред и се стовари като дърво по лице в праха. В същия миг Бел подсвирна леко.

Жребецът му мигновено се разтърси и се хвърли напред към Бел, разхвърляйки дървосекачите във всички посоки. Ездачът се вкопчи в

гривата му, и жребецът тръсна глава, после се подхвърли напред; двата му задни крака излетяха високо във въздуха. Ездачът полетя през главата на коня и се сгромоляса в праха, замирайки.

Бел сграбчи поводите и мигновено се метна в седлото, колът блесна в ръката му, а петата му се заби здраво в стремето. Неговият изстрел и гърмът от вратата на хамбара се сляха в един. Куршумът на неизвестния стрелец просвистя покрай ухото му, но неговият бе улучил целта. Мъжът в хамбара изтърва пушката и залитна напред, хванал ранената със здравата си ръка. Бел отново стреля, и този път захлупи лице в уличния прах.

Клей Бел нахлу с галоп в улицата и препусна по нея. Някакъв дървосекач изскочи от Тинкър Хауз да види какво става и Бел му изпрати един куршум в дъските до краката. Мъжът се хвърли обратно към вратата, драскайки трескаво да докопа дръжката.

След няколко секунди Бел вече беше извън града и конят му бягаше на воля. Последното нещо, което успя да зърне на излизане от града, беше Колийн Райли. Беше пристъпила пред хотелската веранда и гледаше след него.

Половин миля по-късно той забави коня, и после го пусна на спокоен ход.

Сега вече заговорът срещу него бе достигнал пълната си сила. Без съмнение Нобъл Уилър беше човекът зад Девит, неговият източник на информация, и вероятно причината Девит да избере неговата дървесина от горите на Дийп Крийк.

Нямаше да има никакъв подновен кредит, нито вагони да транспортира част от добитъка си. Той беше разорен, банкрутирал, фалирал.

Той държеше в свои ръце двата единствени известни маршрута водещи към Дийп Крийк, но врагът вече го бе хванал за гушата. Кестърсън вероятно нямаше да му откаже да го снабдява с продукти, но това щеше да означава да си пробива път с бой, докато стигне магазина му. Беше обграден от всички страни и те продължаваха да стягат обръча. Слабо утешение му донесе мисълта, че и да искаха, пак не можеха да го уморят от глад, защото разполагаше с безкрайни запаси от говеждо месо.

Един от хората им вече го нямаше. Бел познаваше достатъчно добре точността на стрелбата си, за да се излъже. Той беше убил

непознатия в хамбара, опитал се да го застреля в гръб.

Първият му изстрел бе принудил мъжа да хвърли пушката, а вторият го беше довършил. Това беше война, война на живот и смърт. Девит му беше дал ясно да го разбере с бруталната си разправа с Гари и Джоунс. А сега и този опит да го застрелят от засада.

Бел можеше и да пощади неизвестния стрелец, но само за да му даде втори шанс. А в тази битка за никого нямаше да има втори шанс.

Джад Девит си беше подготвил почвата добре, като беше повече от ясно, че щеше да използва максимално възможно и ръката на закона, всеки път, когато му се удадеше възможност. Онази стара стрелба, в която Монтана Браун бе използвал законното си право на самоотбрана, беше отдавна погребана и приключена. Никой съдебен състав нямаше да го осъди, но можеха да го арестуват и да го задържат докато насрочат съдебен процес, а да се съпротивлява на ареста би означавало да падне директно в ръцете на Девит. Клей не изпитваше и капка съмнение, че заповедта за арест щеше да бъде дадена за изпълнение на собствените хора на Девит.

На върха на един дребен хълм той дръпна поводите и огледа пътя, който беше изминал до този момент. Свечеряваше се и слънцето вече бе потънало зад планините. Нежният бавно се свличаше над пустинята, и той поседя минута върху коня си без да прави нищо, изучавайки с опитно око околността. Опасността го дебнеше всяка секунди и на всяка крачка, но пътят беше пуст, не се вдигаше и най-малкото облаче прах, никъде не се забелязваше и най-малкото движение.

Жребецът изгаряше от нетърпение да се прибират у дома и Клей отпусна поводите, оставяйки животното да води. Въздухът изведнъж захладна, както става само в пустинята на свечеряване. Пастелните багри на вечерния здрач бавноменяха цветовете си над далечните хълмове. Самотна звезда се появи на небето, а някъде който зави протяжно.

Пред него се издигаше тъмната маса на планината, гола скала, покрита с растителност само в гънките на каньоните и клисурите; едва по високите склонове се виждаха гористи образувания. Далечен звук, чужд на вечерта, се разнесе из околността; той рязко дръпна поводите до един храст и зачака с напрегнат слух.

Нощта беше тиха... не се чуваше никакъв звук... само чист въздух, освежаващ като глътка студена и чиста вода. Той си пое дълбоко дъх. Жребецът потегли и ръката му бавно се отпусна от кобура.

Всеки мескитов храст или купчинка жилава трева се открояваше като тъмно петно в здрача. Пустинята сивееше... още звезди избликнаха в чистото небе над главата му. Конят му продължи да крачи; изведнъж някаква тъмна сянка се раздвижи сред мескитовите храсти и изщрака метал.

Клей мигновено се хвърли по корем върху коня и едновременно с това усети как нещо нагорещено прониза рамото му. Той сграбчи с всичка сила рога на седлото и се вкопчи в него с отчаянието на давец се. Последва втори изстрел, той също попадна в целта си, нещо сякаш го подхвърли напред, в бездънния кадифен мрак, но пръстите му оставаха вкопчени в единственото реално нещо, което му беше останало сред този кошмар... рога на седлото му. Той напрегна цялата си воля и и пръстите му останаха вкопчени върху него.

Конят се втурна с пълна сила напред. Зад него прогърмя нов изстрел... и после вече нямаше памет за това, което последва.

Клей Бел дойде на себе си под слънцето. Лежеше на гръб, полузакрит от сянката на едно дърво, а небето над дървото беше синьо и изпъстрено с пухкави облаци. Чуваше коня си да хрупа трева наблизо и остана да лежи така, напълно неподвижен, в опит да установи къде се намира.

Беше посетил Тинкърсвил. Това поне беше ясно. Там бе успял да избегне опасността и се бе измъкнал от града. Той се ухили при спомена, озадачен какво ли още е могло да се случи и къде ли може да се намира.

Вечер... беше толкова приятна вечер... той бе яздил под звездите. И после всичко изведнъж си дойде на мястото, като гръм. Бяха му устроили засада. Но как беше възможно? Магарешката пътека, към която се беше устремил, не беше позната на никого от града, и вероятността някой от хората на Дебит да се е натъкнал на нея беше малко вероятно.

Болката вече започна да напомня за себе си. Идваше от дясното му рамо. Той внимателно се претърколи и като използва лявата си ръка

за опора, полека се изправи в седнало положение. С усилие изви вдървения си врат и се огледа наоколо.

Намираще се сред призрачните сгради на Кейв Крийк. По някакъв начин волята му бе успяла да го задържи на седлото докато конят се добере до това място. И след като вече се бе почувствал в безопасност, пръстите му са се отпуснали и той се е строполил на земята.

Устата и гърлото му сякаш бяха посипани с пясък грам сила не бе останала в изтощените му мускули. С агонизиращи усилия успя да преодолее десетината ярда дялящи от планинския поток; пи дълго и яростно. После, пак с лявата ръка, раздра ризата си над раните. Два куршума го бяха ударили. Единият бе пронизал рамото му, разпаряйки делтоидния мускул. Тази рана не беше от опасните. Другата обаче минаваше през цялото му рамо под ключицата.

Внимателно, за да не предизвика повторен кръвоизлив, той проми и двете рани със студена вода. Това беше бавен и мъчителен процес, и когато накрая приключи, той се отпусна на тревата, задъхан тежко. Мислите му бяха размътени и не можеше да се съсредоточи дори и върху най-дребния проблем. Без съмнение беше загубил много кръв. Дълго време остана така, с поглед втренчен в небето.

Звукът на далечен изстрел го изкара от унеса му. Той се изправи с усилие на крака и тръгна към жребеца, но явно беше надценил силите си. Токът на ботуша му се закачи в някакъв корени и той рухна върху земята.

Когато очите му отново се отвориха, вече беше залез и въздухът пак беше студен. Остана проснат така върху тревата, с бясно пулсиращо рамо и размътена глава. Измина дълго време, преди паметта му да възкреси звука на онзи далечен изстрел. Той повдигна глава и се заслуша, но не долови никакъв звук. И тогава проумя, че изстрелът се бе разнесъл още в ранните часове, сутринта.

Тялото безсилно се отпусна върху тревата. Фермата му я грозеше такава голяма опасност, а него го нямаше там. Той се преобърна и се изправи на колене; пропълзя пак до поточето, където се напи до насита с леденостудената вода. Жаждата му сякаш беше неутолима... а той добре знаеше, че такава жажда съпровожда големите загуби на кръв.

Споменът за онези изстрели в мрака отново изплува в съзнанието му. Едва ли беше Джад Деви... откъде би могъл да знае

той за тя стара пътека? Но нямаше никаква логика някой друг да му устройва засада на онова място. Кой в града би могъл да знае, че той използва тази пътека? Или че самата тя съществува?

Главата му бумтеше тежко, а рамото му сякаш гореше с невидим пламък, но въпреки това той се изправи и се опита да оцени положението си. Нямаше нищо оптимистично, освен фактът, че все още беше жив. Нямаше как да разбере нито как се развиват нещата в Гап, нито дали се е случило нещо в Просеката. Звукът от изстрела трябва да бе долетял оттам, защото се намираше прекалено далеч от Емигрант Гап.

В положението, в което се намираше, не представляваше заплаха за никого. От друга страна обаче, нищо не му гарантираше, че някой нямаше да се натъкне на него или коня му. Така че първата му работа беше да провери оръжията си, за да е сигурен, че е готов да се отбранява, да свали седлото от жребеца и да превърже раните си по някакъв начин.

Лежеше на самия бряг на потока, а най-близката сграда беше на двадесетина ярда от него. Това беше пропаднала паянтова структура, която, съдейки по избелялата табела, е била градския салон. От другата страна на улицата стърчеше сградата на минногеоложката лаборатория, а по-надолу по улицата имаше още сгради, паянтови или направени от греди. Зад един ров имаше царевична нива, в която плевелите бяха повече от царевичата. Тя се намираше само на няколко ярда от него. При втория си опит Бел успя да се изправи на крака и зад салона намери едно старо канче. Той го напълни с вода, запали малък огън от сухи съчки и скоро водата кипна. От отдавна запуснатата нива наскуба няколко царевични стебла, счука ги на ситна късчета и си приготви лапа, която наложи върху раненото си рамо след като го беше промил с гореща вода.

Това беше бавен процес, и доста пъти спираше задъхан да си поеме дъх. За негов късмет куршумът бе преминал през раменния мускул, без да закачи костта. След като изми раните и наложи лапата, той отиде до жребеца и смъкна седлото и сбруята, след това спъна коня на тревата до потока.

За себе си избра една кухня в основите на една разрушена сграда и се отпусна, оставяйки слънцето да стопли кокалите му.

Събуди се рязко и бързо хвърли поглед към слънцето. Сигурно беше спал най-малко два часа. Отиде до потока и отново се напи до насита.

Той се отпусна на земята и се загледа във водата. Лицето му беше зачервено, а устата — пресъхнала. Пак изплакна раните и отново наложи лапата. Внезапно усети как му стърже стомахът и си отрязва парче говеждо от торбата на седлото, после се обви с одеялото и се отпусна на земята.

Главата му бавно пулсираше, а в раненото му рамо сякаш беше накладен огън. Той непрекъснато свиваше и разпускаше пръстите си, ужасен при мисълта какво може да го сполети при такава рана, в този час на върховно изпитание, ако загубеше бързината и майсторството си на стрелец.

Няколко пъти загуби съзнание, дали насън или от слабост, не разбра. Останаха му смътните спомени за някакви сенки надзъртащи от сенките на дърветата. Той вдигна поглед към небето; няколко бели облачета се въртяха бавно като във въртоп. Дълго време остана загледан в тях. Засвири щурец... цикадите запяха в горещия ленив следобед. Той лежеше отпуснат, а по вените му се разливаше приятен покой и след малко заспа, унесен от топлината, щурците и приспивния ромол на водата.

Събуди се сред пълен мрак. Докато беше спал, нощта бе пристигнала и довела със себе си пронизващия студ от високите върхове. Треската го беше изоставила и сега вече трепереше от студ, въпреки дебелия одеяло. Пропълзя до потока и отново пи до насита. Водата беше студена като лед, но въпреки това се плъзна по гърлото подобно на живителен елексир, придавайки му сила и нов живот. Отпусна се назад след като се напи и се загърна в одеялото. Главата му отново запулсира, а в рамото му сякаш се беше загнездил някакъв неуморен кълвач.

Вятърът разклати короните на боровите и някъде навътре в гората изпука клон. Откъм изоставените сгради долитаха слаби скърцащи звуци. Разбита щора се люлееше на ръждясалите си панти, дребно зверче затрополя ситно и нещо размърда високата трева. Луната се издигаше точно над хребета и хвърляше дълги сенки зад зданията, превръщайки тревата на улицата в сребрист игрив поток.

Време беше да се раздвижи... Разумът му диктуваше да тръгва, но мускулите отказваха да се подчиняват. Той се загърна плътно в

одеялото и не откъсваше очи от луната, която постепенно се издигна и се показа цялата над черния нащърбен хребет. Широкият черни очи на счупените прозорци го гледаха втренчено. Трябваше да тръгва. Трябваше да се изправи. Трябваше да възседне коня си. Беше длъжен да се върне, защото иначе щяха да го помислят за мъртъв. Щяха да тръгнат да отмъщават и много хора щяха да загинат.

Той се претърколи и се изправи на колене. Конят хрупаше трева близо до него и той го приближи, повеждайки го към мястото, където беше останало седлото.

Приведе се и сграбчи тежкото седло. Изчака така няколко секунди, събирайки сила, после го вдигна и го настани със замах върху гърба на коня.

Изтощен от усилието се облегна върху коня, концентриран върху тежкото биене в черепа му. После свърза и сбруята и пхна пушката в калъфа ѝ. Сграбчи поводите и се придърпа върху седлото, все още обвит с одеялото около рамената си.

Просеката беше най-близо и реши да тръгне към нея. Нямаше как да облекчи пулсираща болка в рамото си, но пък той не беше от хората, които жалят себе си. Раните не бяха нещо непознато за него и беше виждал да лекуват много огнестрелни рани с копринена кърпичка прокарвана през отвора на раната с пръчица и малко лекарство, каквото се случеше под ръка.

Колкото можеше да бъде внимателен към другите, толкова можеше да бъде безмилостен към себе си, и нямаше никакво право да лежи тук, докато други хора рискуваха живота си заради неговото имущество. Той почти забрави болката, толкова дълбок беше обзелият го гняв.

И изведнъж изпита страх от себе си заради гнева. Клей Бел познаваше себе си и винаги успяваше да държи капака на котела на мястото му. Защото той беше в действителност силно експлозивна натура, и обикновено успяваше добре да се контролира; но понякога, макар и много рядко наистина, при изключителни натоварвания, той бе давал простор на яростта си, подобно на някой бърсърк. Винаги се чувстваше по-добре, когато мислеше за другите. На всяка цена трябваше да се върне при тях.

Добра се до Дийп Крийк и поведе коня през потока нагоре по брега. Треската отново го беше сграбчила, и рамото му, разбудено от

боравенето с тежкото седло, представляваше източник на непресъхваща агония. Целият се тресеше от болка и гняв; студът и нощта вече едва достигаха до съзнанието му.

Нищо такова не беше си просил. Беше си живял уединено и спокойно, настрани от старите пътища, пиянските свадни и студенокръвните убийци, които познаваше не малко. Внимателно бе започнал да изгражда живота си тук с мисълта за бъдещето. А сега алчността на един единствен човек можеше да разруши всичко съградено от него, можеше да съсипе съдбите на много хора и отнеме живота на един чудесен млад каубой, който не бе причинил зло никому.

Бърт Гари изгаряше в треска, останал без едно око и с белези за цял живот, и сигурно скоро щеше да се помине, поради безмилостната бруталност на този човек.

А някой от засада се бе опитал да убие самия Клей.

Клоните го шибаха по раменете и главата му натежа. От тежката болка му се виеше свят и виждаше луната само кат бледо сияние. Дърветата сякаш го бяха оплели в прегръдката си. Олюляваше се като пиян на седлото и също като на пиян мозъкът му се дълбаеше само от една мисъл — да се добере до тези, причинили му всичко това, и да се бие, да руши, да убива...

Внезапно усети мустангът под него да се напруга и видя как ушите му щръкнаха тревожно. Инстинктът мигновено се пробуди у него, дългият му живот сред опасността беше породил опит, който мигновено го разбуди. Той дръпна поводите и се послуша.

За момент до слуха му не долитаха нищо, освен ромола на водата... и тогава долови дим от огън и чу гласове.

Бяха гласове на непознати хора; неговите хора нямаше какво да правят тук, макар и недалеч от Просеката, защото задачата им беше да пазят самата Просека.

Устата му внезапно пресъхна и нещо се размърда вътре в него. Значи бяха успели да се промъкнат. Може би бяха успели да убият и Браун и Джаксън... гневът го сграбчи с такава сила, че цялото му тяло затрепера.

Изпраща съчка и нечий глас се обади:

— Пит Симънс им изкара ангелите когато преби оня хлапак Гари. Войната свърши.

Кървавочервена пелена се спусна пред очите му. Левият му револвер се озова в ръката му, а от гърдите му се изтръгна див рев, изпълнен с болка и ярост. В следващия миг пришпори лудо коня и излетя от храстите в светлината на огъня.

Стреснатите дървосекачи наскочаха като обезумели. Един направи опит да сграбчи пушката си, но куршумът на Бел раздробя рамото му и мъжът изрева; пушката се изтръгна от осакатената му ръка. Следващият му куршум разби каната с кафето, друг разпръсна въглените от огъня, пръскайки искри навсякъде. След миг изчезна в мрака от другата страна на лагера им с револвер изригващ пламък.

После извърна коня си, олюлявайки се на седлото му със сгърчено и безмилостно лице. Вдигна револвера и започна да прострелва всичко, което виждаха очите му.

Презареди и този проби тигана, изпразни съда им с вода, разби стойката с пушките им, и опърли ребрата на един, посегнал към револвера си.

Спря коня и пак презареди. После го насочи към периферията на лагера.

ГЛАВА 9

Наоколо не се виждаше никой от дървосекачите. Той опъна поводите и насочи коня към Просеката. Нямаше начин да не са оставили някой да пази там; на всяка цена трябваше да разбере какво се е случило на хората му.

Рамото го пронизваше със стържещата болка, с което увеличаваше още повече яростта му. Но точно в този момент той имаше нужда от болката, защото тя го поддържаше.

Успя да се доближи до тримата мъже, които пазеха Просеката, без да го чуят. Конят му се бе промъкнал по гъстия слой опадали борови иглици, където копитата му не издаваха никакъв шум. Лицата им се белееха в мрака с отразената светлина на пламъците, дочу смеха им, усети дима на огъня им, примесен с аромата на прясно сварено кафе.

Отдели се от сенките безшумно като привидение и спря коня. Трип тревожно се огледа и след миг скочи панически на крака.

Клей Бел седеше като разпънат на седлото, с лице изкривено в жестоката маска на отмъщението, целият опръскан в кръв, с очи подивели от болката в черепа му и жестоката агония от раната.

В лявата си ръка държеше с показна небрежност револвер.

— Сваляйте си ботушите.

То не повиши глас, но скалните стени на дефилето сякаш отекнаха с пълна сила. Боб Трип се втренчи в него с разтреперана уста.

— Сваляйте ги! — Той придружи подканянето си с куршум в огъня.

— Какво има? — заекна Трип в опит да спечели време.

— Трип — проговори Бел с мъртвешки глас — сваляй си ботушите или ще ти строша и двете колена.

Трип видя огъня на безумието, танцуващ в очите на мъжа пред него. Бързо се приведе и малко остана да тупне по задник, докато трескаво развързваше ботушите си. Това беше някакъв кошмар, не можеше да е наистина... Тримата се събуха и вдигнаха глави към Бел.

— А сега обратно към града.

— Какво? — Лицето на Трип съвсем посивя. — За Бога, Бел, ти не можеш...

— Тръгвай, Трип, или ще умреш тук. Твоите момчета пребиха и осакатиха Гари, опитаха се съща така да убият и мен. А сега тръгвайте или ще ви натръшкам и тримата тук като трупи!

В храсталака запукаха съчки и след миг Дювал изскочи на полянката, последван от другите от горния лагер.

— Трип! — Дювал гълташе думите докато тичаше. — Тоя Бел, той...

Мъжете тичаха с пушките си. Клей Бел повдигна револвера си.

— Хвърлете оръжието!

Някаква червенокоса върлина се опита да се прицели в него и револверът на Бел изгърмя. Върлината изрева и изтърва пушката, стиснал със здравата си ръка разтрошеното си рамо.

— Вие, също! Сваляйте си ботушите!

След като раздели деветимата мъже на две групи, той ги подкара към града по каменистото дъно на Просеката само по чорапи.

Яздеше зад само на няколко ярда и непрекъснато ги подбутваше да бързат. Чорапите им се разкъсаха, и те бързо закуцаха с разкървавени и разранени ходила. Добраха се до пустинята и той ги съпроводи доста навътре, далеч от укритието и сянката на хълмовете, където вече ги остави.

— Каквото повикало, такова се обадило — каза им той. — Ако ви стиска, пак се върнете... ще ви чакам.

Светът около него се люшкаше целият, а очите си държеше отворени с последни усилия на волята. Обърна коня и го препусна в галоп по пътя към фермата. Разсъдъкът му беше съвсем размътен. Ако някой от тях го мернеше само, щеше да е по-безпомощна цел и от птица в клетка. Устата му бърбореше неясни и несвързани думи, а главата си усещаше като съд полунапълнен с кръв, която се плискаше при всяка стъпка на коня. Животното си знаеше пътя към дома и нямаше нужда от подканяне.

Ханк Рууни изтича да го посрещне.

— Шефе! Вече се бяхме отчаяли да те видим жив!

Той се вкопчи в поводите да не падне.

— Шерифът идвал ли е тук? Да търси Браун?

Рууни беше озадачен.

— Шерифът ли? Не, не съм ги виждал насам. Какво не е наред с Браун?

Трип успял да прекара няколко от хората си през Просеката пеша. Излезли в гръб на Браун и Джаксън и успели да изтласкат двамата мъже. Бел им заповяда да се върнат в Просеката. Този път щяха да се окопаят в една пещера, която им предлагаше отлично укритие и една почти непревземаема позиция.

Ханк Рууни смъкна останките от ризата на Бел и почисти раната на рамото му. Дълго преди да завърши с почистването и превръзката, Клей вече спеше.

Минаха два спокойни дни, през които нищо не се случи. Джоунс Дребосъка раздвижваше разнебитената си китка и ставаше все по-мрачен и по-мрачен. Никой не знаеше дали Бърт Гари беше още жив.

Клей Бел спеше, пробуди се само колкото да обиколи фермата, нахрани се и пак заспа. Не се забелязваше никакво раздвижване откъм лагера на дървосекачите зад бялата скала. Стояха си така и чакаха, без никой да знае какво.

Ядосани от принудителното си бездействие и без съмнение извън себе си от гняв заради случилото се в Просеката, те крещяха оскърбления към стражите, в опит да ги предизвикат. Един дървосекач толкова ме бе дошъл куражът, че се приближи съвсем плътно до разделителната ивица на бялата скала. Когато му оставаше само още една крачка да я настъпи, Ханк Рууни опари краката му с куршум; смелчагата си плю на петите, подпомогна от цял рояк куршуми подире му.

Харди Тибот не се обаждаше. Дните се точеха един след друг. Бел се трудеше над сметките си и два пъти ходи до Просеката. Раните му вече се оправяха и той се чувстваше значително по-добре. Вече можеше да използва и дясната си ръка, макар и все още да изпитваше болка и дискомфорт.

Бил Кофин се беше отбил да види как са кравите на връщане от Пайъти.

— Дебелеят, шефе. Здрави мръвки трупат там.

Дежурните на Просеката не забелязваха нищо обезпокоително. До този момент Девит не бе повторил опита си да нахлуе па оттам.

Ездачите на Б-Бар неуморно патрулираха границите на участъка си. Пръстенът от хълмове и възвишения около Дийп Крийк улесняваше донякъде задачата им, защото повечето от тях представляваха голи скали, по които човек би могъл да изпъззи с ръце и крака, но превозни средства, а дори и кон, в никакъв случай не можеха да се промъкнат.

Каубоите яздеха с пушките положени напречно върху седлата им, а в ума на всички имаше само една представа — гледката на Бърт Гари с разнебитено лице и изгубено око, агонизиращ при всяко вдишване и издишване на прободените си от ребро бели дробове.

Джад Дебит влезе в спарения офис на Нобъл Уилър, който седеше зад бюрото си, и се друсна в един стол. Беше прясно обръснат, и Уилър долови аромата на бръснарския лосион. Дебит отхапа края на пурата си и се отпусна на стола. За пръв след срещата си с Бел онази сутрин на улицата усещаше, че ситуацията беше напълно под контрола му.

— Спипахме го натясно, Уилър. Съдията Райли издава съдебно разпореждане, което принуждава Бел да ми осигури преминаване по стария дилижансов маршрут докато случаят стигне до съда. — Той се изкикоти. — Макар че тогава вече това едва ли ще има някакво значение. Отдавна ще сме превърнали цялата гора в траверси!

— А това съдебно разпореждане, кой ще го приведе в сила?

— Ще си изберем един заместник съдия-изпълнител на Съединените щати.

— Ти ли ще го определяш?

— Че кой друг?

Дебит пуши спокойно няколко минути, обмисляйки ситуацията. Внезапно една мисъл мина през ума му.

— Уилър, кой е този Харди Тибот?

Нобъл Уилър повдигна внезапно разтревожен лице към Дебит.

— Адвокат. Много кадърен. Има много здрави връзки.

— Той е в Уошингтън, като се опитва да издейства постоянно право за паша на Бел.

Нобъл Уилър целият подскочи в стола си. Тежкото му лице в миг се помрачи.

— Трябваше да се сетя! Сега вече ще си имаме наистина неприятности!

— Чейс ще уреди работата. — Девит беше заинтригуван, но не изпитваше особена тревога.

Уилър бърбореше шумно и фучеше от яд, а Девит само оглеждаше опъкото на дланите си, съжалявайки че нямаше възможността да остане само един час необезпокояван в офиса. Тук нямаше начин да не открие нещо, което да го ориентира за потайните кроежи на банкера. Не смееше дори и да намекне за проблема, защото Уилър беше като невестулка. Реши да запази мислите си само за себе си.

Беше ударил часът за решителното действие. След като бъдеше определен съдия-изпълнителят, той щеше да отиде в Емигрант Гап и на Бел нямаше да му остава нищо друго, освен да му отвори портите през Дийп Крийк. Развихрилата се война щеше да завърши победоносно за Девит.

Някакво съмнение обаче го жегна. Девит раздражено си даде сметка, че това не беше абсолютно сигурно. Клей Бел умееше да предвижда нещата също толкова добре, колкото и да се воюва. А и сред хората на Девит бе настъпило осезаемо изтрезняване. Онзи призрачен Бел, който ги бе атакувал на Просеката, беше всял неистов страх в душите им.

Взря се през прозореца на офиса и зърна на един мъж застанал на вратата на салона Хоумстейк. Беше висок, със силно тяло и стегнат като пружина, с черна коса, която му стоеше като перука. Това беше Стаг Харви.

Това можеше да влезе в работа. Девит беше виждал и другия. Джак Килбърн беше тантурест, набит мъж с розовобузесто и топчесто лицеи. Приличаше на всичко друго, само не и на убиец. И въпреки всичко двамата чакаха, сякаш знаеха, че тяхното време беше дошло.

В какви причудливи градчета само можеше да доведе амбицията един мъж. Девит никога не бе харесвал особено западните градове... далеч повече го привличаха хотелите и блясъкът на източната част на страната. Дори и Сан Франсиско или Ню Орлийнс се търпяха, но не и тези забравени от бога градчета в тоя пущинак.

И ето докъде беше стигнал, да клюма в тоя пращен и вмирисан офис, и на наднича на улицата към човек убиващ за пари. Той отпусна ръце на коленете си. Беше време да тръгва.

— Тибот може да ни създаде големи ядове — проговори изведнъж Уилър, — но мен лично повече ме тревожи Гари?

Девит не беше сигурен дали е чул правилно.

— Гари ли? Кой беше той? Да не е оня, раненият?

— Ако този каубой умре, целият Б-Бар ще се вдигне като един човек и ще връхлети върху града на лов за скалпове.

— Глупости! — Девит рязко се изправи на крака. Тоя род приказки го дразнеха особено много. И по-рано беше слушал подобни твърдения, когато хората се събираха на групички из града и коментираха оживено развоя на събитията. На няколко пъти се бе спирал и се бе заслушвал в разговорите им. — Те са една шепа хора, за да успеят да ни създадат неприятности.

Уилър се отпусна назад. Столът изскърца под тежестта му. Потърси нещо из джобчетата на жилетката си, после и по бюрото си... накрая го намери. Кибрит.

Запали лулата си и бавно запуфка.

— Значи ти твърдиш, че Монтана Браун, Ръш Джаксън, Бил Кофин, Джоунс Дребосъка и Ханк Рууни са една шепа хора? та те струват колкото цяла армия.

Въпреки отегчението си от приказките на банкера и собственото си пълно недоверие към него, Девит скоро усети някаква тревожна мисъл да се стрелва из мозъка му. Мисълта така го загложди, че когато се срещна с Колийн на обяд, не се сдържа и зададе въпроса.

— Ти си ходила да видиш как е онова момче Гари. Ва какво състояние е?

Тази вечер Колийн бе облякла синя рокля, и цветът ѝ съответстваше точно на очите ѝ. Тя повдигна поглед и го изгледа над масата; очите ѝ имаха странно изражение.

— По-добре е — каза тя, — ако, разбира се, можеш да наречеш по-добре човек, който е останал обезобразен за цял живот и с едно око.

— Но няма да умре, нали? — запита напрегнато той.

Колийн повдигна чашата си. За пръв път тази вече тя не изпитваше гордост от факта, че е заедно с Джад Девит. Вече бе започнала да го вижда в нова светлина. Приятелите на баща ѝ във Филадельфия и Уошингтън ѝ бяха разказвали за него като за човек, не познаващ поражението, човек, довеждащ всичките си начинания до

успешен край. А тя вече бе започнала да разбира какви средства използваше той при начинанията си.

— Ще бъде наред ако не хване пневмония. Доктор Маклейн казва, че с този ранен бял дроб тогава вече няма да има и най-малкият шанс. Направо е истинско чудо, че е още жив.

Девит долови горчивината в гласа ѝ и побърза да смени темата на разговора.

Съдията Райли споделяше някои от вижданията на дъщеря си. С отвращение се загледа в храната си. Той бе приел да изпълни разпорежданията на девит, защото обикновено Девит винаги имаше силна позиция. Този път обаче не беше толкова сигурен в това. Джад Девит беше амбициозен мъж и ако изобщо някога бе изпитвал някакви чувства към близкото си обкръжение, то те лесно биваха удавяни от непомерните му амбиции и непоклатимата му убеденост в собствената си правда.

В последно време при разговорите си със семейство Райли Джад бе започнал да откровеничи повече, отколкото му беше навик, а съдията Райли беше добър слушател. И с всяко ново излияние на Девит той ставаше все по-неспокоен. Много от приятелите им щяха да бъдат съгласни с твърденията на Девит. Това беше бурно развиваща се страна, и човек трябваше да израства с нейните темпове. Ако ли пък в процеса на израстване се случеше да прегази няколко по-дребни хорица, такъв им бил късметът. Конкуренцията беше законът на развитието.

Но дали беше наистина така? Съдията Райли добре си спомняше, че навремето колониите бяха срещнали много трудни времена, но всичко се бе променило, когато бяха започнали да работят заедно. При хората не беше по-различно. Имаше място и за конкуренция, и за сътрудничество, като областта на сътрудничеството беше неимоверно по-голяма.

Съдията Райли представляваше висок и строен мъж, със спокойно поведение. Чертите и изражението на лицето му напомняха повече на студент, отколкото на човек на действието. Той познаваше закона и се придържаше плътно към неговата буква, но откакто бе дошъл на запад, при тези, хора с далеч по-широки и либерални разбирания, той бе започнал да проумява какво точно бе искал да му каже един от неговите стари преподаватели. Че няма значение какво

твърди буквата на закона, а трябва да се гледа духа, общата насоченост. Съдията и неговото чувство за справедливост вдъхваха живот на закона. Винаги имаше нюанси. Нямаше чисто черно-бели случаи.

Преди два дни, когато си купуваше пури от Кестърсън, продавачът му бе казал:

— Бел е добър човек. Работи здраво и почтен. Страната ни има нужда от такива като него. — Кестърсън бе направил широк жест с ръка. — Повечето от тукашните са хора без корен. Когато той дойде, почти всички бяха такива. А Клей Бел се засели в Дийп Крийк и пусна корени.

Съдията беше размишлявал над думите на продавача. Кестърсън беше от хората, които му бяха понятни. Той беше същият като своите солидни предци от Нова Англия и Пенсилвания.

Райли започваше да проглежда, че за хората като Деви́т законът беше само един инструмент, а не средства за установяване на справедливост, които трябваше да бъдат почитани. Тази нощ в стаята си съдията прелистваше страниците на книгата си без да вижда буквите и думите.

Хората не бяха стигнали случайни или лесно до тези принципи. Между кориците на всички книги, които носеха закона, имаше по-малко от законодателството на Хамурапи, малко от Мойсей, от древногръцките и римските закони, от Магна Карта, и от първите колонисти — всички те бяха дали своя принос. Законът представляваше лабиринт с много завои, правосъдието беше единственият път сред този лабиринт...

Застанал на горната веранда на хотела, той се загледа към планините. Дали беше буден Бел в този час? За какво ли си мислеше? дали го вълнуваха правосъдието и правата на човека?

Лек ветре́ц разлю́ля розовите храсти и до́вя полъ́ха им до съдията. Каква ли трябва да е била околността, когато Бел за пръв път бе стъпал тук? А когато Сам Тинкър пръв се бе заселил тук?

ГЛАВА 10

В същия момент в Емигрант Гап, седнал на масата в къщата си, Клей Бел седеше втренчен в сметките си. Ненавиждаше счетоводната работа, и особуено когато книгите не му демонстрираха нищо успокояващо, както тази вечер. Да обяздва коне, да пасе стада, да търси земи богати на пасища и вода — това владееше той най-добре.

А тази нощ беше още по-лошо. Рамото го сърбеше много неприятно и пареше. Това беше признак, че се възстановява бързо. Грубият живот може и да няма удобствата на цивилизования, но за сметка на това пък даваше сила и издръжливост, и той бързо се поправяше. Н отвъд всичко това, отвъд всички сметки и цифри, които го гледаха от отворените страници, се беше изправила някаква пришзрачна фигура. Той беше прострелян от човек, решил да го убие.

Не беше възможно този човек да е Джад Девит. Беше сигурен в това, макар и да не разполагаше с никакви доказателство. Девит определено можеше да направи опит да го убие. Можеше дори да наеме убийци да свършат тази работа вместо него, но нямаше да го направи от засада. Девит знаеше отлично, че на всички веднага щеше да стане ясно кой е поръчал убийството. А той, олкото и да беше безмилостен, не беше такъв боец.

Фактът обаче си аставаше факт. Беше прострелян. От кого?

На верандата на Тинкър Хауз седеше един мъж, който можеше да му подсказе, и този мъж беше дебелият Сам Тинкър, който убиваше времето си, пушейки на верандата. Пушейки и наблюдайки живота около него. Малко неща можеха да се случат в този град, които да останат незабелязани от Сам, а той разбираше повече, отколкото всеки друг човек би могъл да подозира.

Хората обикновено си мислят, че мотивите и емоциите, двиещи ги в живота, остават незабелязани за околните, но малко неща остават скрити за един интелигентен и наблюдателен човек, разполагащ с време да гледа, да разсъждава и да раозмишлява. А както се беше

настанил на верандата пред собствения си хотел, от бдителното око на Сам Тинкър рядко можеше да се изплъзне и най-малката подробност.

Барманът в Тинкър Хауз си имаше грижи със съпругата си. Мрачният млад ковач флиртуваше с ани-голямата дъщеря на Симпсън. Сам Тинкър наблюдаваше тези прости неща от живота, наблюдаваше града, наречен на неговото име, с всеопрощаващото разбиране на един дядо.

Той беше станал свидетел как се бе измъкнал от града Клей Бел след посещението си на железопътната гара. Беше видял Клей да влиза в банката преди това. И Тинкър разбра, че бел го е загазил. Той бе посетил гарата след визитата си при Уилър, а това озчаваше, че банкерът бе отказал да му заеме повече пари. Не би имало друга причина, поради която да товари добитък за продажба на влака по това време на годината. Сам Тинкър бе разговарял с Бел, той знаеше за плановете му, знаеше, че Бел иска да умножи стадата си, вместо да ги разпродава, знаеше, че по-голямата част от животните му бяха още млади.

Клей бе отпътувал от града и не след дълго Нобъл Уиелър бе напуснал банката през задната врата, бе възседнал сивия си кон и се бе отправил в пустинята. Тинкър наблюдаваше Уилър от доста продължително време и знаеше със сигурност, че ездата е последната страст на банкера. Той никога не яздеше за удоволствие. А особено отнвратителна му беше ездата в пустинята. Като се размисли, Тинкър установи, че всъщност Уилър не правеше нищо само за удоволствие. Освен ако за човек самият процес на правенето на пари не му доставяше удоволствие.

Още едно нещо бе станало чевидно за Тинкър. Уилър бе взел пушка със себе си на излизане от града. От банката той бе излязъл с празни ръце. Следователно оръжието му е било укрито в хамбара. Но хамбарът съвсем не беше от местата, където човек можеше да остави спокойно такова скъпо оръжие при толкова непознати мъже в града; а Нобъл Уилър, който ценеше долара не по-малко от ичети си, едва ли би укривал продължително време пушка на такова място.

Това означаваше, че оръжието е било отнесено в хамбара предната нощ и е ибол скрито там.

Ако това е било така, защо е било направено?

Няколко дни по-късно агенция „Партенка“ наля допълнителна информация в мелницата на Сам Тинкър.

Клей Бел е бил ранен още преди атаката си върху лагера на дървосекачите в Просеката. Сам Тинкър напрегнато се бе вслушвал във възбудуните им разкази, а всички бяха единодушни, че Бел е изролзвал лявата си ръка за стрелба. А дясната му била окървавена и висяла.

Сам Тинкър не сподели с никого тези неща, а само седеше, слушаше, наблюдаваше и мислеше.

Джим Нароус се зададе по улицата. Идваше да вечеря при Сам. Съпругата на Джим бе заминала за Денвър и тези дни той се хранеше при Сам.

— Здравей, Джим! — Тишнкър изплю цял водопад тютюнев сок върху една нищо неподозираща мравка. — Какво ново?

— Нищо особено. — Нароус извади лулата от устата си. Остана прав, наслаждавайки се на прохладата след жегата на деня. — Сам, каква муха е врязла в главата на Уилър? — запита след малко той с понижен глас.

— Уилър ли? Какво не е наред с него?

— Изпрати телеграма в столицата на щата да разровят отново онова дело за убийство срещу Мнотана Браун. — Нароус измъкна лулата от устата си и я огледа, след което я изчука на ръба на верандата. — Човек може да си помисли, че Бел си няма други неприятности, ами сега и това да му е на главата.

— Клей ще продава крави и наема вагони...

— Вагони няма да има; дойдезаповед отгоре. Ясна и кратка: никакви вагони за Бел.

— Девит?

— Най-вероятно.

Сам Тинкър обмисли току-що чутото. Бел дължеше пари на Уилър. Ако Девит успееше да изсече най-хубавия участък на Бел, то тогава Клей нямаше да може да се издължи на Уилър. В такъв случай Нобъл режеше клона на който седеше, защото никога повече нямаше да види парите си обратно.

— Какво да правя? — запита се той на глас. После добави: — Знаеш ли, Джим, ние хората тук в града трябва да се поддържаме. Тоя Девит се опитва да ни хване всички за гърлото.

Той пак се изплю, но вече беше прекалено тъмно, за да разбере дали мравката бе понесла и новия удар.

— Джим, видиш ли някое от момчетата от Б-Бар, прати го веднага при мен. В това число и Бел.

Джим Нароус пхна лулата в нагръдния си джоб.

— И Нобъл Уилър никога не ми е бил симпатичен.

Сам Тинкър нуге последва Нароус в трапезарията, въпреки че му беше навик да се храни в този час. Вместо това остана в здрача заслушаван в познатите звуци долитащи от града. Дървосекачите бяха изчезнали от улиците. Те бяха една сбиорщина страхливи негодници, не като онези дървари, които той бе познавал от младежките си години в Мичиган, Сагино. Нито пък като ония дни в Тинкърсвил, когато шестанайсет хилядиш войника бяха дали живота си в една от най-крвопролитите битки с индианците.

Тогава беше млад и здрав, а околните планини гъмжаха от индианци и всеки мъж имаше запасан револвер и пушка през рамото. Това беше времето на голямата битка в планините и Кейв Крийк беше изпълнен с живот. Старият Тинкър Хауз работеше на три смени, а всяка смяна се състоеше по девет бармана; вратите на заведението бяха денонощно отворени.

Хоумстейк също беше голямо заведение тогава и работеше денонощно. Старият Дайъмънд Палас бе изгорял преди дванайсет години, когато по-голямата част от града бе пламнала и изгоряла като факла до основи.

Мислите му се върнаха на настоящето. Нобъл Уилър бе отишъл в планината с пушка, а до този момент никой не го беше виждал въобще да стреля. Той дори не беше ходил на лов за елени или диви кокошки. А и никой не знаеше, че Уилър притежава пушка. Кое то искаше да покаже, че никга не можеш да опознаеш даден човек докрай.

Една мисъл водеше след себе си друга, а тази нощ Сам Теинкър го бе споходило вдъхновението. Някой беше казал на Девит за онази дървесина на Дийп Крийк. Малцина хора и от града знаеха за нея. Не можеше да се види лесно. А някой, който знаеше отлично местонахождението ѝ и площта, и който беше запознат отлично с плановите на Девит, му я беше посочил.

Сам Тинкър се изправи и влезе в хотела. Направо да се чуди човек колко много може да се научи „jest setting“. Хората си губеха

страшно много време и изтормозваха конете до смърт в шляене из областта. Работата беше само „да си седи у дома“ и да си държи очите и ушите отворени. Задавай въпроси само когато се налага. Това беше начинът. Повечето хората умират да си чешат езиките. Само ги заговори и после вече им гледай сеира, те ще ти кажат всичко, което им е известно, или което подозират.

Сам Тинкър не обичаше Нобъл Уилър. Нито пък Джад Девит. И което беше по-важно, той обичаше Клей Бел.

Уилър си мислеше, че знае всичко за Бел. Като външни факти от живота му това беше така. Но той би могъл да научи много като се вслушва в Сам Тинкър, който разбираше Клей, и който знаеше по какъв тънък лед вървяха Девит и Уилър.

Защото дори и да не го беше харесвал преди, той щеше да започне да го обича още в деня, в който видя дървосекачите на Девит, които се бяха пъчили из града и си бяха придавали вагжности, да влизат боси с окървавени крака в града.

Целият град се беше смял до сълзи на историята. Без значение дали хората харесваха или не Бел, а между другото повечето го харесваха, той беше човек от града им. Джим Нароус бе разказал случая по телеграфа и не след дълго хората се късаха от смях и в Санта Фе и Лас Вегас, дори и в Денвър. Клей Бел изпроводил най-яките мъжаги на Джад Девит боси да извървят двадесет мили през планините и пустинята. Случаят действително си заслужаваше да се посмее човек от сърце.

Историята се дотъркаля и до Додж, а там имаше няколко мъже, които не се изненадаха от чутото.

— Познавам това момче — произнесе Боб Райт. — Направо се чудя тия юнаци как са се отървали толкова евтино.

Сам Тинкър седеше на масата с любимата си игра на пинакъл заедно с Джим Нароус, Ед милър и намалника на пощата. Играта на пинакъл подпомагаше мисления му процес.

Джад Девит беше в другия край на стаята, седнал на вечеря със съдията Райли и дъщеря му. Джад бе усетил през деня, че губи авторитет сред жителите на Тинкърсвил. Не че това имаше някакво значение, но егото му беше засегнато. Това беше просто едно дребно градче в задния двор на западните щати. Той щеше да им покаже кой е

Джад Девит. В джоба си носеше заповедта за назначение на заместник съдия изпълнител на Съединените щати.

И въпреки задоволството от заповедта в джоба си, с която щеше да види сметката на онзи палячо, Девит пак не беше щастлив. Тази вечер съдията не беше много приказлив. Дори беше доста замислен за нещо. Колийн пък, ако не студена, то беше словоохотлива колкото баща си.

Девит на няколко пъти се опита да оживи атмосферата и да насочи разговора в по-приятни посоки, но без успех. Колийн се извини и се прибра в стаята си. Съдията Райли прекоси стаята и отиде в ъгъла, където Сам тинкър и приятелите му бяха потънали в играта си на пинакъл. Неспокоен и раздразнен, Джад Девит се изправи и излезе от ресторанта.

Вече бе взел решение за кандидатурата за съдия-изпълнителя. Това можеше да бъде само Мортън Швабе. Холандецът мразеше Бел, но съдията Райли не беше длъжен да знае тази малка подробност, разбира се. Райли имаше изискването само човекът да бъде местен, за да познава нещата.

Нощта беше студена. Той се запъти бавно по улицата към коралите. Ако всичко минеше както го беше планирал, скоро щеше да държи всичко в ръцете си. Но какъв ли коз криеше още Бел в ръкава си? Девит ядосано изглежда угасналата си пура. Тоя мъж имаше дяволско изобретателно въображение.

Колийн още не си беше легнала. Беше се прибрала в стаята си, но в момента стоеше изправена до прозореца и гледаше навън в нощта.

Беше се променила. Няколкото седмици, които беше преживяла от пристигането си в тоя град, бяха донесли такава промяна в живота ѝ, каквато не беше претърпявала през предишните си години. Не ставаше дума само за чувствата ѝ към Джад, макар че и те се бяха променили. Нещо вътре в самата нея вече беше друго. Нейният собствен свят, светът на градовете и забавите и развлеченията изведнъж сякаш бе избледнял и се бе отдалечил страшно много, без впрочем това да я тревожи особено. Тук — тя погледна нощта и самотните звезди в небето — беше различно. Тя се усещаше различна, самата тя беше различна.

Приятелките ѝ я бяха предупреждавали да не ходи на запад. Малкият град щял да ѝ доскучае още първите дни. Няма да има нищо, с което да запълва времето си. Джад щял да бъде много зает. Но тя бе взела само решението да дойде, противопоставяйки се на възраженията на Джад и баща си. А сега изпитваше истинска радост, че не ѝ беше послушала.

Вятърът от пустинята беше мек и носеше фини аромати — на диви рози, далечен огън в гората, студа на нощта. Някъде изцвили кон, пиано звучеше от някакъв салон на улицата, откъм Хоумстейк.

Нодолу по улицата сградите бяха празни, а от някои бяха останали само основите, оцелели при Големия пожар. Хората в града винаги говореха за него с главна буква, защото този пожар действително беше най-големия през живота им в града, и бе съвпаднал с окончателната кулминация на минния бум. През дните, откакто беше дошла в града, тя бе използвала заетостта на Джад и баща си, да се разхожда и да слуша разговорите на хората. Доктор Маклейн беше доста словоохитлив, и особено когато събеседникът му се окажеше красива млада жена. Понякога, когато му бе помагала при гледането на Бърт Гари, той ѝ бе разказвал за старото време на отминалите години. Веднъж го бе запитала за Бел.

— Клей ли? — докторът направи пауза, сякаш размишлявайки. — Колийн, той е много фин човек. Искрен и страшно работлив. Той се блъска повече даже и от наемните си работници, но има душа на поет. И има още нещо.

Тя зачака, и следва като той не довърши мисълта си, тя оправи одеялото на Гари, който бе потънал в дълбок сън, подпомогнат от нещо, което му даваше докторът.

— Какво?

— Да... спомняш ли си легендите за древните викинги? Как обезумявали по време на битка, ставали берсеркери. Той може да бъде хладнокръвен, методичен и опасен боец до един момент, и в следващия направо да му падне пелената. Също като онази нощ когато атакувал лагера им. Този мъж е способен да атакува и ада с кофа вода.

— Ти го обичаш, нали?

— Да го оличам ли? — доктор Маклейн направи пауза, преди да продължи. — Можеш да бъдеш абсолютно сигурна в това.

ГЛАВА 11

Клей не можа да спи и се измъкна от леглото още преди първият слънчев лъч да докосне върха на планината Паъйти. Нахлузи джинсите и се напъха в ботушите. Както беше седнал на ръба на леглото, можеше да видиртъмната долина, където единствената светлина беше тънката бяла ивица на пътя към Тинкърсвил.

Остана така без помръдне, потопен в тишината. Трябваше да слезе в града и да види Гари.

Изправи се, излезе от къщата и се обля със студена вода до кръста, после потопи главата си във ведрото и се подсуши с груба кърпа. Тъкмо се сресваше, когато чу да се затръшва врата и росле плисък на вода. Махейфи вече бе станал и започнал работа.

Клей си облече ризата и закопча колана с револверте. От верандата хвърли пак поглед към долината, но откъм лагера на Деви не долиташе никаква светлина. Той прекоси утъпкания двор на фермата, сещайки как го пронизва леденият ветреца лъхащ откъм прохода. Кухненският прозорец внезапно беше озеран от светлина.

Събра наръч дърва и го отнесе в кухнята, изтърсвайки го в сандъка. Махейфи избърса ръцете си в престилката и вдигна гърнето с кафе. Мълчаливо наля една дебела бяла кана и я постави върху масата. Кухнята носеше дъха на дървесен пушек, пара и прясно сварено кафе. Бумтящата печка излъчваше приятна топлина.

В този час на деня Махейфи не беше словоохотлив и Блейк уважаваше настроенията на готвача. Седнал на покритата с мушама маса, Бел се охита да си даде сметка за положението си. Ранното утро и кухненските шумове и топлината от огъня подпомагаха процеса му на мислене. Трябваше да докара хранителни припаси, а в случай, (е бойните действия продължаваха, трябваше да наеме още хора, мъже, които бяха готови да се бият. И които можеха да се бият.

Кафето без захар беше още горещо. Той го опита с устни, после бързо отдалечи чашата от устата си. Остави я на масата и се загледа в ръцете си. Когато сгъваше пръстите на дясната си ръка, вече не

усещаше болка. Рамото беше значително по-добре, но още далеч от пълното оздравяване.

Нямаше смисъл да планира още отсега с подробности нещата, защото почти всичко зависеше от това, какво ходове ще предприеме Девит. Бел беше силно раздразнен, че се налага да му отстъпва инициативата, но нямаше какво да направи. А когато мислеше за Девит, мислите му неусетно се прехвърляха и върху Колийн.

Струваше му се невъзможно, че тя би могла да обича този човек, макар че защо не? Любовта си играеше какви ли не шеги с хората, а Девит беше красив мъж, макар и очевиден егоист. Дали съзнаваше тя доа каква степен беше егоцентричен избраникът ѝ? Но макар и той да го знаеше, това не беше доказателство, че тя го долавя.

На чия страна щеше да затане сйъдията Райли в близките дни? Той бе пристигнал в града заедно с Девит; явно беше негов човек. И въпреки това Райли излъчваше някаква непоколебима сила; Бел усещаше какво се крие под привидната мекота — един спокоен мъж, което не означаваше задължително слабохарактерност.

Пак опита кафето. Още беше горещо. На двора се разнесохъа стъпки и откъвм корала се дочу шум от рамсетване на гредите. Това беше само Ханк Рууни. Ханк винаги започваше деня с оседлаване на кон.

Горещи палачинки зацвърчаха върху печката и Бел долови и аромата на пържено говеждо. Зад далечните хълмове се надигаше бледожълто сияние.

— шефе?

Махейфи прокара задебелите си ръце по престилката, скалпена от брашмян чувал.

— Шефе, трябва ти хранителни запаси. Брашното и кафето са на привършване, а захарта на практика я няма. Като гледам, и останалите неща имат нужда от попълване.

Клей пак сгъна ръката си. Още не беше надеждна за бърза стрелба. По рождение беше еднакво добър и с двете си, а лявата му ръка си беше напълно в ред. Но едно пътуване да града за припаси беше съвсем различно от разходката до доктор Маклейн. Това означаваше да се товари фургон наред улицата или зад магазина. Идеална ситуация за най-смелите дървосекачи.

— Можем ли да изкараме още два-три дни?

— Можем. — Гласът на Махейфи беше изпълнен със съмнение.
— Но не повече.

Вратата се отвори и Ханк Рууни влезе в стаята. Лицето му изглеждаше с фини очертания на утринната светлина. Той си наля кафе, глътна бързо от него и седна от дясната страна на Бел.

— Кой мислиш, че може да е стреля по теб?

Бел повдигна рамене.

— Тая сутрин мисля да отида и да хвърля едно око на мястото.

— Дръж си очите на четири. Рууни погълна кафето си и приглади мустаците си.

След малко дойдоха и Бил Кофин с Джоунс Дребосъка. Дребосъка имаше много буйна грива и в момента я пригладваше с ръка. Раменете му заплашваха да пръснат ризата, а тази сутрин челюстта му беше особено издадена.

Рууни прехвйърли подозрително очи от Джоунс на Кофин. Последният имаше вид на майтапчия, замислил поредния си номер. Бил Кофин беше голям шегаджия, и когато беше яздил в двойка с Бърт Гари винаги измисляше по нещо да се посмеят. Дребосъка беше сериозен и малко мрачен, добър с оръжието, без да се подиграва с никого. Но откакто бяха пребили Гари, двамата яздеха заедно.

Кофин измърмори нещо полугласно на Дребосъка. Джоунс се поколеба, после отвърна:

— Може, ще видим.

Тази сутрин Клей си избра един мощен планински кон, когото бяха уловили и обзидили. Конят нетърпеливо потропваше с копита и Клей пое пътя през Емигрант Гап.

Преди много време, преди да открият един много по-лек маршрут, това беше пътят на керваните от фургони в тази част от страната. А точно отвъд Гап бе станала кадапницата. Нищо неподозиращи пионери били изненадани от индианци и бувално заличено от лицето на земята. Броени дни преди Дебит да пристигне в града, Клей бе открил наконечник от стрела там, и няколко стари колела от фургон, натъркаляни под скалната стена.

Яздеше по все по-свиващия се път. Тук местността беше оголена, с тук-там разпръснати борове, които постепенно се сгъстяваха в групички с напредването на пътя.

Бел се отклони от пътя и се насочи към Клисурата, нализайки на северозапад в боровата гора; копитата на коня му почти не издаха шум в дебелията черга на боровите иглици. Тук сред борове започваха да се мяркат и дъбове. От лявата му страна се издигаха стръмните склонове на планината, като дърветата скоро свършваха и нагоре вече се издигаха плешиви хребети от червени скали и посипани с дълги беле ивици. Скалите оформяха назъбени гребени и причудливи скални замъци, надвиснали над вътрешната долина.

Тук, сред тези няколко дузини квадратни мили, обградени от околната пустиня, се намираше малък оазис от зелено и изумрудена красота. Вече далеч от фермата, върху коня по склона на долината, Клей Бел се потопи напълно сред спокойната красота на природата. Под него, на края на една ливада, антилопа повдигна глава, после с няколко скока изчезна сред дърветата. Изведнъж отнякъде изскочиха още цяла дузина и я последваха.

Той насочи коня надолу по склона и навлезе плътно в гората, оставяйки зад себе си свидетелите на отдавнашни сражения. От страната, където лежеше фермата му в устието на Емигрант Гап, нямаше друг път към вътрешния басейн на реката, освен през самата ферма. Пред него и малко в ляво се издигаше в далечината гигантският хребет на планината Пайъти. Една единствена пътека слизаше по склоновете ѝ, откъдето беше минал тогава да пресрещне Колийн при посещението ѝ. Друга нямаше, и никой човек не можеше да се приближи или изкачи по тази пътека, без да бъде забелязан от наблюдателя на върха. Отвъд Пайъти планинските хребети свърваха на запад, и оттам имаше само една пътека, онази, която бе използвал Бел при бързия си поход до]Тинкърсвил, същата, към която се беше устремил и сега.

Напои си коня в Кейв Крик, и продължи. Остави зад себе си напуканите от дъждовете и слънцето скали; призрачният град остана далеч от дясната му страна. Той пое към хълмовете. Зад него останаха зелената сянка и хладината, а той все яздеше нагоре, от една равнина на друга, издигайки се все по-нагоре в планината. По горната част на хребета тук там имаше малки групички от кедрови дървета, и той дръпна поводите, вирайки се към града през просторната пустиня.

В топлото слънчево утро се издигаха няколко следи от пушек. Наближаваше обед, а по пътя нямаше никакво движение. Той огледа

терена между подножието на планината и града, но и там не се забелязваше никакво движение. Извади бинокъла и най-внимателно огледа равнината до самия хоризонт.

После продължи. Височината, до която беше достигнал, беше четири хиляди фута над нивото на равнината. В басейна на реката тя беше не повече от шестотин фута. Там имаше прохлада, трева, вода и борови гори. А тук на много мили напред се простираше равнина, обрасла с жилава трева и тук-там напръскана с мескитови храсти. След като стигна пътя, той пое по дъното на пресъхналата река, после изви към мястото, откъдето бяха стреляли срещу него.

Изведнъж попадна на следите. Оттук беше минавал кон със ситни копита. Той огледа следата, като пое покарй нея, докато откри мястото, където е стоял конят, завързан за малък мескитов храст настрани от пътеката, невидим за минаващи хора.

Конят бе престоял доста време на това място. Той огледа хрластити с надеждата да отрие някакви признаци за цвета на животното. Но дори конят да се беше торкъл нейде, не можеше да открие следи от козината му.

Ездачът е бил тежък мъж с малки крака. Той проследи пътя му до мястото, откъдето се бха раздали изстрелите. Нямаше нито угарки от цигари, нито празни гилзи. Но въпреки се виждаха ясно следите от миналото присъствие на човека. Той също бе прекарал доста време на това място.

Мястото, където непознатият бе чакал в засада, откриваше отлична гледка към пътя. Като гледаше към подножието на ниския пясъчен хълм от мястото, където се бе укривал неизвестният стрелец, Клей Бел усети лек студ да принозва гръбнака му. Беше цяло чудо, че стрелецът не е успял да му пръсне черепа. Позицията беше идеална за стрелба. Направо му се е бил наврял под дулото.

Следите отиваха до една скала и се връщаха от нея, и като тръгна натам, ооткри още едно място, където непознатият мъж очевидно също бе изпробвал за укритие, но тук две ниски дървета затуляха част от пътя. В леко влажния пясък под голямата скала съвсем ясно се виждаше отпечатък от коляно. Мъжът бе носил дрехи от плат с довйна ширина.

Това автоматически елиминираше всички потенциални извършители, свивайки кръга им до само няколко на брой. Не бяха

много хората, които носеха такива панталони в областта през делничните дни. По нататък, по обратната следа на мъжа, той откри къде конникът беше обръщал да огледа изминатия път. Ясно се виждаше къде конят се беше обърнал по командата на ездача си. В бодливия храсталак се бяха заплели няколко косамо от опашката. Бяха стоманеосиви на цвят.

Клей се върна при коня си и го възседна. Едва сега си даде ясно сметка за ваността на откритието. И въпреки това подозрението му изглеждаше направо невероятно, защото нямаше никакви мотиви, поне доколкото на него му беше известно.

Мортън Швабе беше огромен и дебел мъжага, който още от детството си се отличаваше с грубостта си. Фермата му беше на няколко мили от Дийп Крийк и той нямаше никакви контакти с Клей Бел освен понякога при редките си посещения в града. И въпреки това Мортън Швабе бе намразил до смърт спокойния фермер, който се грижеше за бизнеса си и изглежда придобиваше уважението на гражданите на Тинкърсвил, нещо, което на него му беше категорично отказано.

До момента, в който Бел бе попречил на дебелия холандец да пребие един кон, не бяха имали никакви неприятности или разправии. Разгневен, Швабе бе ударил Бел. Следващият му удара попадна във въздуха; Бел обаче не пропусна нито един и така основно обработи Швабе, че дебелакът пролежа три дни на легло преди да успее да се прибере във фермата си. Нямаше жив мъж, който да преживее два такива боя през живота си.

И когато Дебит се бе свързал с Швабе, за да му предложи поста на заместник съдия-изпълнител на Съединените Щати, Швабе буквално бе полудял от радост. В продължение на седмици тренираше стрелба с револвер, факт известен единствено на Кестърсън, от когото купуваше амунициите си. Сега вече бе дошъл и неговят ред за реванш и той го желаше с цялата си душа. Щеше да застреля Клей Бел като куче. А зад гърба си щеше да има закона.

Неимоверно щастлив, той почисти оръжията си и се приготви да потегли за града. Дори изчетка и черното си палто, което не беше обличал от месеци. Щеше да влезе в града както подобава амо на един

истински съдия-изпълнител. Щеше да вземе документите и щеше да наложи изпълнението на заповедта.

В неведение за последните събития в тинкърсвил, Клей Бел се върна обратно на пътеката към гребена. Той обходи с поглед широката равнина, и върху пътя от притоположоната на Тинкърсвил страна зърна слабо облаче прах. Това беше Джад Деви, който се връщаше от фермата на Швабе, но Бел нямаше представа кой може да е конникът, нито какво означава това.

Той обърна коня и се върна прохладните обятия на горите, поемайки по нов маршрут обратно към фермата си.

Вятърът мърмореше в короните на дърветата, птичи гласове долитаха откъм хластите карй потока. Веднъж успя да изненада елен, който си похрупкваше на една спокойна полянка в гората; слънцето изпращаше игриви петна по гърба му през пролуките между клоните. След като излезе на ръба на едно плато, той вдигна поглед над върховете на дърветата, през малките поляни; очите му се плъзнаха по спиралите на Кейв Крийк и Дийп Крийк към далечните, ивичести хребети на планините покарй Клисурата.

Някои от борове бяха шест или седем фуна в диаметър. Имаше и сикамори покрай течениеето на Кейв Крийк със същия диаметър. Докато дишаше, нямаше да позволи на никого да ги отсече. Това беше неговата земя, неговият дом.

Един приток на Кейв Крийк клокачеше весело, отскачайки от скала на скала, и се разливаше в едни продълговати и тясно корито близо до него. Той го чуваше как се влива в едно езеро долу в здрача някъде зад храсталаците. Продължи да язди, после дръпна поводите да хвърли поглед към една плешивина до потока. От мястото, където беше застанал, се виждаше водата, а брегът на потока беше нашарен от отпечатъци на ботуши.

Той ги загледа озадачено. Тясната ивица пясък беше поне на четиридесет фута под краката му и не беше никак лесно да се спусне до нея. Той свърна коня надолу и се приближи, после видя едно място, където човек можеше да се спусне по издатините на скалите, използвайки клоните на сикамора като допълнителна опора. Когато започна да се спуска надолу, зърна ожулената от ботуш кора на едно дърво. Някой беше минал преди него по същия път, но не много скоро.

На дъното вече видя множество следи, а под навеса на една скала откри иддут чувал. Развърза го. Беше пълен с образци от руда, напомнащи злато. Бяха тежки и с метален цвят.

Следите бяха оставени последния месец, не, по-скоро през последните три седмици, защото тогава бе паднал проливен дъжд, който би ги изтрил, ако бяха оставени по-рано.

Някой е бил тук и работил по мястото. Някой, който ескила да запази златото само за себе си.

Някой, който без колебание би отнел човешки живот, за да се добере до това, което желае.

ГЛАВА 12

Джад Дебит беше неизказано щастлив. Мортън Швабе бе приел да стане съдия-изпълнител и щеше да се легитимира пред Клей Бел, принуждавайки го да отвори Емигрант Гап и Клисурата за преминаване. Това нямаше да стане много скоро, защото беше пропиляно ценно време и вече бяха постъпили запитвания от управлението на железниците, прокарващи централната линия към Мексико, какво става с договорените траверси.

Намери съдията Райли седнал да вечеря с дъщеря си. И двамата вдигнаха глави при приближаването му. За миг му се стори, че долавя хлад в обноските им, но бързо отхвърли мисълта като нереална. Седна до тях. Внезапно установи, че Колийн беше станала още по-привлекателна, отколкото я беше виждал досега. От чудесно момиче се превърнала в красива жена.

До този момент я беше пренебрегвал заради работата си, но бизнесът си беше бизнес, а сегашният проблем му беше струвал много повече сили и средства, отколкото бе предполагал. Но сега, увери ги той, неприятностите вече били зад гърба му и когато бъдели предявени документите, нищо вече нямало да го спъва в изсичането на участъка Дийп Крийк. И не след дълго можели вече да се пренесат на някое по-приветливо място, или обратно в Ню Йорк, ако желаят.

— Още ми е пред очите увереността ти когато пристигнахме тук, че няма да има никакви проблеми — изрече Колийн с лека ирония в гласа. — Ти беше много самоуверен.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— момчетата ми са готови да потеглят. Швабе ще отнесе заповедта утре сутринта.

— Швабе ли? — Това беше първият път, когато Колийн беше чула името на човек, нагърбил се със задълженията на съдия-изпълнител. — Но това няма ли да предизвика сериозни усложнения?

Баща ѝ остави чашата с кафе върху масата.

— Защо мислиш така?

Девит понечи да ги прекъсне, но Колийн упорито продължи.

— Между Швабе и Клей е имало голяма свада. Доктор Маклейн ми разказа за нея.

Лицето на Райли се напрегна.

— ти не ми спомена за такова нещо, Джад.

Девит повдигна рамене. Беше повече от раздразнен, че Колийн си позволяваше да се меси в бизнеса му. Какво понятие си имаше тя от такива неща?

— Незначителна подробност, Райли. Компетентните ора не се намират под и над път.

— Или мъж, изпълняващи сляпо заповеди.

Лицето на Девит почервения от гняв, но се сдържа и се обърна с усмивка към Колийн.

— Когато на човек му се наложи да свърши дадено работа, той работи с инструментите, които има под ръка. А сега да оставим бизнеса настрана. Нека да си поговорим за нас.

— За нас?

Джад Девит никога се беше отличавал с тактичност. Нетърпелив да си свърши работата, той обикновено отхвърляше всяка идея от страна на Колийн все едно че беше детски каприз. И сега беше уверен, че му е сърдита заради това вечно пренебрегване.

— Колийн — положи той ръка върху нейната, — прекалено дълго отлагахме нещата. Защо не се оженим още сега?

— Джад — отговори му тя със спокоен глас и го погледна право в очите, — аз няма да се омъжа за теб. Нито сега, нито когато и да е.

Джад Девит беше като ударен от гръм. Той понечи да проговори, после спря. Лицето му, колкото беше бледо, изведнъж се бе превърнало в пурпурно.

— Що за шега е това?

— Ти си красив мъж, Джад, и силен и при това. Правиш големи неща, и ти се възхищавам за това. Но аз едва тези дни разбрах как ги правиш.

Гневът започна да набъбва в гърдите му. Съдията Райли продължаваше да се храни, все едно че нищо не бе чул. Девит върна погледа си върху дъщерята на съдията, опитвайки се да овладее гнева си и да контролира гласа си.

— Знаеш ли, Джад, понякога истински големите неща се вършат от много дребни хора.

— И какво искаш да намекнеш с това?

— След време ще го разбереш и сам — отвърна студено тя. — Днес научих, че ти си заповядал да пребият онези две момчета.

— И какво от това? — той вече не полагаше усилия да крие гнева си. Тъмните му очи се присвиха и лицето му запази пурпура си.

— Ако Бърт Гари умре, ти се превръщаш в неговия убиец.

— Не ставай глупава! — Гневът му се разрази с нова сила. Представата, че това момиче може да го държи отговорен за каквото и да е, го докара до истински бяс. — Бел нападна Уилямс! Те започнаха войната, не ние.

— Не и според Уот.

Девит отблъсна стола си от масата.

— Райли — изрече той с равен глас, — най-добре ще бъде, ако вразумиш дъщеря си. — Той се изправи, после изгледа Колийн. — Ще се оженим тази седмица или изобщо няма да се женим.

— Изобщо няма да се женим — каза тя и го загледа, разтревожена от жестоките пламъчета бликнали в очите му. Никога не го беше виждала такъв до този момент. — А ако мислиш да създаваш още неприятности на Клей Бел, ще те намразя до гроб.

— Значи такава била работата, а? Ти си се влюбила в това краварче! — Той рязко се извърна, събори стола си и почти избяга от стаята.

Единствено Сам Тинкър седеше достатъчно близо, за да различи думите им. Въпреки гнева си, тя не можа да сдържи усмивката си, защото Сам не правеше никакво усилие да скрие задоволството си. Той направо сияеше от щастие, и когато се усмихнеше, лицето му придобиваше толкова весел вид, че тя не можеше да не отвърне на усмивката му.

Тя застина загледана в чинията си. Гладът ѝ бе отминал. Джад си бе отишъл, а единственото чувство, което изпитваше, беше облекчение.

— Татко, права ли бях? — вдигна внезапно глава тя.

— Така мисля. И двамата си спестихме една голяма грешка.

Джад Девит бе излязъл в нощта. Извади пура от джоба си и отхапа края ѝ. Беше направо бесен, още не можеше да се успокои.

Той запали пурата си и се загледа надолу по улицата. Да разхлаби хватката си върху Клей Бел? Проклет да бъдеше, ако го направи! После пред очите му изплува странното изражение на Мортън Швабе, с което бе приел предложението. Бел нямаше вече къде да шава.

От другата страна на улицата се мярна някакъв мъж и Девит го изгледа остро. Беше Стаг Харви. След миг мъжът се запъти надолу по улицата и очите на Девит го проследиха.

Изведнъж някакъв конник изникна улицата препускайки с всичко сила. Ездачът дръпна рязко поводите при вида на Девит.

— Шефе! Изгоряхме! запалиха ни целия лагер!

— Какво?

Мъжът заекваше от възбуда, но след малко се поуспокои.

— Стана веднага след като се смрачи. Някакъв момък от пустинята взе да вика с цяло гърло за помощ. Викаше момчетата по име!

Гневът на Джад Девит утихна в миг, за да отстъпи място на нещо убийствено и ледено в гърдите му, усещане, което до този момент не го беше обземало.

— И ние се втурнахме, като си помислихме, че някой от момчетата може да е загазил. Не открихме нищо, но след малко целият лагер лумна в пламъци. Втурнахме се обратно да гасим огъня и цял час се мъчихме да спасим каквото можем. Загубихме два фургона, изгоряха до главините на колелата, всичките провизии, а двигателят с магарешка тяга почти се разпадна.

— Видяхте ли някого? Кой от краварите го направи?

— Там е работата, че не видяхме никого, шефе! Бяхме заети да гасим огъня, и който го е направил, ако въобще е имало някой, отдавна е изчезнал.

Ездачът с вестта отдавна бе изчезнал, а Девит продължаваше да стои на същото място, където го беше заварил. На следващия ден целият град щеше да го вдигне на балон. А за капак Колийн се държеше като глупава ученичка!

Пурата му имаше ужасен вкус. Той я извади от устата си и я запрати в праха.

В Холбрук имаше двигател с животинска тяга. Можеше да го докара, ако неговият не можеше да се ремонтира на място. Може би

беше засегната само платформата; сутринта щеше да го види сам.

А същия ден Мортън Швабе щеше да се легитимира пред Клей Бел.

Джад Девиٹ реши, че може да изчака. Стигаше му триумфът да прекара фургоните си през Гап. Можеше да не бърза, макар че всеки път, когато си помислеше за Клей, той се проклинаше, че тогава не бе отвърнал на предизвикателството на Бел като заслужава.

Гневът му бавно изстина и изкристализира в решение. Той щеше да им покаже кой се смее последен. Щяха да разберат какво означава да се изпречиш на пътя на Джад Девиٹ.

От мястото си на верандата Сам Тинкър проследи с поглед Джад да се отдалечава по улицата. Беше видял препускащия конник, бе станал свидетел на възбудената им размяна на думи. Сам не се нуждаеше от въпроси; в начина, по който бяха пламнали фургоните, личеше опитната и веща ръка на Бил Кофин. Той гръмогласно се изкикоти и разтри челюстта си. За миг отново се почувства млад, изпълнен с лудешка енергия за развлечения и майтап.

Хвърли поглед към банката, тъмна и мълчалива сграда в момента. И на втория етаж нямаше никаква светлина. В последно време Нобъл Уилър направо не го свърташе на едно място.

Обичаше да седи така на верандата си, да вдъхва ароматите на прохладната вечер, които ветрецът довяваше от къде ли не. Старата мисис Уебър переше до късно. Джим Нароус пак готвеше надвесен над огъня. От време на време въображението му рисуваше стелещите се над овъглените фургони пушеци в Гап на мили от тук. Беше доста далеч от него, наистина, но въпреки това ги виждаше съвсем ясно.

В къщичката срещу тази на доктор Маклейн се беше появил нов наемател. Беше жена, дошла в града няколко дни след пристигането на дървосекачите, и известно време старият Сам считаше, че това обяснява причината за присъствието ѝ тук, но до този момент не я бяха навестявали мъже. Поне още от самото начало.

Тя беше руса и красива, малко пищна с преливащи и изобилни форми, с приятно и открито изражение на лицето. С появата си навсякъде обръщаше мъжките погледи след себе си. Това беше блондинката, обсебила съзнанието на бил Кофин, само мисълта за която беше способна да го държи буден до сутринта.

Но макар и да живееше малко обособено, тя все пак имаше един посетител.

Джад Деви се беше отбил при нея, но явно не всичко бе минало както трябва, защото н бе остава дълго при нея. Сам Тинкър обаче не знаеше, че Бил Кофин също я беше зърнал, и че което беше още по-важно, че блондинката също го бе зърнала. Той притежаваше грубата и първична красота на мъж с едро издялани правилни черти, и онзи несекващ хумор, който привлича така неудържимо околните към него.

Сам Тинкър се наслаждаваше на ароматите на нощта и на спомените си за блондинката когато до ушите му достигна мекият тропот на конски копита. Чу как конят спря в мрака до хотела. Чу как седлото проскърца по тежестта на мъжа докато мъжът слизаше от него.

Сам Тинкър имаше огромен запас от търпение. Каквото и да търсеше непознатият мъж, то беше прилежно скрито в сейфа на хотела, а хората от областта едва ли биха били толкова неблагоприятни, че да възнамеряват да ограбват Сам Тинкър. Сам имаше страшно много приятели. Шерифи и бегълци от закона, фермери и овчари, индианци от високите плата и златотърсачи от суровите области отвъд Клисурата. Така че той си остана на стола, а лулата му изстрелваше малки миролюбиви облачета дим в здрача. Каквото и да се случеше, то можеше само да разнообрази вечерта му.

Стъпалата изскърцаха и той вдигна поглед. До него бе застанал Клей Бел. Клей приклепна на пети до стола му. Ако някой случаен минувач проявеше любопитство към самоличността на мъжа до Сам Тинкър, трябваше да се приближи съвсем до тях и дори да се приведе, за да зърне лицето му.

— Здравей, Клей! Тия дни жънеш добър урожай.

— Да познаваш мъж, който има сив кон с малки копита? — запита Клей, без да променя положението си, и започна да си свива цигара. — Вдига високо крак, доста изнервена животинка. А ездачът му носи панталони готова конфекция.

Сам Тинкър дръпна от лулата и задържа дима в дробовете си, после бавно го изпусна през устните си. Въпросът му достави огромно задоволство. Той споделяше убеждението, че злото винаги биваше наказвано в крайна сметка, и при всеки такъв случай биваше неизказано щастлив. Особено в този случай. Възхищаваше се

неимоверно на истински коравите мъже, които се приближаваха пред противника си и му даваха шанс да ги изпреварят, но към онези, които изчакваха подло в засада и застрелваха в гръб, презрението му нямаше граници.

— Доста малко хора отговарят на условията, Клей. Тибот е един от тях, понякога язди из околността. Доктор Маклейн също, но в последно време е много зает с твоето момче. Кестърсън не излизал извън града от месеци.

— Джад Девит?

— Не съм сигурен. Повечето пъти излиза с онази двуколка или с коня, дето му го пратиха от Фийни. Чувам, че нещо се сдърпал с щерката на съдията Райли. Тя решила да предпочете теб.

При други условия тази новина би прехвърлила Клей на други релси, но тази вечер това не стана. По-късно щеше да се замисли по-дълбоко над нея, но сега в момента имаше за решаване далеч по-сложен проблем.

Дали можеше да изключи Джад Девит от кръга на заподозрените? В стрелбата от засада не личеше почеркът на Девит.]Може би Мортън Швабе? Него пък никога не го беше виждал в купешки дрехи; най-малкото поне панталони.

Оставаше единствено Нобъл Уилър.

Но това беше вече повече от нелогично и абсурдно. Уилър действително бе изиграл главната роля в привличането на Девит към Тинкърсвил, можеше да извършил и ред други неща, но дребният процент, който щеше да получи от Девит за осигуряването на дървесината, едва беше достатъчен мотив да го извърши.

Човекът, издебнал го в засада, знаеше за съществуването на пътеката водеща към високата планина. Който и да е бил човекът, слязъл долу на брега на реката и откъртил онези образци от скалите, е използвал същия маршрут. Голяма група хора едва ли би могла да се приближи незабелязана. Никой друг, освен мъж пеша или ездач не би могъл да се изкачи там, и то ездач на много добър планински кон.

Ако онази руда беше действително скъпоценна... Ако беше злато... но онези образци не съдържаха злато. Клей Бел познаваше достатъчно добре златото, за да се заблуди при вида му.

— Уилър има ли сив кон?

Сам Тинкър се изплю в мрака.

— Държи два коня в конюшната на гърба на банката. Едва ли е проблем да се провери.

Клей Бел пусна цигарата си на земята и я натисна с тока и. После се стопи в мрака. Изчака улицата да замре и тогава бавно я прекоси. Ако някой в този момент беше проявил любопитство към персоната му, щеше да му се стори поредния шляещ се каубой.

Този град гъмжеше от опасности, поне за него. Животът му нямаше да струва и пукнато песо, ако Девит или Уилър — при условие, че Уилър беше онзи тайнствен непознат, стрелял по него, разберяха, че той беше в града. Вярно, Девит можеше и да не даде заповед да го убият, а само да го осакатят.

Зад банката тъмнината беше пълна. Бел се приближи, и се поколеба, взирайки се в черните прозорци на банката. Дали не се беше мярнало лице там зад едно стъкло? Сигурно му се беше привидяло.

Вратата на конюшната беше отворена, и там имаше три коня. Единият в крайната ясла беше сив. Запалената му клечка бе осветила добре конюшната, за да сбърка. Конете извъртяха очи към нощния си посетител, а сивият изпръхтя нервно. Бел приведе пламъчето... копитата бяха дребни, добре оформени, и прясно подковани. Следите изпъкваха съвсем ясно върху пръстта на настилката в конюшната; и бяха съвсем познати.

Клей Бел се изправи и духна клечката. Остана така замислен няколко минути, без да обръща внимание на парливия и неприятен мирис на фосфор. После излезе навън. Клечката се изплъзна от пръстите му едва след като се беше отдалечил от конюшната.

ГЛАВА 13

Бил Кофин не забравяше лесно хубавото женско лице, мярнало се пред погледа му. А атаката му срещу лагера на Дебит беше изострило още повече апетита му към такива нападения. И в единия, и в другия случай, играта на изчакване не му беше по вкуса.

Дребосъка също беше изпаднал в подобно настроение. Гореше от нетърпение да види Бърт Гари и след като обратът в бойните действия вече беше в тяхна полза, възможността да се изплъзне за няколко часа до града ставаше съвсем реална. Рууни оставаше във фермата, и доколкото знаеше, Клей също. Освен тях от сметките не биваше да се изключва и Махейфи, който също не беше против да помирише малко барут ако го изискваше ситуацията.

Дребосъка не можеше да прогони усещането на ужас, когато изпитваше всеки път, връщайки се към нощта, когато бе видял Благочестивия Пит Симънс да скача с двата си крака върху лицето на Гари. Джоунс Дребосъка бе отраснал в среда, където жестоките и безмилостни схватки бяха ежедневие, и където револверите, ножовете, а нерядко и юмруците разрешаваха всякакви спорове. Но да скочиш с ботушите върху лицето на вече паднал мъж, минаваше всякакви граници.

— Добре — каза той. — Да тръгваме.

Съзнанието на Бил Кофин беше заето колкото с блондинката, толкова и с пренасянето на войната във вражеския лагер. Ако тя беше танцьорка, значи не можеше да се установила другаде, освен в Хоумстейк. Дватамата оседлаха конете си и предпазливо поеа пътя към града, за да разбудят нит Ханк Рууни, нито мъжете от лагера на дебит. И двамата не бяха сигурни какво опасност би могла да ги очаква. Тинкърсвил гъмжеше от дървосекачи, и онези, които бяха извървели пеша и по чорапи разстоянието от лагера до града, жадуваха за отмъщение.

Без да знае, че Кофин и Джоунс вече са потеглили за града, Клей Бел напусна конюшната и след повторен оглед на прозорците на

банката, той закрачи обратно към улицата.

В Тинкър Хауз и Хоумстейк светлините бяха ярки, разнасяше се музика и висок смях. От време на време улицата биваше прекосявана от някой самотен мъж, решил да смени заведението. Докато изчакваше в една дълбока сянка, Колийн Райли излезе от хотела и след като спря да размени няколко думи със Сам Тинкър, слезе по стъпалата и се запъти към къщата на доктор Маклейн.

Свит до стената на една тъмна къща и с ниско нахлупена шапка, той я проследи с поглед как минава под един запален фенер, лицето ѝ за миг се бялна под светлината му, и дочу шумоленето на полите ѝ. Някъде изцвили кон, а от противоположната страна на улицата хлопна врата.

Клей Бел се вгледа внимателно по улицата, очите му отскачаха бързо от врата на врата с бърз, търсещ поглед, и едва след това се отдели от сянката и прекоси улицата до мястото, където стоеше Колийн.

Тя бързо се извърна, дочула стъпките му.

— О! Това си ти!

Двамата тръгнаха напред. На верандата Сам Тинкър доволен раздвижи лулата из зъбите си. Нещата започваха да се оправят.

— Не трябваше да идваш в града, знаеш го много добре.

Той обичаше звука на гласа си, и нотката на тревога в него.

— Искях да видя Бърт. — И след няколко стъпки добави. — И да ти благодаря за всичко, което си направила за него. Док е чудесно момче, но не го бива много да успокоява болен човек.

— Радвам се, че можах да направя каквото мога. — Тя спря и положи ръка върху рамото му. Лицето ѝ беше забулено от тревога. — Клей, Бърт е развил пневмония. Това, от което най-много се страхувахме.

Клей Бел се загледа надолу по улицата. Ако това беше вярно, тогава не оставаше почти никаква надежда. А ако Бърт Гари умреше, Клей съзнаваше ясно, че няма сила на земята, която да задържи момчетата му в Б-Бар. Щяха да слязат в града, със или без него, и на улицата щяха да се търкалят трупове. Дори и той нямаше властта, с която да ги възпре, защото тези мъже притежаваха бясна, ако не и

племенна вярност към тези, с когото яздеха. А Бърт Гари беше най-младият от тях, и беше любимецът им.

— Не оживее ли, ще има големи неприятности. Преди две години конекрадци убиха един от каубоите ми. Успяхме да ги проследим до лагера им, докато двамата с Бърт обикаляхме около единственият им възможен изход, за да им отрежем пътя за отстъпление, момчетата ми застреляха всичките четирима конекрадци и запалиха лагера им.

— Опитах се да го обясня на Джад. И други хора също.

Двамата бяха застанали в една гъста сянка. Някъде далеч в пустинята зави койот, пронизителният му писък се проточи и след малко бавно замря. Той остана мълчалив; искаше да заговори за други неща, но не знаеше как да започне.

— Той различен последните дни — произнесе накрая тя. — Просто не прилича на себе си.

— Джад е мъж, който винаги се стреми напред, Колийн. Той открай време използва властта си и парите, за да побеждава. И си мисля, че при всяка предишна схватка имал тяхната помощ.

— Страхувам се от това, което би могъл да направи, ако започне да си мисли, че победата се изплъзва от ръцете му.

— Той ще загуби.

Двамата замълчаха, почти несъзнателно продължиха към къщата на доктор Маклейн.

— А тогава какво ще направиш? — запита изведнъж той. — Искам да кажа, ако той загуби?

— Не знам. Татко може да се върне на изток. Но тук му харесва, а това беше само командировка. — Тя го обходи с поглед. — Джад я уреди. Сигурно знаеш?

— Така и предполагам.

— Клей... ти знаеше ли за Мортън Швабе?

— Какво по-точно?

Тя бързо обясни и видя лицето му да застива от изненада, после да става мъртвешки сериозно.

— Този човек е брутален като животно. Не става за никаква държавна работа. А и освен това е мой личен враг.

Тя му разказа за съдебното разпореждане и за дяволския план на Деви, който се състоеше в това, Швабе да предяви документа пред

Клей. Бел съхрани контрола над себе си, замислен над съдбовните усложнения, до които би довел този ход на Девит. И тук се усещаше присъствието на опитната ръка на Нобъл Уилър. Силно се съмняваше дали Девит би се сетил сам да използва Швабе като съдия-изпълнител. Това можеше да му е подсказано единствено от човек, добре запознат с враговете на Бел.

Това също беше така повече от признак за крайностите, до които готов да стигне Девит. Швабе жадуваше за отмъщение и с присъствието на закона зад гърба си можеше да стане много опасен. На няколко пъти Кестърсън го беше предупреждавал за големите количества амуниции закупувани в последно време от Швабе. Това можеше да означава само едно — непрекъснати тренировки в точна стрелба.

Въпреки това Девит едва ли би се отказал така лесно от идеята за наемане на платен убиец. Още не го беше направил, но без съмнение последното му решение беше повече от явен признак, че макар и все още да нямаше нает убиец, не би имал нищо против да го направи. Такива документи можеха да бъдат предявени от поне една дузина мъже, но в никой случай от Швабе. Това беше преднамерен опит или да убие Клей или да го постави в позицията на нарушител на федералните закони.

— Ако това съдебно разпореждане ми бъде предявено — изрече бавно той, — аз ще се подчиня. Нямам намерение да се противопоставям на правителството. — Внезапно му хрумна идея. — Има начин да се преборим и с това.

Той се поколеба, усилено размишлявайки.

— Ако на Девит бъде позволено да използва този маршрут, той веднага ще започне да сече гората. Колийн, какви са отношенията на баща ти с Девит?

— Той вече губи почва, Клей. Татко си мислеше, че Девит не е способен на простъпки до момента, в който научи, че именно Джад е издал заповедта Дювал и Симънс да пребият Гари.

— Какво? — сграбчи изведнъж за ръката с железните си пръсти Клей. — Девит е заповядал да пребият Гари?

Тя се поколеба, изплашена от изражението му.

— Не знаеше ли? Той е искал да те остави без хора. Боб Трип също не го е одобрил, но въпреки това е предал заповедта му. Били са

подслушани и Джад ги призна лично пред мен.

Клей Бел бавно отпусна хватката си върху лакътя ѝ.

— Колийн, умре ли Бърт Гари, с него ще умре и Джад Девит.

— Не, Клей, недей! Не го убивай! това само ще влоши още повече нещата!

Двамата бяха достигнали вратата на дома на доктор Маклейн. Една лампа гореше в кабинета му; а друга, доста по-слаба, в стаята на Гари.

Внезапно нова мисъл хрумна на Клей. Това всъщност беше онази мисъл, дошла му наум само преди няколко минути, но вестта за заповедта на Девит да пребият Гари я бе отхвърлила на заден план. Той отново я прекара през ума си.

— Баща ти в хотела ли е?

— Да, но внимавай. Салонът е пълен с дървосекачи.

Той я проследи с поглед докато влезе в къщата, после рязко се обърна и тръгна обратно по улицата. Докато крачеше с очи и уши готови за всякакви изненади, умът трескаво обмисляше планове. Всичко се нареждаше добре.

Съдията Райли пиеше кафе и пушеше пури със Сам Тинкър в трапезарията на хотела. Клей пристъпи прага на залата и мигновено обхвана с поглед цялото заведение. Наоколо нямаше други хора. Шумни гласове се разнасяха от салона отвъд въртящите се врати които разделяха трапезарията от фоайето на хотела. Клей прекоси фоайето, влезе в трапезарията и се приближи до двамата мъже на масата.

— Господин съдия, издали сте съдебно разпореждане, което ще позволи на Девит да използва стария маршрут на дилижансите, така ли е? Докато бъде разрешен случаят?

Райли кимна в очакване.

— Добре, всичко е достатъчно честно и открито. А сега а настоявам за съдебно разпореждане, забраняващо всякакво изсичане на гората докато не бъде решен случаят. Това разпореждане също така трябва да съдържа клауза, забраняваща всякакво лагеруване покрай пътя.

— Вие считате, че той ще започне да сече преди още правителството да му издаде разрешение ли?

— А ви не считате ли?

Тинкър се размърда на стола си и проговори.

— Девит е способен да изсече всичката дървесина преди още да у получил каквото и да било разрешение. Факт е, че има човек в Уошингтън на име Чейс, който му урежда нещата. Той би могъл да блокира всяко решение на делото, и после да плати сериозна сума пари за понесени щети, ако решението бъде не в негова полза.

— И аз ще загубя най-добрите ливади за паша тъкмо тогава, когато най-много ще се нуждая от тях.

Райли поднесе чашата с кафе до устните си. Беше прекалено горещо. Внимателно остави чашката върху масата и обмисли въпроса на Клей. Познаваше добре Джад Девит и знаеше, че този човек нямаше намерение да изчаква а никакви официални разпореждания. Той просто не можеше да си позволи да изчаква и ден повече. Но ако издадеше нужното разпореждане на Бел, тогава Девит щеше да изпадне в истински бяс. Щеше да направи всичко, което е по силите му, за да го принуди да оттегли решението си. А съдията беше просто един стар и уморен човек, още с една уязвима млада дъщеря.

После замислено се усмихна. Прекалено лесно беше да вземе решение, ръководейки се единствено от личен интерес. Прекалено лесно, и прекалено грешно. Това, за което настояваше Клей Бел, беше съвсем обосновано и логично. То нямаше да позволи на Девит да сече гората, без да има за това съответното разрешение.

Старият Сам Тинкър беше последният тласък, който оформи решението му.

— Това би могло да предотврати една истинска кървава баня — проговори Сам, въртейки лулата между зъбите си. — Швабе би направил опит да наложи изпълнението на това съдебно разпореждане в полза на Девит. А този нов ход би им свил знамената. Швабе би убил Клей без да му мигне окото, ако може да го направи с подкрепата на закона зад гърба си; но не би тръгнал срещу закона. Залагам всичко на това.

Съдията Райли отново направи опит да отпие от кафето си и не успя. Беше черно, горещо и силно.

— Ще ви издам това разпореждане. Още тази вечер.

— Добре! — Клей се изправи. Поколеба се, преди да продължи. — Господин съдия, бих искал, след като всичко свърши, да помоля за разрешението ви да разговарям с дъщеря ви.

Съдията Райли го изглежда остро. Той прецени мъжа пред себе си, силните, добре издялани черти, покритото с бронзов загар лице и спокойните очи. Да, да, разбира се.

— Млади човече, имате разрешението ми, ако то въобще струва нещо — кимна той. — Колийн е възпитавана да взема сама важните решения в живота си.

— Благодаря ви, сър.

Клей Бел се обърна и излезе.

Райли се загледа подире му.

— Тия млади хора! Аз... Сам, как е възможно да правиш такова горещо кафе!

Стаг Харви се шляеше около стъпалата когато Клей излезе. Бел го изглежда с изучаващ поглед.

— Още ли се навърташ наоколо, Стаг?

Усмивката на мъжа пред него не беше много приветлива.

— Да, тук съм още.

— Можеш спокойно да си обираш чуковете. Войната свърши.

— Не бъди толкова сигурен.

В този момент от салона излезе и Джак Килбърн.

— Стаг, да вървим. Имаме работа.

Харви се извърна.

— Бай, Клей. До скоро виждане.

Бел ги проследи с поглед да се отдалечават, после тръгна към коня си. Единственото, което му се искаше в момента, беше да се измъкне от града. Райли щеше да издаде новото съдебно разпореждане, и Швабе, колкото и да беше войнствено настроен, щеше да се изправи пред свършен факт. Те щяха да получат правото на свободен проход, и за да се избегнат всякакви неприятности, той, Клей Бел, щеше да остане някъде на втори план. Тогава Швабе трябваше да брани гората сам. Това нямаше да му хареса, но нямаше къде да мърда. Швабе може и да беше последната отрепка, но и гащите му трепереха пред закона.

По улицата закънтяха ботуши и Клей рязко се дръпна във входа на една къща. Някакъв забързан мъж се приближаваше към мястото, където се криеше. Мъжът беше разгневен. Усещаше го по походката му.

Застина неподвижно и проследи поглед отминаващия мъж. Беше Джад Дебит. Можеше да протегне ръка и да го докосне по рамото, ако

поискаше.

Девит току-що бе получил последният удар по гордостта си. Бяха му казали, при това не по най-деликатния начин, къде може да отиде. Думите бяха произнесени от една блондинка на име Ранди Аштън, момиче, което Девит бе поканил в Тинкърсвил, с надеждата че ще бъде послушна изпълнителка на желанията му. Изправена пред последните му настоявания, тя се бе оказала всичко друго, само не и послушно момиче. Със забележително достойнство и присъствие на духа му бе посочила вратата. И когато той се извърнал да излиза, някакъв конник бе спрял до вратата.

Гневни думи бяха на косъм да рукнат от устата на Девит и той рязко дръпна вратата. Преди обаче още първата дума да се отрони от устните му, нечий глас, вежлив, но с леден повей, който не можеше да се сбърка, проговори:

— Току-що си тръгвахте, нали?

Високият млад мъж беше русокосият каубой, онзи същият, ухилил му се толкова нагло в деня, когато Бел го беше унижил пред толкова много хора. Извън себе си от гняв, Девит беше на косъм да избухне, когато видя, че в очите на мъжа съвсем не се крие доброжелателство, а ръката му лежеше върху дръжката на револвера.

Девит се извърна и без да произнесе и дума заслиза по стъпалата. Не се обърна, но знаеше, че мъжът горе стои в очакване, да се увери, че съперникът му си е тръгнал. Преливащ от бяс и унижение, Джад Девит не беше в състояние да забележи когото и да било по пътя си. Подмина Клей Бел и се насочи към Тинкър Хауз.

Няколко къщи преди хотела някакъв мъж се отдели пред него от сенките, изпречвайки се точно на пътя на Джад.

— Мистър Девит? Можем ли да си поговорим за една работа с вас?

Клей Бел видя мъжа, и чу думите му. Не успя обаче да го разпознае, нито по силуета му, нито по гласа му.

Отговорът на Девит пристигна след моментно колебание.

— Добре, елате.

Бел се запъти към коня си и го яхна. Остана за миг неподвижен върху седлото. Беше време да се връща във фермата, но остана така, с хаотични мисли препускащи из главата му. Той беше преценил степента на гнева у Девит, и знаеше добре, че мъж като него в такава

състояние на духа е способен на всякакво насилие. Не можеше да спре Девит да премине през земята му, защото имаше издадено съдебно разпореждане, което му даваше правото на проход. Но неговият ход да попречи на Девит да изсече гората, докато съдът разреши окончателно възникнала спор, беше едно не по-малко ефективна контрамярка. Единственото нещо, за което Клей беше повече от сигурен в момента, беше, че когато Девит научеше за това, всичко можеше да се случи.

Изведнъж една нова мисъл го прониза. Нямах ли да бъде по-добре да бъде там на място, когато Девит научеше за новостта? Може би всичко можеше да се разреши само за секунди, така или иначе. Представата да прекара нощта в хотела не му се понрави особено, но Ханк беше останал във фермата, а това за Клей беше достатъчно.

Обърна коня си и се насочи към конюшната под наем с вече приповдигнат дух. Настроението едва ли би било толкова добро, ако бе разпознал мъжа, спрял Девит.

Беше Джак Килбърн.

ГЛАВА 14

Събитията, довели до тази нощ, не бяха необичайни, и в тях нямаше нищо, което до този момент да не се е случвало в човешките взаимоотношения. Значимостта им се дължеше на времето, по което те се случиха, а самите факти отстъпваха на втори план. В много отношения те бяха една кулминация. А от всички замесени в тях, човекът, който беше най-вътре в нещата, по ирония на съдбата се взе само косвено участие. Това беше Сам Тинкър.

Джад девит беше мъж, който даваше мило за драго за истинска блондинка; той успя да зърне Ранди Аштън да пее в една зала за танци. Както го бяха информирали, Ранди беше от трудните за достъп жени. Джад си бе позволил единствено усмивка, и нищо от онова, случило се непосредствено след това, го бе накарало да се замисли. Той не беше първият мъж, заблуден от особеностите на женската душа, нямаше да бъде и последният. Той си имаше своите гледни точки. Ранди Аштън — нейните.

Джад Девит беше красив мъж с много пари. Ранди изнасяше представления в Джулсбърг. Една вечер си бяха поговорили; Ранди беше съблазнителна, но уклончива. Ранди беше момиче, което знаеше с какво разполага и знаеше къде беше желана, но под своята блестяща външност и очевидно услужливи маниери, се криеше девойка израснала във ферма. Дъщеря на каубой и сестра на каубои, момиче което можеше да готви ястия, способни да се усладят на всеки мъж, момиче, способно, когато се наложи, да се справи с шестконен екипаж или да държи прав курс, и което на дванайсетгодишна възраст бе зареждало револверите и пушките на баща си и братята си по време на индианска атака върху имението им.

След като опитът им не бе успял, индианците бяха издебнали баща ѝ по средата на пътя му към града и го бяха оставили без скалп. На път за Уайоминг съпровождайки стадото си, брат ѝ Бен изведнъж бе станал свидетел как животните изпадат в паника и след малко го връхлитат като лавина. Приятелите му бяха погребали онова, което бе

останало от него, на бреговете на Плат. Пит, един дързък младеж и единствената опора на сестра си, бе загубил едно конно надбягване с апахите, изоставяйки Ранди без близки, без пари и без перспективи.

Едно нещо обаче умееше тя да прави. Умееше да пее така, че всички да я слушат в захлас. Целият род се бяха славили с певческите си умения и тя бе отраснала с песните на Шотландия и Ирландия, единственото им наследство от родните земи. Песните на източните щати идваха на запад с хората, които ги пееха, и тя бе научила и тях, така че когато убиха Пит, Ранди започна да пее. По-късно се научи и да танцува. Умението ѝ да върти мъжете беше вродено.

Бумът на Джулсбърг постепенно взе да забавя ход, и Джад, все още в неведение, че годеницата бе решила да съпроводи баща си в Тинкърсвил, бе написал на Ранди предложение да дойде при него в Тинкърсвил. Писмото беше написано толкова дяволски, че едновременно обещавахе какво ли не, без изрично да се ангажира с нищо определено.

Скоро след пристигането си тя откри, че намеренията му наистина бяха сериозни, но не точно по начина, за който бе предполагала. Но тя беше длъжна да признае пред себе си, че не бяха и съвсем неочаквани.

Неизбежният сблъсък обаче беше отложен поради внезапния обрат на събитията за Джад Деви. Колийн бе пристигнала с баща си, а дървесината на Дийп Крик още не беше паднала в ръцете му.

А междувременно Ранди бе видяла Бил Кофин, точно както и тя бе успяла да види него.

Ранди проведе дискретно проучване при Кестърсън относно личността на Бил Кофин, и Кестърсън, сухо, но не без хумор, ѝ бе обяснил кой бе този младеж. А собственикът на магазина, когото никой не бе предполагал наличието на чувство за хумор, имаше добра представа за находките на Бил Кофин, и ги оценяваше по достойнство. Така че разказът му за Бил Кофин не беше лишен от краски.

По-късно, когато Бил се запозна с Ранди, той бе успял да демонстрира наистина върхове на чувството си за хумор, което, съчетано с къдравата му коса и завладяваща усмивка, бе имало силен ефект.

Ранди Аштън беше момиче, което изглеждаше сякаш родено за танцова зала, но всъщност тя беше жена, чието сърце се разтупаваше здраво при гледката на памучния предачен стан и кухнята. Тя бе израснала сред каубои, а Бил Кофин беше каубой.

Отритнат от годеницата си, най-малкото временно, Джад Девиٹ веднага се бе сетил за русата красавица. Той бе направил пътека до вратата ѝ, за да бъде приет учтиво, но всичките му увещания и молби бяха ударили на камък. Едно по-директно предложение беше посрещнато с учтив отказ и съвсем неделикатното напомняне, че чистият въздух ще му се отрази благотворно.

И това неочаквано упорство там, където той бе очаквал съгласие, се бе оказало последната сламка. Той се втурна в нощта, за да стане свидетел как Бил Кофин слиза от коня си. Краткият им сблъсък му бе сервираше поредната горчива чаша, и пламналите му уши сякаш доловиха бурен смях. Всъщност, нито Ранди, нито Бил изобщо го споменаха в разговора си.

Нощта вече напредваше когато Бил Кофин излезе от къщата на Ранди. Той се метна на седлото и бавно потегли по улицата. Дребосъка беше някъде из града. Щеше да е най-добре да го намери и да потеглят за фермата.

Пред Хоумстейк той дръпна поводите и се приведе напред, взирайки се през прозорците. Вътре нямаше и следа от Дребосъка. За сметка на това пък гъмжеше от дървосекачи. Пред къщата на доктор Маклейн не се виждаше вързан кон на Би-Бар.

Кофин скочи от коня и влезе при доктора. Гари беше неспокоен и се мяташе целият, пламнал в треска. Най-добре беше да не го тревожи. Дребосъка се отбил преди няколко часа, също и Клей.

Бил се метна на седлото и поведе тихо коня по улицата, като се придържаше по най-тъмните участъци. Клей Бел беше в града, а това означаваше, че Рууни беше сам в Емигрант Гап! Освен ако Джоунс беше потеглил натам, а Бил се съмняваше силно дали Дребосъка ще тръгне без него.

Дървосекач се подаде от конюшната, водейки няколко коня. Заведе ги да се напият. Бил Кофин изведнъж застана нащрек и зачака в сенките. От конюшната излязоха още дървосекачи, всички носеха пушки. Останалите вече се събираха около трите фургона.

Бил извърна коня си. Нямаше никакво време да търси Дребосъка. Вкара коня в една малка странична уличка, заобиколи конюшната за наемане на коне, препусна между две купи със сено, след което навлезе в боровата гора покрай реката. Нощта беше студена и във въздуха се носеше дим от дърва. Той се добра до пустинята и пусна коня си по маршрута към Гап. После изведнъж промени решението си и обърна коня към планината Пайъти. Двамата с коня си полетяха като вихър през пустинята. Студеният вятър щипеше бузите му, но той не му обръщаше внимание, като поддържаше постоянно темпо, лавирайки покрай жилавите храсти. Пътят към върха на Пайъти не беше от най-леките.

Високо в планината бяха струпани купчина дърва за сигналния огън, който щеше доведе постовете и мъжете, които яздеха с добитъка. С Рууни, Ръш Джаксън и МОНтана Браун щяха да заформят чудесна компания... Той се изкикоти. Те щяха да дойдат! Те щяха да дойдат и да заемат позиция в прохода!

Половин час по-късно, когато фургоните още не бяха напуснали града, той вече бе коленичил до струпаните дърва. Събра няколко стиски суха шума, купчинка изсъхнала трева и после поднесе запалена клечка. Пламъците в миг подхванаха и огънят лумна, ухапа сухите клонки, и после лакомо се нахвърли върху дебелите клони и стволове. След минута на върха се беше разгоряла клада.

Късният дилижанс тежко се установи на спирката си и Стаг Харви, който се шляеше по улицата с два запасани револвера, наблюдаваше един едър и отпуснат мъж в измачкана памучен костюм да слиза от него с износена пътна чанта в ръка.

— Как е, Стаг? Да си виждал Клей?

— Мисля, че е в хотела.

— Вече можеш да си потърсиш леговище, Стаг. Войната свърши. Или поне ще приключи след малко, когато си поговорим със съдията Райли.

— Може. — Стаг се усмихна с цигара в уста. — Това не са добри вести за Джак и мен. Закъсали сме доста.

Тибот понечи да продължи, после изведнъж спря.

— Стаг, ти не запасваше ли два револвера, когато се хващаше на работа?

Стаг Харви се отдели от колоната.

— Кажи го на Клей, Тибот. Кажи му, че съм на работа. Двамата с Джак сме на работа.

— Не го прави, Джак.

— Иди му кажи.

— Стаг, той не носи револвера си за украшение. Не е някакъв грийнхорн.

— И аз така си мисля.

Харди Тибот се отдалечи, вече сериозно забързан. Радваше се, че най-накрая се прибра у дома, но представата за онзи мъж до спирката на дилижанса разваляше цялото му настроение. Бел със сигурност би имал добър шанс поотделно със Стаг или Джак, но с двамата едновременно?

Ед Милър вдигна глава при влизането му.

— Хей! Бел всеки ден пита дали не си се върнал. По едно време взе да си мисли, дали не си трупясал нейде.

— Не е бил далеч от истината. Направо съм като пребит.

Харди хвърли поглед към Сам Тинкър.

— Стаг Харви е запасал двата си револвера.

— Не думай!

— Видях и няколко фургона да потеглят за Гап.

Сам Тинкър тревожно се раздвижи върху стола си.

— Ед, бягай веднага горе и кажи на Клей! Но бързо!

Вратата рязко се отвори и Дребосъка застана на прага ѝ. Бъчвообразната му гръд опъваше вълнената му риза до скъсване. Той обиколи с бърз поглед салона, после спря очи върху Тибот.

— Шефа ще се зарадва много да те види.

— Кой е във фермата, Дребосък?

— Рууни. Кофин дойде с мен.

— Кофин се върна обратно — обади се един висок мъж с лениво изражение на лицето. — Тъкмо затварях кокошарника когато го видях да препуска по уличката ми и после да завива към пустинята.

Стаг Харви блъсна въртящите се врати и влезе, оглеждайки с преценяващ поглед присъстващите. Очите му се спряха върху Джоунс. Двамата едва ли изпитваха симпатия един към друг, но Стаг извъртя глава към Гап.

— На Пайъти май има запален огън. Не се вижда направо, но има зарево.

— Това е Кофин. — Дребосъка заби палци зад колана си. Не беше пропуснал факта, че Стаг бе запасал два револвера. — Вече е при Рууни.

— Малко избърза одеде с пророчеството си, Тибот — произнесе Харви. — Войната едва сега започва.

Джоунс Дребосъка се извъртя с лице към него. Той беше повече от настървен за свада и Стаг съвсем ясно го видя.

— Повярвай ми, Стаг, войната свърши. Двамата с Килбърн по-добре си обирайте чуковете оттук.

Харви се усмихна. Този мъж беше корав и опасен, но Харви не се вълнуваше от стрелба за забавление. Той използваше оръжието си само срещу заплащане; това беше студена сделка със смъртта. — МОже и да е така, Дребосък. Тогава сигурно ще се вслушаме в съвета ти.

Той отвори вратата да излезе, но в този миг Колийн прекрачи прага. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите пълни с мъка.

— Бърт! — проговори трескаво тя. — Къде е Клей? Бърт почина!

Въртящите се врати на салона изплюяха рязко и всички се обърнаха натам.

— Кой беше това? Кой излезе?

— Дребосъка — обади се Ед Милър с нисък глас, изпълнен със страхопочитание. — Лошо му се пише на дружката ти, Стаг.

— Дребосъка? Бърт Гари мъртъв? Господ да е на помощ на Пит Симънс!

Стаг Харви се спря на улицата да си свие цигара. Потеше се обилно, въпреки студената нощ. Той по-добре от всеки друг можеше да прецени какъв ефект щеше да окаже смъртта на Бърт Гари върху онази дива банда от Б-Бар. Ед Милър му бе дал добър съвет. Беше време да се погрижи за приятеля си. Но къде се беше заврял Джак?

Той запали, вдъхна от дима, и бързо направи мислена проверка по местата, където би могъл да бъде колегата му. Не бяха сигурни, че Клей е в града, но ето че се оказа истина.

Ако не беше Дребосъка, Стаг можеше да се качи на горния етаж и да се опита да се опита сам да се справи с Клей. Но Дребосъка съвсем не беше противник за подценяване, а и Сам Тинкър едва ли

щеше да остане бездеен, нито пък Харди Тибот. МАкар и позастарели вече, хотелиер и адвокат, и двамата бяха боравили повече от майсторски с револвери на времето си.

Пред перспективата да се озоват на бойната пътека с десет свирепи каубои насреща, най-добре беше да си свършват работата колкото може по-бързо, да си прибират възнаграждението и да си обират крушите от града.

Клей Бел се бе забавил точно толкова, колкото да нахлузи ботушите си и да закопчее колана с револверите си. Искаше да разговаря с Тибот, но нямаше и секунда за губене, защото дървосекачите са канеха да атакуват фермата му. Той слезе по задната стълба, пресече корала и възседна коня си.

Огънят още не беше угаснал когато потегли за Пайъти. Във въздуха се носеше прах, вдигнат от преминаването на фургоните.

Едва когато стигна до подножието на планината Пайъти, той се сети, че не питал Тибот какво е станало в Уошингтън! Сега вече беше прекалено късно; работата можеше да потърпи още малко. Той пое пътя по склона и когато се добра до върха, от огъня вече бяха останали само купчина пепел и няколко недогорели главни.

Пое надолу към по тясната пътека към фермата и едва конят му бе направил няколко крачки по нея когато до слуха достигна звукът от изстрел на пушка.

ГЛАВА 15

Ханк Рууни не беше глупав мъж. Скоро след като Дребосъка и Бил се бяха измъкнали, необичайна тишина заля околността. Внимателната обиколка на сградите и проверката на седлата го убеди, двамата ездачи бяха отпътували. Не беше необходимо човек да притежава богато въображение, за да се сети накъде са поели.

Доколкото му беше известно, още нямаше опасност от непосредствена атака, но ако Девит усетеше, че той е сам, можеше да подбуди дърварите си да атакуват.

Ханк беше преживял прекалено много войни, за да оставя нещо недоизяснено. Каубоите се бяха подготвили отдавна за такъв развой на нещата, но въпреки това той пак преброи амунициите и направи проверка на всички налични оръжия. Уинчестърът на Гари беше в склада. Ханк го отнесе в къщата и го зареди.

Той имаше два Шарпа 50 калибър за лов на бизони, един Спенсър 56 калибър, и една двуцевка.

Отново се взря напрегнато към Гап. Всичко беше пусто и спокойно. Той хвърли още сено на конете. Фермата изведнъж го обгърна с пустотата си. Нощта падаше бързо в това тясно пространство между скалите и здрачът погълна сградите, докато околните хълмове все още бяха облени със светлина.

От много време насам всички обитатели на фермата се бяха научили какво предлага откритото пространство на Гап. Денем последните двеста ярда бяха практически без прикритие, но нощем нещата ставаха други.

Който зави нейде към луната. Ветрец прошумоля в листата на дърветата, и Ханк Рууни отиде до верандата на къщата и седна, втренчен в хълмовете.

Поне едно от момчетата трябваше да остане. Но това не го тревожеше особено. Дори и онези отгатык да атакуваха, той дълго време можеше спокойно да отразява набезите им. Разполагаше с добро

укритие и отлична позиция... но скоро здрачът щеше да погълне всичко.

Нощта падна и навсякъде всичко замря. Над покритите от мрак скали на Гап небето изглеждаше светло, и звезди надвиснаха като фенери над котловината.

Вятър духни из прохода и разпръсна нападалите по утъпканата земя листа. Той излезе отвън и отиде до коралите. Конете изглеждаха спокойни и дружелюбни. Върна се обратно. Беше още рано, но може би щеше да откачи половин час дрямка.

Протегна се върху един чувал и се загледа в здрача. Всичко беше неестествено замряло, но той беше уморен...

Изведнъж се сепна рязко и в миг се разбуди. Нямаше представа колко време бе задрямал, но вече напълно разсънен; далечен звук достигна слуха му. Фургон се търкаляше върху камъни. В чистият и студен нощен въздух на пустинята звукът достигна до него усилен от скалите на прохода.

Той излезе до портата с уинчестъра на Гари. Застана до каменния ъгъл и се втренчи в мрака.

След малко дочу тих, но отчетлив шум. За човек, воювал с апаките и киовите, тия хора бяха ужасно шумни. Той се заслуша, мислено определяйки отдалечеността и броя им.

Той пристъпи зад ъгъла на каменната сграда и запали пура. Пое дълбоко дима, и после я остави внимателно на първаза на прозореца да му е под ръка.

Беше сам, но не се тревожеше. И по-рано му се случвало да воюва, и то в далеч по-лоши позиции. Като онзи път, когато двамата с Ред Дженкинс бяха отблъсквали атака на команчи от една пресъхнала локва, където се бяха въргаляли бизони. Или пък когато трима каубои от фермата на стария Гуднайт се бяха озовали на бойната пътека на киовите. Той се захили при спомена. Щеше да бъде както в доброто старо време.

Внезапно се разнесоха тихи стъпки. Някой се промъкваше по Гап. Той пристъпи иззад ъгъла и отново опъна дълбоко от пурата си, после вдигна уинчестъра. Изчака другия да направи още една стъпка и вдигна пушката, опирайки приклада ѝ в рамото, след което натисна спусъка.

Притича шест-седем стъпки, и отново стреля, после отскочи назад и стреля още два пъти. Обстреля слепешком Гап по цялата му дължина.

Другият замлъкна, и след няколко секунди камък изтрополя. Той мигновено стреля по посока на звука и дочу рев, не разбра дали от болка или само от удивление, но само след миг към него заваля град от куршуми.

Той бе застанал зад стълба та портата и беше напълно прикрит. Екотът на изстрелите се отразяваше многократно в каменните стени и после потъваше в мрака. Гап беше съвсем замрял.

— Доста народ са — реши той. — Трябва да имат дузина, че и повече.

От известно време нещо упорито се бе врязвало в съзнанието му, и той изведнъж разбра какво е било. Върху далечната стена на Гап имаше някакво бледо отражение, но той мигновено разбра произходът му.

Сигналният огън на Пайъти!

Обзе го топла вълна и чувството му за самота в миг се стопи. Момчетата бяха наясно, и идваха на помощ. Солена щеше да му излезе на Джад Деви тая нощна екскурзия.

Откъм Гап се раздаде слаб шум. Той мигновено стреля към източника на звука. Чу как куршумът му облиза някакъв камък и звука на рикошета; отговориха му цяла дузина пушки. Някъде зад прокълтия копита и сетне кон препусна по Гап и нечий глас изкрещя:

— Задръж, Ханк! Аз съм!

Кофин се хвърли на земята миг след като проехтя изстрел насочен към него, но прелетял високо над главата му.

— Аз запалих огъня на Пайъти. Момчетата идват.

— Откъде знаеш?

— Видях ги тръгват. Не можах да открия Дребосъка.

Последва продължителна тишина и Ханк Рууни измъкна угасналата си пура. Запали я в укритието на каменната къща и зачака.

— Ханк...?

— Да?

— Някакъв авер се катери по страничната стена. Опитва се да ни изненада в гръб. Колко пъти мислиш, че ще се преметне?

— Ще падне право на земята.

— Залагам пура? Има едно рамо там на оная скала.

— Докаже ли го, пурата е твоя.

Уинчестърът изригна пламък. Дочуха нечий отчаян вопъл, търкаляне на камъни и звука от падане на човешко тяло. Мъжът се стовари на земята като чувал с картофи.

— Длъжник си ми една пура — каза Ханк.

Заля ги порой от куршуми; няколко рикошета бръмнаха в стените на къщата.

— Хей, къде е Махейфи?

— А, старият тарикат тръгна нагоре по прохода. Бил заложил два капана. Опитва се да улови някой друг пъдпъдък. Няма да се върне скоро.

Ханк влезе в къщата и донесе двете пушки Шарп и Спенсър. Кофин използваше собствения си уинчестър.

Високо в прохода зад тях се разнесе конски тропот. Нито единият, нито другият го коментираха, но и двамата слушаха напрегнато; вече знаеха, че момчетата пристигат. И въпреки това първият пристигна откъм Пайъти. Беше Клей Бел.

— Пригответе се — изкомандва шепнешком Ханк. — Стягат са да атакуват.

Изведнъж се разнесе човешки тропот и скърцане по чакъла. И тримата откриха огън, като стреляха ниско и с възможно най-голяма бързина. Пушките им изригнаха пламък в нощта и въздухът около тях загря от изгорелия барут. Засипа ги дъжд от олово, но укритието им беше надеждно.

Още докато противникът се оттегляше панически, в двора на фермата влетяха Джаксън и Браун и скочиха от конете си с пушки в ръце.

— Нали не е свършило още? — запита молещо Браун.

Махейфи се появи и той зад тях. Не произнесе нищо, само влезе в кухнята и започна да вари кафе.

— Не мисля, че са се отказали, само че май меракът им попремина — отбеляза Рууни.

Клей зачака вслушан в мрака. Отвъд портата се разнесе слаб стон.

Петимата мъже вдигнаха пушките си да покрият по-голяма площ с обстрела си и откриха огън към Гап. Някъде в далечината мъж

изкрещя, а друг злобно изпсува. После настъпи тишина.

— Какво има? — изрева им подигравателно Кофин. — Толкова бързо ли си тръгвате? Не ни дадохте дори възможност да проявим гостоприемството си!

Ехото от вика му заглъхна; никой не се отзова на предизвикателството му. Мъжете зачакаха; Ханк Рууни пушеше мълчаливо.

— Дай малко светлина, Ханк — произнесе накрая Клей. — Да видим какво са ни оставили.

Ханк пристъпи към края на предварително приготвения бикфордов шнур и приклепна. Пое дълбоко от пурата си и краят ѝ се превърна в ярък рубин. Той допря огънчето до шнура, чийто край мигновено пламна и плъзна нагоре. Изведнъж дългите стебла на натрупаните сухи храсти пламнаха в буен огън. Ярките му пламъци осветиха трима мъже проснати на земята. Един от тях бе направил опит да изпълзи настрана, но внезапният пламък го бе приковал неподвижно към земята.

— За Бога, не стреляйте! Изгоряхме си!

Браун изведнъж улови Клей за рамото.

— Слушай!

В далечината се разнесе шумът от потеглящи фургони. Някой изрева, после зачаткаха копита и заскърцаха колела.

— Духват — простена отчаяно Браун и изпсува разочаровано. — Да си тръгнат тъкмо когато започва най-големият майтап!

— Доколкото си спомням, Деви купи тия мустанги от Уилър. Доста са капризни.

— Като подплашени кончета са — потвърди Джаксън, и в гласът му изведнъж се промъкна надежда.

— Уилър открай време се хвалеше, че имал най-бързите коне в областта — обади се със сериозен глас Монтана Браун. — Как мислите, дали е бил прав?

— В интерес на науката сме длъжни да го разберем — заяви Кофин. — Какво ще кажеш?

Рууни нямаше нищо против момчетата да се позабавляват.

— Давайте — съгласи се той. — Аз ще се погрижа за ранените дърварчета.

Тримата каубои нададоха див крясък и хукнаха към конете си.

— Ех, младост, младост — обърна се той към Клей. — Шефе, и все пак мисля, че тия коне ще бъдат най-бързите впрягове в околността тази нощ!

Двамата с Бел се приближиха до падналите мъже.

— Ако искате да се погрижа за раните ви, откажете се от всякакви лудории — предупреди ги Рууни.

Единият от мъжете беше мъртъв. Това беше онзи, когото бе застрелял Кофин при опита му да пропълзи по скалната стена. Другият беше прострелян в крака, а на третия рамото му беше пронизано от два куршум. След като ги извлякоха в двора на фермата и ги настаняха в най-близката постройка, Рууни се погрижи за раните им. Клей Бел тръгна към корала.

— Вземам черния кон — каза той на Ханк. — Отивам в града. Дребосъка е сам.

Час след като вече бе потеглил тримата уморени, нож щастливи каубои се прибраха във фермата. На чашка кафе разказаха за преживелиците си при надпреварата с фургоните.

— Тия коне наистина все едно че имат крила — каза Джаксън. — Монтана ужили един от тях с куршум 45 калибър и кончето изведнъж си припомни, че има роднини в Тексас и направо полетя.

— Щяха да се измъкнат — съгласи се Кофин, — само дето извадиха късмет да ми де преобърнат фургоните.

— Хвъркати коне, хей.

Младият дървосекач със счупения крак се извърна на постелята си.

— Какво стана с момчетата?

— Отидоха на разходка — отвърна му Кофин.

Монтана отпи от кафето си.

— Колко ще ни платите за двацет и два чифта добри кожени ботуши с връзки, момчета?

— Вие сте ги пуснали да си ходят по чорапи? По дяволите, добре че ми счупихте крака!

— Потеглиха към Тюсън — каза Кофин. — Сигурно са преценили, че нямат повече работа в Тинкърсвил.

На фермата зацарува покой. Джаксън зае поста до портата и беше сменен после от Кофин. След кратък разговор с Рууни, Монтана

Браун седла коня си и потегли за града. Още беше тъмно; до зазоряване оставаше повече от час.

Клей Бел бе потеглил по Гап, но после се бе отклонил от пътеката и бе поел направо за Тинкърсвил. Черният жребец беше неуморен и не го сдържаше, но той не му отпускаше юздите. Не се знаеше какво ги чака напред, защото той не се надяваше че Девит така лесно ще се откаже, въпреки поредното поражение.

Стаг Харви и Джак Килбърн бяха в града. Дали не беше случайност?

Пазарлъкът с такива хора не беше никак от лесните, но се изплащаше лихвите, а Девит едва ли би се поколебал да ги наеме. След последвалата голяма стрелба едва ли някой би се учудил, ако прозвучат още изстрели. До този момент Девит губеше по всички фронтове, но ако прибереше при себе си Харви и Килбърн, можеше да създаде на Клей още по-големи грижи. Това бяха опасни мъже, мъже, които убиваха без всякакво колебание, мъже сраснали се с оръжието.

Бърт Гари беше мъртъв и Дребосъка беше в града. Можеше да се случи какво ли не, но първата грижа на Клей беше отправен към фермата му. Той се замисли над ситуацията.

Не се тревожеше за Дребосъка. Каубоят беше хладнокръвен и предпазлив, и изключително опасен боец. Макар и да не беше стрелец по призвание, той беше взел дейно участие в няколко войни за добитък, беше се бил с индианци и бе скитал по какви ли не пътища. Беше корав, но дебелоглав. Отстъпваше по бързина на Стаг и Харви, но беше еднакво опасен и за двамата. Беше мъж, който трябваше да бъде убит, за да бъде спрян.

А нито Килбърн, нито Харви изпитваха особена охота да играят ролята на надървени дървосекачи.

Но фактът си беше факт. Няколко часа Дребосъка щеше да бъде сам в град пълен с врагове.

Клей Бел съзря резките покриви очертани на фона на небето. Само тук-там се мяркаше светлина в прозорец; всичко още спеше.

Някъде изкукурига петел... още една звезда се стопи на небето. Клей Бел продължи напред; мекият и приглушен тропот на копитата беше единственият звук разнасящ се в нощта.

ГЛАВА 16

След като Клей Бел препусна към фермата си в Емигрант Гап, старият Сам Тинкър беше човекът, повдигнал темата за правата на паша.

— Правата на паша за този район, заедно с единствените права за разработване или подобряване на тази земя, принадлежат на Клей — каза Тибот. — Чейс се опита да ме блокира, и ми създаде наистина големи проблеми докато накрая не се запознах с един човек на име О'Конъл. Изглежда Клей му е спасил живота в битката при Шайлоу. О'Конъл е много важна фигура в Партията и има влияние върху всички важни хора. Фактът, че Клей поддържа наблюдение за пожари и е продавал говеждо месо на армията, помогна особено много за придобиването му на правото на приоритетно ползване. О'Конъл изрови един началник по снабдяването, който успя да убеди сенатската комисия, че говеждото месо на Бел е необходимо именно в областта, където е разположена фермата му, и че в случай на нов сблъсък с апаките тя е единственият сериозен източник на хранителни припаси в този район. Вярно, някъде попресолихме гозбата, но нали в крайна сметка успяхме, това е най-важното.

В стаята зацарува мълчание. Лъжицата на Тинкър работеше здраво в чинията му.

— Това вече издърпва почвата изпод краката на девит — обобща Милър с няколко думи положението. — А това няма да му хареса.

— Нито някои други — добави Тинкър със зловещ глас.

Големият часовник на стената отброяваше секундите, и те зачакаха, заслушани. Никой не го изрази с думи, но всички си го мислеха. Някъде из града се намираше Джоунс Дребоська, а някъде, пак в града, се беше сврял Благочестивия Пит Симънс.

Вън беше още тъмно и спокойно... но всяка минута можеше да загине някой.

Милър се приближи до вратата и излезе за малко навън.

— На Пайъти гори огън — каза той, след като влезе обратно в стаята.

— Няма да успеят да се промъкнат.

Боб Трип беше мъртвешки уморен, но сънят все не идваше. Той бе станал свидетел как хората му се качваха във фургоните да потеглят към Гап, и тогава се бе върнал обратно в стаята си. Не желаше да взема участие в такова начинание. По-голямата част от хората му бяха ходили на лов, двама-трима бяха служили в армията, но повечето бяха мъже необучени за война, а от разговорите из града Трип знаеше, (е те щяха да се изправят срещу шепа мъже, владеещи съвършено оръжието и готови на всичко да бранят фермата.

Боб Трип не беше страхливец, но не беше и глупак. Така или иначе, имаше заповед да остане в града.

Джад Дебит бе загубил разсъдъка си. Това беше пълна лудост. Да изпратиш тия неопитни нещастници срещу дулата на професионални стрелци, готови да защитава до смърт имението на Бел.

Ботуши заскърцаха по чакъла отвън и някой леко почука на вратата.

— Кой е?

— Уилямс. Отвори.

Трип махна резето и Уилямс се плъзна в стаята му. Лицето му беше бледо и изпито.

— Боб, онова момче умря преди малко. Джоунс търси Симънс под дърво и камък!

— Симънс не тръгна ли с другите за Гап?

— Шефът му казал да остане.

Уилямс обърса лицето си, после прибра кърпата в джоба си.

— Боб, аз си тръгвам. Не ме е страх да воювам, но не съм убиец и не ми допадат отрепки като Дювал и Симънс. Или пък като Джад Дебит.

Боб Трип седна на нара си и започна да нахлузва ботушите си. Завърза ги и остана така, загледан във вече посивяващия правоъгълник на прозореца му. В самата стая царуваше пълна тъмнина. Изведнъж бръкна под нара си и измъкна една торба. Започна да тъпче всички дрехи и вещи, които имаше в стаята.

— Сутринта има влак, Уот. Тръгвам с теб.

— Можем да изчакаме в онази горичка срещу гарата — каза Уилямс.

Джим Нароус беше човекът, съобщил на Пит Симънс вестта за смъртта на Гари.

Грубиянът Симънс беше повече негодник, отколкото дървосекач. Беше използвал няколко случая да се подиграе с възрастния мъж и това му бе доставило удоволствие. Джим Нароус не беше отмъстителен човек, но не беше и такъв да забравя лесно обидите. Когато чу, че Бърт Гари е почнал, той съвсем преднамерено бе минал покрай колибата, където се помещаваха Симънс и Дювал. Дювал бе повел атаката срещу Гап, и Симънс бе останал сам.

Благочестивият пушеше на стълбите когато Нароус мина покрай него.

— Здравсти, Симънс.

— Кой е?

— Нароус. Току-що идвам от Тинкър Хауз.

— Какво има? Нещо да не са се размърдали?

— С теб е свършено, Пит — изрече спокойно Джим Нароус без да влага никакви емоции в гласа си. Той беше на косъм да съжали мъжа пред него, но в паметта му изплува гледката как скача с двата крака върху лицето на онова нещастно момче.

— А?

Джим не побърза с разяснението си. Първо разпали лулата си и после проговори.

— Пит, онова момче почина тази нощ.

— Гари? — Симънс в миг се озова на крака.

— По-добре си намери отнякъде пушка, Пит — посъветва го Джим с безизразен глас. — Когато Дребоська разбра, че Гари е мъртъв, просто се обърна и излезе. Тръгна да те търси, Пит.

Симънс се извърна и хукна към вратата.

— Не пали фенер — извика подире му Нароус. — Така само ще му помогнеш да те намери по-бързо.

Джим Нароус се отдалечи от къщата. Животът на Пит вече се измерваше в минути. Нароус познаваше добре Дребоська Джоунс и не се съмняваше за изхода на двубоя. Бърт Гари беше чудесен момък.

Пит Симънс запаса револвер и грабна една двуцевка. Тръгна по улицката, поколеба се преди да пресече улицата, и после тръгна напъряко към конюшната с хамбара.

Самотна светлина се процеждаше над вратата на конюшната и наоколо не се виждаше жива душа. Симънс дълго оглежда улицата; после бързо се шмугна от другата страна. Минаваше един след полунощ и всичко беше пусто. Дори и конят спеше.

Симънс си избра кон и неумело го оседла, после го поведе към вратата. Пусна поводите му и подаде глава навън да огледа улицата.

Още щом се показва на светлината дочу ботуши да проскърцват върху чакъла. Тай застина на мястото си, с пресъхнала уста, и бясно биещо сърце.

— Много се забави, Пит.

Симънс събра и последните останки от смелост.

— Не съм бягал!

— Значи тогава отиваш на разходка, така ли? Не съм и предполагал, че си толкова поетична душа, Пит. Направо ме убиваш с тия среднощни разходки под звездите.

Симънс държеше двуцевката, но дулото ѝ беше насочено надолу. Прииска му се да беше поне малко насочено нагоре. Зачуди се колко ли дълго още може да запази спокойствие. А и къде ли беше застанал Дребосъка? Симънс напрегна очи в мрака. Като че ли някъде пред него имаше някаква неясно очертание. Дали не беше Дребосъка?

Разполагаше само с частица от секундата, за да стреля. Но първо трябваше да повдигне дулото нагоре. Ами ако пръстът му се подхлъзнеше докато сваля предпазителя?

— Гари никому и никога не желаете злото, Пит. Ние дори не знаехме, че е избухнала война. Просто се отбихме да си разквасим гърлата. Цял ден не бяхме слизали от конете.

Гласът на Джоунс зазвуча още по-близо.

— Той беше просто едно момче, Пит. Не е хубаво човек да гледа как загиват момчета на деветнадесет години. Ако беше честен бой, нямаше да се стигне дотам, но вие ни се нахвърлихте като лешояди.

— Имахме заповеди! — извика отчаяно с пресъхнало гърло Симънс. Очите му трескаво шареха из мрака.

— Ти никога повече няма да убиеш друг човек, Пит, никога.

Симънс усети устните си като посипани с цимент. Какво ли не би дал за глътка вода. Къде ли се криеше Дребосъка? Той стисна още по-здраво пушката. Дланта му беше изпотена... ами ако изтървеше пушката?

Нещо сякаш се размърда пред него и нервите на Пит Симънс не издържаха. Той отскочи встрани и извъртя пушката с дулото напред. Пръстът му се забави за миг при спусъка, но пушката изгърмя и подскочи в ръцете му.

Тъмнината подвеждаше, а той беше уплашен. Той се дръпна назад и посегна към револвера си, захвърляйки вече празната пушка.

Джоунс Дребосъка пристъпи напред в полумрака. Стълбът до него бе поел основният удар. Няколко сачми го бяха ударили в рамото, и бузата му кървеше, но това беше всичко.

— Сбогом, Пит.

Дребосъка повдигна пушката си и стреля два пъти, без да бърза. Симънс повдигна високо рамене и се надигна пръсти, след което се стовари на земята.

Дребосъка изгледа падналия мъж, като внимателно го държеше под прицел. Симънс потрепера, после мускулите му бавно се отпуснаха и той замря.

Дребосъка зареди револвера си и го пъхна в кобура си. Обърна се и бавно излезе на улицата. Вече близо до Тинкър Хауз се спря да си свие цигара. Не се обърна назад.

В трапезарията на Тинкър Хауз няколко мъже се бяха събрали на кафе. Те чува тежкия грохот на двуцевката, после двата остри, последователни изстрела.

Джад Деви́т в офиса си също бе чул изстрелите. В момента срещу него седяха двама мъже.

— Нещата се промениха — произнесе Харви.

— И не ни харесват — добави Килбърн.

— Кой стреля? — запита раздразнен Деви́т. — Кой беше това? Мислех, че сте вие.

— Беше Джоунс. Пречука пит Симънс.

Джад Деви́т сви устни. Още една причина да ненавижда Клей Бел. Беше страшно ядосан и се чувстваше несигурен. Тоя град беше същинска лудница, всичко вървеше наопаки, в това скапано краварско градче!

— какво искате да кажете с това, че нещата са се променили?

— Съгласихме се да свършим работа, която изглеждаше примамлива. Сега вече не изглежда толкова примамлива.

— Да не се отказвате? — изсумтя Девит.

Стаг Харви поклати глава.

— Наречи го както си искаш. Това си е наш проблем. Ти загуби. Не искаме и ние да влезем покрай теб.

Джад Девит мигновено пламна целият.

— Не говорете глупости! — изръмжа той. — Не съм загубил! Моят човек в Уошингтън...

— Харди Тибот се върна днес оттам. По-точно снощи. Клей Бел е получил изключителните права върху пашата на земите за десет години.

Значи така завършва една мечта? Такъв прекрасен и безопасен план. Такава дървесина и толкова близо до централната железопътна артерия за Мексико. Той би могъл да я предложи на далеч по-ниска цена от останалите и пак щеше да изкара голяма печалба. А сега всичко беше свършено. Ако Тибот се беше върнал с правата за пашата на името на Бел, тогава това означаваше край. Край на всичко. Дори и хората му да успеяха да си пробият път през участъка на Дийп Крийк, той беше свършен.

И всичко това само заради един човек.

Той вдигна поглед от бюрото си.

— Добре — произнесе Девит. — Имате пет хиляди долара, ако Клей не посрещне залеза на слънцето днес.

— Не.

Джак Килбърн пристъпи от крак на крак и Стаг го изгледа. Килбърн разпери ръце и Харви разбра какво искаше да му каже партньорът. Бяха останали без пукнат цент.

— Пет хиляди — повтори сумата Девит. — Парите са при мен.

Стаг Харви се загледа в ръцете си. Никога до този момент не се беше ангажирал преднамерено да убие човек. Да се бие, да. Едва сега проумя, че всъщност това беше логическият край на пътя, по който бе поел толкова отдавна. Че който нож вади, от нож умира. А Клей Бел беше добър мъж.

Студена тръпка го прониза при мисълта за Бел. Стрелците винаги се познаваха един друг.

— Искаме половината сума. Веднага, като аванс — каза той.

— Добре. Останалото когато свършите работата.

Девит отвори сейфа си и извади дебела пачка, от която отброи две хиляди и петстотин.

— Не се тревожете за другата част. Имате я веднага щом приключите.

Джак Килбърн го изглежда и нещо в стомаха на Девит се преобърна.

— Ние никога не се тревожим, Девит. Ще дойдем да си вземем и останалите пари.

Стаг]Харви се изправи и Килбърн го последва.

— Дръж остатъка в себе си, Девит. Няма да имаме време да те придружаваме до офиса ти.

Двамата се отдалечиха на значително разстояние от къщата и едва тогава спряха да разменят няколко думи.

— Чудя се дали знае какво ще му случи когато Бел умре?

— Не — отвърна замислено Килбърн. — Изобщо не мисля, че му е минавало през ума.

— Симънс е мъртъв.

— Но Девит е сляп като къртица.

Те тръгнаха по главната улица, после отново спряха.

— Няма да е лошо да му дремнем някъде, Джак. Тая работа никак не ми харесва. Ама никак.

Джад Девит седеше сам зад бюрото си. За момент се втренчи в ръцете си с някакво отвращение към самия себе си. Подробностите от последните няколко минути сякаш изглеждаха нереални, като някакъв сън. Той наистина беше платил да убият човек. А съгласно закона той ставаше убиец.

Но това беше война... война без правила. Не беше присъщо за Джад Девит да се увлича от самоанализ, нито да се замисля над факта, че тази война беше негово създание. Той беше мъж с една единствена мисъл в главата: победа и само победа! Хората се възхищаваха единствено на мъже, които постигаха набеязаните си цели. Девит не беше човек, който ще си направи равносметка на добрините и злините сторени от него, нито да осъзнае, че все пак има една граница, която човекът със съвест никога не би прекрачил.

Усещането за нещо нередно и съмненията отминаха. Бел бе успял да се сдобие с правата за паша, но утре това право ставаше недействително след смъртта му. Той нямаше наследници. За късо време работниците му щяха да се разотидат по белия свят, земята щеше да остане без стопанин и тогава вече спокойно можеше да се захване с гората.

Какво ли беше станало с Трип? Силно раздразнен, погледна часовника си и за пръв път от началото на нощта проумя, че бе прекарал на стола цялото време. Зазоряваше се.

Дочу гласове. Някой минаваше покрай прозорците му. Той угаси лампата, и се изправи покрай прозореца заслушан.

След малко се върна до нара си и събу ботушите си. После дълго време преседя така седнал на ръба на нара. Дребосъка бе убил Пит Симънс с два изстрела точно в гърдите от тридесет фута.

ГЛАВА 17

Когато Клей Бел се пробуди, светлината вече струеше през прозореца му. Дълго време остана в леглото без да помръдне, събирайки мислите си и обмисляйки развоя на събитията.

Симънс беше мъртъв. Джоунс Дребосъка бе проследил и убил мъжа, осакатил Бърт Гари и причинил смъртта на младия каубой.

Симънс беше сбъркал дебелия стълб, до който бе стоял Джоунс, със самия него. Няколко сачми бяха бяха попаднали тялото му, но одрасканите буза и рамо бяха единствените му рани.

Тази сутрин наоколо не се забелязваха много дървосекачи, а повечето от тях бяха мълчаливи и се държаха винаги на групички. Напереното им държане от последните няколко дни беше изчезнало без следа.

Онези от тях, тръгнали по чорапи от Емигрант Гап, бяха предпочели да не се завръщат в Тинкърсвил, а няколко други, сред които Боб Трип и Уилямс си бяха тръгнали още с първия влак за деня.

И въпреки това в градчето беше надвиснала някакво осезаема напрегнатост. От втория етаж на хотела Бел можеше да го види съвсем ясно в начина, по който се движеха хората, по неестествения покой в градчето. Мъже бяха убити и още можеха да паднат. Тинкърсвил беше станало несигурно и хората не искаха да поемат никакви рискове.

Клей се обля с вода до кръста и се среса. След като се облече, той грижливо изчетка ботушите си, после провери револверите си. Преметна коланите през бедрата си и пъхна револверите в кобурите им.

Изпита някаква странна неохота да напусне стаята си и това го озадачи. Накрая отвори вратата и пристъпи в коридора. Внимателен както винаги, той спря и огледа внимателно в двете посоки. Вратите на другите стаи бяха затворени. Не се забелязваше никакво движение.

На площадката на стълбището се поколеба и се обърна, хвърляйки още един поглед зад себе си. После слезе с небрежен вид,

но очите му бяха нащрек. Джад Девит беше все още в града, а той беше опасен човек, дори и без наемните си работници.

Нямаше и следа от Мортън Швабе. Завръщането на Тибот и мигновено разпространената вест, че Бел е спечелил правото на паша щеше вероятно да откаже Швабе от каквото и да било действие. В паметта му обаче изплува предупреждението на Кестърсън, че Швабе усилено купувал муниципии, и той реши да не рискува излишно.

Ед Милър вдигна глава над неизменната си счетоводна книга.

— Успа се — изрече му той ухилено. — Тя е вече тук.

Клей мина покрай рецепцията и влезе в трапезарията. Съдията Райли говореше нещо със Сам Тинкър. Кестърсън седеше близо до тях, сам. Не се виждаха нито Джад Девит, нито Нобъл Уилър. Колийн седеше на масата сама и след като повдигна учтиво шапка, Клей седна срещу нея.

Тази сутрин тя беше бледа и очите ѝ изглеждаха неестествено големи.

— Рано си станала — каза той.

— Не можах да спя... и после тези гърмежи.

— Това беше Дребосъка.

— Знам. Татко ходи да види какво е станало.

Двамата замълчаха, изчаквайки сервитьорката да почисти съдовете останали след съдията Райли и да донесе кафе за Клей.

— Приключи ли вече всичко?

Той поклати глава.

— Знаеш добре, че не е. Краят ще дойде тогава, когато Джад си замине от града ни.

— А ако аз отида да говоря с него?

— Не отивай. Нищо не може да го накара да си тръгне освен ако сам не стигне до това решение. Но повечето от хората му са се разбягали.

Той опита кафето си.

— Имаш ли нещо против да запуша?

— Моля те. — Тя внезапно вдигна глава. — Клей, защо не се върнеш на фермата си? Той едва ли ще остане за дълго, а ако и ти си в града, това може да доведе до големи неприятности.

— Не мога да бягам от битката.

Баща ѝ беше разказал за това. Мъжка гордост... но имаше и още нещо. Мъжът трябваше да има уважението на обществото, а в тия области, където умението да воюваш и смелостта бяха сред най-уважаваните човешки качества, той не можеше да напусне току-така.

Прекалено дълго бяха живели тези хора с оръжието денонощно под ръка. Тези мъже и жени бяха прекосявали равнини, бяха воювали с индианци и престъпници, и бяха строили домове там, където за това се изискваше наистина голям кураж; готовността за битка беше все още обществена добродетел от пръв порядък. Градчето още не беше укротено.

Всички присъстващи в трапезарията говореха само за събитията от изминалата нощ. Колийн мълчаливо следеше как се хранеше Клей. Само преди месец тя би била ужасена от нещата, които сега приемаше така философски.

Този мъж пред нея бе убивал хора. Той водеше война, не по-малко смъртоносна от онази със знамената и униформите, война, която трябваше да бъде спечелена. Припомняйки си часовете, които бе прекарала покрай постелята на Бърт Гари, тя изведнъж проумя какъв благотворен ефект бяха оказали върху нея. Бърт бе прекарал повечето време в съзнание, той бе говорил и тя го бе слушала; той бавно ѝ бе разказвал за работата на Б-Бар, колко добър бил Клей към работниците си, с какво търпение отглеждал стадата си, колко добре планирал всичко.

А сега Бърт Гари беше мъртъв, и неговият пряк убиец също бе мъртъв. Но човекът, морално отговорен за това, все още беше жив и в града.

Тя почувства странно привличане към този висок и спокоен млад мъж седнал срещу нея. Непрекъснато се опитваше да анализира чувството си, но чувствата не се поддаваха на анализ. Всеки път, когато биваше с него, се чувстваше на мястото си. И всеки път, когато той беше далеч от нея, в представите ѝ изплуваха кратките им мигове заедно и тя се чудеше дали пак щеше да се види с него. Още от първия миг между тях се бе възцарило мълчаливо разбирателство.

В трапезарията влезе Джоунс Дребосъка. Тя чу да се отваря вратата и се огледа, проследявайки бързия поглед на Клей. Дребосъка носеше избеляла риза на карета и джинси. Револверът му бе закопчан в кобура. Широкото му лице бе изгоряло от слънцето, и сламенорусите

му вежди засенчваха очите му. Той се приближи бързо до масата и спря, с шапка в ръка.

— Клей, трябва да говоря с теб.

— Да няма никакви проблеми в Гап?

— Сега не; ония негодници, дето нападнаха фермата, вече ги няма. Бък Чалмърс се върна преди няколко минути. Каза ми, че успели да се качат на никакви товарни фургони към Тюсън.

— Закусвал ли си?

— Разбира се. — Дребосъка се поколеба, в нерешителност как да изрази мислите си.

— Шефе — започна направо изведнъж той, — след тая престрелка със Симънс се повъртах наоколо из улиците; търсех Дювал. Той обаче изглежда е отишъл в Гап с онази тълпа тогава, защото не го намерих. Но видях нещо интересно.

— какво?

— Видях Стаг Харви и Джак Килбърн да излизат от офиса на Джад Дебит в два часа след полунощ. Имаха много пари и се спряха под една лампа да си ги поделят.

Ето каква била работата.

През цялото време, още от самото начало, Клей се бе страхувал именно от това. Дебит беше мъж, който не можеше да си представи, че ще загуби. А сега, притиснат в ъгъла, той беше платил на наемни убийци. Макар че имаше ли някаква разлика от побоя, който наемните му работници Симънс и Дювал бяха нанесли на Бърт Гари?

— Дребосък, какво ще кажеш, ако поседнеш ей там в оня ъгъл с чаша кафе? Искam само да си държиш очите отворени на четири.

Дребосъка кимна и седна на мястото, откъдето можеше да се наблюдава подстъпът към хотела.

Колийн положи ръка върху неговата.

— Клей... какво има? Какво означава това?

Харви и Килбърн може и да бяха наемни убийци, но не бяха лешояди, издебващи от засада. Те щяха да се изправят срещу него на улицата или извън града сред пустинята; щеше да бъде дуел между мъже, в който трябваше да победи по-бързият и по-точният. Там поне човек виждаше кой стреля и имаше възможност да отговори на огъня. Но тези мъже бяха истински майстори в работата си. Те щяха да изберат времето и ситуацията, които щяха да им донесат най-големите

шансове, с което щяха да го поставят във възможно най-неблагоприятната позиция.

— Казаха ми за тези мъже. Клей, какво означава това? Ще ми разкажеш ли?

Той вдигна очи от блюдото си и я загледа.

— Да, Колийн. Мисля, че мога да ти разкажа. Мисля, че мога да ти разкажа всичко. Защото считам, че ти си жената, която би могла да застане до мъжа и в най-тежките му мигове. Защото смятам, че си смела.

Той отпи от кафето си, после остави чашата на масата.

— Харви и Килбърн са наемни стрелци. Те са корави и опасни мъже. Харви и аз изпитваме някаква странна симпатия един към друг. Килбърн обаче не ме обича. Но двамата са екип.

— Мислиш ли, че Джад може да ги е наел... да те убият?

— А ти?

Тя застина неподвижна на стола си; порой мисли Нахлуха в главата ѝ при въпроса на Клей. Девит вземаше решенията си мигновено, и ги осъществяваше безмилостно; думата „неудача“ не съществуваше в речника му. Победата за него беше принудителна необходимост.

За мъж с неговите способности сигурно му се е струвало фасулска работа да изсече гората на Дийп Крийк. Това беше далеч по-малка по размах и мащаби от всички други, с които се бе залавял до този момент. И изведнъж бе претърпял позорно и пълно поражение на всеки етап от плановете си.

Клей Бел не се беше изплашил от обичайната му агресивна тактика. Беше разгадал всичките му блъфове, и беше посрещнал достойно опитите на Девит на всеки етап, като го беше разгромил тотално. Усилието на Девит да изплаши Б-Бар с елиминирането на двама от работниците им се бе отразил като бумеранг върху самия Девит. Те нито бяха отслабнали до опасна степен, нито това ги беше възпряло.

Тя си припомни Джад Девит от времето в източните щати. Добре облечен, уверен в себе си човек, за когото другите бяха само винтчета в машината му. Там бе изглеждал величав, мъж, който винаги довеждаше начинанията си до успешен край, този тип мъж, от когото

всички се възхищаваха. Момичетата ѝ бяха завиждали, защото покрай него техните мъже изглеждаха дребни и невзрачни.

През дните, последвали пристигането ѝ в Тинкърсвил, тя бе видяла как безкомпромисната му самоувереност получава жестоки удари. Беше видяла как се вдълбават линиите отстрани на устата му, беше го видяла да се дразни и избухва като малко дете и дори да изпада в животински бяс. Беше станала свидетелка на истинската природа на мъжа, за когото си бе мислела, че познава. А се бе оказал мъж, безмилостен към другите, презиращ всички, освен себе си, прегазвайки всички оказали се на пътя му.

Тя вдигна поглед към Клей.

— Да, Бел, мисля, че е способен. Той не може дори да си представи, че може да загуби. Не е толкова силен, че да го понесе. Няма да иска дори да си го признае дори и пред себе си.

Тя се поколеба, внезапно усетила уязвимостта на мъжа срещу нея, неговата дълбока загриженост...

— Клей, как ще постъпиш?

— Ами — той взе решението си още докато отговаряше на въпроса ѝ, — просто ще отида при Стаг и ще го попитам как стоят нещата.

Тя понечи да протестира и той внезапно ѝ се ухили.

— Само не почвай да мърмориш като съпруга!

Нещо в нея сякаш се раздвижи и я сграбчи. Изведнъж загуби дъх и вдигна очи към него; един дълъг момент погледите им останах вкопчени над масата.

— Остави го за друг път — посъветва я спокойно той. — Трябва да знаеш, че и аз съм си го мислил.

— Аз също.

Дали наистина беше искрена пред него? И внезапно проумя, че то наистина е било пред очите им, между тях двамата, всяка секунда от момента, в който се бяха видели за пръв път. Дори и когато не биваха заедно.

— Няма да ги чакам да си оплетат кошницата — каза ѝ той. — Ще ги секна още по средата. Нямам друг изход, ако искам да оживея.

Той се изправи и като се приведе изведнъж над масата, я целуна по устните. После се изправи, движение толкова бързо и грациозно, че никой в трапезарията не успя да го забележи.

Вратата се отвори и един висок и загорял мъж прекрачи прага. Носеше кафяво сомбреро и кафява жилетка, а лицето му беше дълго и мургаво. Краката му бяха леко изкривена навън и беше препасал два револвера.

Това беше Монтана Браун.

— Шефе, чух хората да говорят. Ако ще си имаш работа с Килбърн и Харви, искам да участвам и аз.

Дребосъка Джоунс взе да протестира.

— Той е прав, Дребосък. Монтана си имаше на времето сблъсък с Килбърн... а и освен това, ти снощи имаше достатъчно работа.

— Двамата с Килбърн имаме една сметка помежду ни, дето трябва да я уредим — изрече Монтана.

— Добре. — Клей положи ръка върху рамото му. — Ще го направи така... — Бързо и уверено той нахвърли плана си, а Монтана кимаше докато слушаше.

— Ти — обърна се Клей към Дребосъка, — намираш Дебит и го държиш под око. Не прави нищо, освен само ако се опита да се намеси. Направи ли го, имаш пълна свобода на действие.

Ръш Джаксън, Ханк Рууни, и Бил Кофин пристигнаха в града малко след обяд и отидоха в бара на Хоумстейк. Инстинктът им крещеше, че стрелбата можеше да избухне всеки момент. Джоунс ги посрещна и ги запозна със ситуацията. Другите каубои, които до този момент се бяха грижили за добитъка, бяха във фермата и държаха под око и гап и Клисурата.

Времето беше горещо и замряло. Небето без едно облаче, прахът поглъщаше жегата, а небоядисаните сиви и олющени сгради я отразяваха. Над пустинята се издигаше силна мараня; въздухът трепереше и далечните хълмове сякаш танцуваха. Там някъде в далечината някой вдигаше малко облаче прах по пътя си.

В банковия си офис Нобъл Уилър седеше на охлузеното си бюро, а дебелото му лице беше изкривено и потъмняло от тревога. Той също не по-зле и от останалите, чувстваше че кулминацията е близо. Не знаеше само за ролята си в нея.

Сам Тинкър се прехвърли на стола си върху верандата пред хотела. Съдията Райли се качи в стаята си и си свали палтото. Седнал на бюрото си по риза и презрамки, той започна да пише писмо, което щеше да изпрати обратно на изток. От улицата не долиташе никакъв

шум. От време на време изтрополяваше някаква каруца или изцвилваше кон. Веднъж или два пъти чу гласове, и веднъж смях. Те сякаш служеха като фон, на който покоят на градчето изпъкваше още по-силно. То лежеше покорно в жегата, в очакване нещо да се случи...

Джад Девит стана от бюрото си. Ризата му беше прогизнала на мястото, където беше лежал на дивана малко преди това. Под мишниците му бяха избили кръгове пот. Той изтри лицето си кърпа и тихо изруга. Не беше се бръснал, но тази сутрин дори и не го усещаше. Лицето му беше изпито, а очите хлътнали дълбоко.

За какъв дявол не приключваха вече! Гневът се раздвижи в него... толкова ли беше сложно да се застреля един човек?

Той погледна през прозореца.

От другата страна улицата, под сянката на една къща, седеше един мъж с ниско прихлупена над очите си шапка. Той пушеше, а на бедрата си имаше два револвера. Беше Джоунс Дребосъка.

Джад Девит рязко се дръпна от прозореца. Устата му изведнъж пресъхна. Джоунс беше убил Пит Симънс предната нощ. Какъв дявол търсеше сега тук пред офиса му?

ГЛАВА 18

Ръш Джаксън влезе в хотела и спря до Клей.

— Видях Стаг на гарата, купуваше си билет.

— Сигурно се кани да духне без да си свърши работата докрай — предположи Монтана, но след това поклати глава. — Не е такъв човек.

Бел претегли мислено идеята. Знаеше, че Харви и Килбърн са я закъсали здравата, а нито единият, нито другият имаха навика да бягат от боя, когато това им носеше пари в брой.

— Не — изрече накрая той, — просто са ви видели, че сте в града. Ще си изпълнят договора, и после ще духнат с първия влак.

— Това означава, че можем да определим точно и времето на удара им — каза замислено Браун. — А то ще бъде непосредствено преди тръгването на влака.

Еди Милър се беше заслушал в разговора им.

— Днес е събота — намеси се той. — Има три влака. Първият минава в три следобед.

Значи към три часа...

Утрото напредна и слънцето взе да затопля земята и къщите. Никъдениямаше и следа и от Девиет. Дребосъка Джоунс се шляуеше из сенчестите места, като се местеше с тях. Нащъпрбенитеи дъсчени тротоари се нажежиха. Монтана отиде до каната в ъгъла и си наля чаша вода. Улицата беше почти пуста.

Каруца налезе в града откъм юг и спря пред магазина на Кестърсън, докато собственикът ѝ влезе вътре бързо излезе. Той скочи в каруцата, зави зад ъгъла и изчезна.

По коневръзите не се виждаше никакъв кон. Малкото хора, чиито нужди ги принуждаваха да напазаруват, гледаха да купят бързо и да се прибират у дома. Останалите си стояха в къщите.

Клей Бел се върна в сатята си и събу ботушите си, като си свали и коланте с револверите, като ги провеси на един стол да са му под

ръка до леглото. Пребит от умора, той задряма, разбуди се и после вече се унесе в сън.

В офиса си Джад Девиٹ ереше с крачки пода, цлият плувнал в пот. Изведнъж се сети, отиде до сейфа си и отброи две хиляди и петстотни долара. Понечи да върне останалите банкноти в сейфа, но се поколеба, обзет от някакво смътно предчувствие. Нямаше кой знае колко останали пари, но...

Изведнъж взе да тъпче ожесточено остатъка от парите в джобовете си, върна празната кутия в сейфа и го заключи. После се приближи до прозореца и се загледа навън. Джоунс се беше изтегнал покрай сградата и пушеше.

Девиٹ отдели две хиляди и петстотинте долара и ги натъпка в една малка торба от брезент.

Сам Тинкър мислеше здраво иш се славеше като човек, който взема бавно решенията си и с голямо внимание. Остави лулата си и и се измъкна от стола си. После сеп заклати по надолу по стъпалата и прекоси улицата към банката.

Нобъл Уилър седеше зад олющеното си бюро и чакаше. Вратата се отвори и Сам Тинкър се вмъкна в кабинета му. Остана прав. Сам Тинкър бше грамаден мъж и когато се извисяваше така над някой друг, изглеждаше като великан и внушаващ страхопочитание. Изтри лицето си със синякърпа, която после натъпка в джоба си.

— Нобъл — започна той, — аз положих основите на града, и той носи моето име. Аз го обичам. Той си е имал своите възходи и падения, но е скпо място на мнвого хора, решили да се заселят и живеят тук. И мисля така да продължава и в бъдеще.

— Но разбира се — изрече озадачено Уилър. — С какво вмога зда ти бъда полезен?

Сам Тиенкър отново обърса лицето си.

— Можеш да си тръгваш оттук.

— Какво? Какво каза?

— Днес е събота и в три следобед има влак. Затваряш банката и тръгваш. Искam парите на хората да останат тук. С това ще си купиш време да си събереш багажа. Хващаш и влака и не искаме повече да ти виждаме физионимията тук.

Уилър пламна целият.

— Да не си превъртял, Тинкър? Що за приказки са това?

— Казах ти, каквото имах да ти казвам. Качваш се на влака в три часа. Точно когато Стаг Харви и партньорът му ще се канят да убиват Бел. Девет ги е нале да му свършат тази работа.

— Но какво общо имам аз с тази история?

Сам Тинкър го изгледа с недобър поглед. То мразеше предателите, също както и страхливците. А Нобъл Уилър лбеше и двете. С леден глас му изброи всичките неща, които бе извършил. Беше довял Дзад Девет в града. Беше отказал заем на Бел. Беше се опитал да разрови старо и приключено дело срещу Браун и се бе опитал да убие Бел.

— Кой твърди това? — запита Уилър с гневен и уплашен глас.

— Клей те е проследил; това момче може да хване дирите и на пъдпъдък по чакъл. След като приключи с Харви, той ще дойде и при теб, или ще прати някое от момчетата си.

Нобъл УЕилър застина неподвижен на стола си. Втренчи се в ръцете и бюрото си. Огледа малкия си офис с наплутите от мухи прозорци. Дебелите му устни се движеха в безмълвен протест.

После рязко разтвори с жест ръце.

— Но... но това е боят бизнес! Това всичкото ми богатство!

Сам инкър не отговори нищо. Само чакаше със злоещо изражение. Мисълта за онези диваци от Б-Бар трескаво препусна из мозъка на Уилър.

Той си спомни тялото на Пит Симънс, проснато сред кръвта си и мръсотията на конюшната, до коня, с който се бе надявал да се измъкне незабелязано от града. Пред погледа му изплува трупа на мъжа, който мъжете от Б-Бар бяха докарали от фермата, останалите мъже, които просто бяха ранени. Помни си жилавото ищпечено лице на Монтана Браун, и непреодолимата решимост на Бил Кофин. Уилър облиза устни.

— Ти дойде в нашия град без пукната пара в джоба си. — Сам Тинкър беше безмилостен. — И направи цяло съттояне тук. Тръгваш си веднага само с онова, което е в джоба ти.

— Но това е грабеж! Аз...

— Тръжваш ли? — Гласът на Сам Тинкър беше заблуждаващо мек. Нобъл Уилър вдигна глава и гледката на мъжа пред него никак не му хареса. Сам Тинкър беше дошъл в този край още по времето, когато

го бяха владели апахите. Апахте отдавна ги нямаше, но Тинкър все още беше тук.

— Аз... аз тръгвам.

Ръцете му трепереха неудържимо. После окото му, закачи револвера в чекмеджето и внезапно нещо замря в него. До този момент не бе убил никого, но... Вдигна поглед и срещна дулото на дребния деринджър в ръката на Сам Тинкър.

— Ще те изпратя до влака — произнесе Тинкър и придържа вратата, докато Уилър излезе.

Нобъл Уилър се изправи с усилие. Поколеба се, понечи да изрази още някакъв протест, но револверът безмълвно го подканяше и той излезе от стаята.

На улицата беше напечено и чувташе устата си като посипана с пясък. Примижа срещу слънцето, после се извърна и тръгна по стълбите към стаята си. На последното стърало погледна стария си часовник. Беше два и дваисет.

Съдията Райли вдигна поглед когато дъщеря му влезе в стаята. Тъкмо запечатваше писмото, което беше написал.

— Нали искаше да дойдем на запад, Колийн — произнесе тихо той. — надявам се, че не съжаляваш за решението си.

— Аз си имах причина да го направя, татко. Може би дори още по-добра причина, от онази, която познавах.

— Хубво ще бъде да се върнем пак — изрече замислено той. После положи ръка върху писмото. — подадох оставка.

— Не трябваше да го правиш.

— Но ти не би желала да остем тук след всичко това, и аз искам да...

— Татко — прекъсна го тя, полагайки ръка върху рамото му, — аз няма да се върна. Оставам тук... в Б-Бар.

Очите му потърсиха нейните и лицето ѝ се обля в усмивка, въпреки бледостта ѝ.

— Мястото ми е тук, татко. Искам да остана... с него.

Съдията Райли седна.

— Той е добър мъж. Далеч по-добър от Джад Дебит. Но, Колийн... — той кимна с глава към улицата — ... той има много

сериозен проблем. Някой ден може да му се наложи пак да прави същото.

— Той е моят мъж. И ще бъде моят съпруг. Каквото и да прави, нищо не може да промени този факт.

Съдията Райли гледа писмото в продължение на минута, после се поколеба. Ако Клей Бел загинеше...

Тя сякаш усети какво тревожи баща ѝ. Брадичката ѝ беше вирната, а устните плътно свити. След малко чертите ѝ се отпуснаха.

— Скъсай го, татко! Оставаме.

Райли вдигна плика с писмото, написано с такава мъка, и го скъса на две. Пусна парчетата в кошчето за отпадъци.

Едра муха се блъсна в стъклото на прозореца. На улицата нейде се затръшна врата... Те зачакаха, заслушани...

ГЛАВА 19

В два и двайсет и пет Клей Бел слезе по стълбите от сатята си си поръча чаша кафе в трапезарията.

Седеше напрегнат на масата, замислен над плановете си. Сгъваше и разгъваше пръстите на дясната си ръка и целенасочено раздвижваше рамото си. Вече не чувстваше ръката си вдървена. Грубият живот и добрата храна на животновъдеца бяха излекували докрай раните му.

Бавно пиеше кафето си, и когато чаашата му се изпразни до средата, си сви цигара. Тъкмо я запали, вратата се отвори и на прага ѝ се появи Джаксън.

— Стаг е в конюшнията за коне под наем. Килбърн не се вижда никъде.

— Благодаря ти.

— Ако Стаг се появи на улицата, слънцето ще бъде в очите ти.

— Помислил съм за това.

Тоюй пушеше и оглеждаше отвсякъде ситуацията. Джад Девиٹ можеше да не брои при предстоящата стрелба. Дребосъка го държеше под око, а Джоунс не беше човек, с когото можеха да си играят номера.

Той мислено си представи маршрута от конюшнията към хотела, преценявайки времето, необходимо на Стаг. Знаеше, че Харви беше човекът, който плаираше и за двамата, че щеше да пресметне най-добрите шансове за убийство с абсолютно хладнокръвие. Килбърн щеше да заеме възможно най-благоприятната позиция.

Той рязко се извърна и погледна към Кофин, който беше дошъл в залата.

— Бил, преди няколко дни те зърнах да подражаваш на походката ми. Можеш ли да го направиш пак?

Кофин поруменя овчедушно, но при въпроса очиту му блеснаха.

— Мисля, че мога — изрече той бавно.

— Тогава да си сменим шапките.

Бил Кофин се вгледа отблизо в очите на Клей, после двамата размениха шапките си.

Колийн слезе по стъпалата и го погледна от другия край на залата; тя инстинктивно знаеше, че сега не беше моментът да се приближава. Прекоси залата и седна до баща си.

Клей се изправи и намести револверите си. Двамата с Кофин се приближиха до вратата, където размениха полугласно няколко думи, после Клей се обърна и остави Кофин до вратата. Върна се през стаята и докато подминаваше Колийн леко я стисна по рамото. Продължи без да каже дума.

В залата се възцари гишина след излизането му. Сам Тинкър усети поатта да се стича по ицето му. Устата му беше пресъхнала. Той изгледа застаналия до вратата с гръб към тях Кофин. Русият каубой пушеше цигара.

Някъде излая куче... и после всичко замлъкна. Градът сякаш замря целият. В залечината отвъд хълмовете изсвири влак. Беше още на мили далеч от града.

Съдията Райли изчисти гърлото си и погледна Колийн. Никой не проговори.

Лъжица издрънча в нечия чиния и някой рязко си ое дъх. Шумоленето на дрехи се разнасяше съвсем доловимо в тишината.

Стаг Харви го беше планирал добре. Джак Килбърн беше заел позиция в една празна сграда между ковачницата и кожарския магазин на Пидъл.

Харви смъкна ниско шапката над очите си и прекрачи на улицата, като в същия момент зърна и една висока фигура с черна шапка и сива вълнена риза да излиза от Тинкър Хауз.

Стаг Харви усети любопитна възбуда. Всичко се получаваше така, както го бяха планирали. Никакви номера, никакви примамки, двама мъже се срещаха така, както подобаваше на мъже. Може и да беше убиец, но се придържаше стриктно към кодекса на дуела.

Мъжът в горния край на улицата стигна до средата ѝ и се полуобърна наляво, гледайки право към него, със слънцето в очите му.

Стаг Харви тръгна напред; вълната от задоволство го обля. Той крачеше напред без да бърза, преценявайки крачките си и тези на мъжа

приближаващ се към него, така че накрая да може да стреля когато Бел се озове под прав ъгъл с кожарския магазин на Пидъл.

Разстоянието помежду им се скъсяваше с всяка тяхна крачка. Прашно дяволче се размърда ленво по улицата и се насочи към стълбите на сградата отсреща. Малки облачета прах придружаваха ботушите им при всяка стъпка.

Някаква черна сянка се пльъзна безшумно по улицата и Стаг Неволно вдигна очи.

Ястреб...

Стедан тръпка го прониза; той рязко се втренчи в мъжа срещу него. И замря на място. Имаше нещо странно... Чакай, та това не беше...

— Стаг!

Гласът на Клей Бел отекна чист и ясен в празната обляна от слънце улица.

— Мен ли търсиш?

Гласът идваше отдясно на Стаг. Харви мигновено се изви, едновременно с това измъквайки револверите и стреляйки, но още в този миг проумя че е бил надхитрен. Джак Килбърн се бе озовал зад гърба му и от него нямаше никаква полза!

Клей бе пристъпил напред между две съседни сгради и с обръщането на Стаг револверите му се озоваха в дланите.

Беше застанал с разкрасени крака и дясната му ръка с револвера се стрелна напред. Куршумите заизлитаха един след друг.

Гърмежите от револвера се разнасеах като барабанен грохот в тясната уличка, отеквайки и отразявайки се от околните здания. Оръжията на Стаг също забълваха огън, но самият Харви изведнъж се люшна напред сякаш дръпнат от невидима струна и голяма рана разцъфна в алено на рамото му.

Клей вървеше напред, а парвивият мирис на изгорелия барут и уличният прах щипеха ноздрите му. Ударниците се плъзгаха под пръстите му с всекиш изстрел. Видя как неясното изржение на Стаг залитна сред димния облак и отново стреля, после смени револверите си, докато Харви падаше на колене.

След секунда обаче той съумя да се изправи и се втурна с люшкща походка към Хоумстейк, презареждаки револвера си. В

тишината последвала престрелката им Клей]Бел ясно чуваше накъаното на пресекулки дишане на стрелеца.

Той беше хладнокръвен. Мигът придаде необикновено яснота на възприятията му. Отново стреля, но мъжът се дръпна и Клей разбра, че не е лучил. Разкрачи се за повече стабилност и дочу изстрели от другия край на улицата, но не извърна очи от залитащата фигура на Харви.

Преди да смени револверите, беше стрелял два пъти с левия. Оставаха му още четири патрона...

Той повдигна револвера. Стаг беше облян до кръста в кръв, с неузнаваемо лице, но очите му блестяха с някакъв адски плавмък. Револверът му се повдигна и Клей стреля. Крушумът на Клей прониза Стаг под вдигнатата му ръка и излезе през гърба му.

Револверът се изрони от безволевите пръсти на Стаг, и той се пресегна с дясната си ръка да вземе оръжието от вече безполезната лява ръка.

Останал само с един патрон, Клей Бел зачака; нямаше никакво желание повече да стреля.

— Хвърли го, Стаг! Ти приключи!

Мъжът пред него умираше прав, но разумът вече не царуващше в погледа му. Последната мисъл, с която казваше сбогом на живота си, беше да убива. Модъкът даде заповед на ръката и револверът изгърмя. Стаг Харви направи още един опит за стрелба въпреки пушека от барута и мъглата, която вече бе започнала да покрива очите му.

Сгърчен и облян целият в кръв, олюляващ се на краката си, той с огромни усилия успя да се прицели.

— Хвърли го, Стаг! Прекалено добър мъж си, за да умреш, вършейки мръсната работа на друг!

Клей изчака с изстрела, бидейки наясно, че може да порази с куршума си всеки миг мъжа пред себе си.

Но не стана нужда. Револверът се изплъзна от безсилните пръсти на Стаг, станал изведнъж тежък като камбана. Олюлявайки се, с цялтя мудност и търпение на пиан, Стаг Харви се приведе да го вдигне от земята. И коагато пръстите му докоснаха прашния метал, целият залитна и се строполи с лице напред.

Клей го приближи и изрита настрани револвера му. Очитуе на Харви бяха започнали да се изцъклят, но когато Клей пристъпи в

полезрението му, те за миг сякаш се проявиха.

— Клей... — изхърка дрезгаво той, — това тук нашето... не е работа... нито живот!

Наобикоали ги тълпа. Бел се огледа.

— Извикийте доктор Маклейн!

— Той е при Монтана — обади се Джоунс Дребосъка. — Ранен е, но не тежко.

— А Килбърн?

— На решето.

Ханк Рууни коленичи до Харви, но лед миг се изправи.

— Тук няма нужда от доктор — каза той. — Свършил е.

Клей Бел се обърна. За него изненада беше недокоснат. Първият му изстрел бе нанесъл тежка рана на Харви, ш стрелицът не бе успял и до края да се съвземе. Мъжете зачакаха онова, което ги вълнуваше най-силно. Накрая Кофин го изрази с няколко думи.

— А какво да правим с Деви? Той нае тези убийци.

Влакът извири.

Сам Тинкър вдигна поглед към далечния край на улицата. В тази минута Нобилъ Уилър трябваше да чака на перона с билет в ръка.

— Оставете Деви на мен — каза Бел. — Аз лично ще си поговоря с него.

— Преди малко пристигна Швабе — каза Тинкър. — Видя какво става, направи гръгом и отпътува обратно.

— Разбира се, и ние му помогнахме малко — каза Рууни. — Двамата с Ръш Джаксън му показахме, така да се каже, къде е грешката му в начина на разсъждение. Мисля, че успяхме, макар че това не му хареса.

Клей Бел разкопча коланите с револверите и ги подаде на Кофин.

— Ще отидеш при него без оръжие? — Дребосъка не повярва на очите си.

— Ще бъде така, както оти пожела — изрече спокойно Клей. — Юмруците са неговият стил. Нали така се похвали тогава пред всички.

Той рязко се обърна, и вдигна поглед над множеството наоколо към момичето на тротоара. Погледите им се срещнаха.

— Ще те чакам — каза тя и той чу думите ѝ сред гълчавата оаколо себе си съвсем ясно, сякаш ги беше изрекла до ухото му.

Повдигна ръка към шапката си и после се обърна, тръгвайки по улицата.

ГЛАВА 20

Спотаен в офиса си, Джад Девит чу гърмежите; това бяха изстрели от револверите, с които бе спазарил една смърт. Това беше едно много странно усещане. Въпреки арогантността си и бруталните си методи на управление, Джад Девит можеше да бъде наречен цивилизован гражданин. Ако само преди месец някой му беше предложил да плати на някого, за да премахен неудобен човек, той би изгледал предлагащия както се изглежда луд. Сега обаче, след като бе чул гърмежите, той усети едно странно чувство на мощ и триумф.

Беше победил! Пръстите му трепереха докато разтъркваше брадясалите си бузи.

Значи всичко беше приключило... И мъжът, осмели се да се изпречи на пътя му, беше мъртъв.

Начиът на мислене на Джад Девит изключваше всяка друга възможност, кято например тази един сам мъж да победи други двама, или че]Клей Бел може да се измъкне. В него царуваше онзи любопитен респект към огнестрелните оръжия, често изповядван от мъже, които не са ги използвали срещу хора. Той си нямаше и представа колко лесно беше дори и за виртуозен стрелец да пропусне цел. Нито пък знаеше какво огромно количество олово е в състояние да поеме човешкото тяло без дазагине, или дори падне.

Бяха му оказали съпритива. Един от хората му — не, повече от един — беше убит. Фургоните му бяха преобърнати, двигателят му с животинска тяга и гатерът бяха опожарени. Но в крайна сметка той бе спечелил. Поражеието вече беше зад гърба му.

Той измъкна оставащите две хиляди и петстотин долара и ги положи върху бюрото.

Толкова малко пари! Двойно по-голяма купчинка и човекът беше мъртъв! Изтрит от списъка на живите с всичките си принадлежности.

Джад Девит не беше психолог. Той беше груб и коравоърдечен мъж, който се считаше за преуспяваше. Той беше човек на практиката безникаква мисъл за постепенното развитие на нещатаили

дегенерацията на човешкия характер. В тоази момент на триумф, владееше го единствено мисълта, че е победил. Не му беше свойствено да анализира стъпките, довели го до покупката на смъртта на руг човек. Нито си помисли за последиците от нея.

В малкия офис царуваше покой. Паотта се стичаше свободно по челюстите му. Коасата му беше напълно разрошена след най-малко стотния път, когато прекарваше пръстите си през нея. Беше небръснат, но не това го вълнуваше в момента. Ризата му беше прогизнала от пот и трябваше да я смени, но той, който иначе винаги беше безукорно облечен, този път дори и не помисли за това.

Той беше победил... и след като можеше да бъде купена смъртта на един човек, защо да не можеше да купи и на друг?

Той щеше да плати на Харви и Килбърн. Той щеше да ги впише във ведомостта си. Щеше да ги наеме да работят прие него. Щеше да ги задържи. Такива хора бяха направо безценни.

Светът беше създаден за силните, за безмилостните. Хората бяха или крале, или бедняци. Трето нямаше. А бедняците заставаха винаги на пътя на прогреса. На ДевиТ дори и не му минаваше през ум, че прогресът се създаваше от общите усилия на множество хора, всички работещи в името на една цел.

Той не беше любител на алкохола, но сега си извади една бутилка и си наля в чашата за вода. Гаврътна я на един дъх, но почти не усети вкуса на уискито. Той се опиваше от виното на победата, което беше толкова силно, че обикновенният алкохол нямаше никакъв ефект.

Постави чаата обартно на масата и се върна на стола си. Щеше да си наеме нов офис. Изсичнето на гората щеше да отнеме месеци. После вече можеше да крои нови планове. Изток, там, в източните щати, там трябваше да отиде, но преди това трябваше да спечели още битки тук.

Той пак стана и заби ръце в джобовете си. Отвън се разнасяше шум от далечни гласове, но не си плоби път до съзнанието му. Както не чу, и пронизителната свирка на влака само преди няколко минути.

Джад ДевиТ се приближи до прозореца и се загледа към Дийп Крийк. Щеше да изчака три, не, два дни. Това щеше да е достатъчно. И ако дотогава ездачите от Б-Бар не бяха си събрали багажа и отишли, той щеше да ги прогони.

Отпусна се тежко на стола си, а съзнанието му вече започваше да чертае хпланове. Дали нямаше да е по-добре, ако удвои броя на работниците си? Ами ако пратеше в гората сто мъже? Той щеше бързо да осече мястото, щеше да си изпълни договора и след това да продължи някъде другаде.

Почакай...

Уилър си беше наумил нещо... трябваше да открие какво точно. Той си го записа в бележника. Да се открие какви замисли има Уилър.

Но айн-първо трябваше да намери Боб Трип... И за пръв от доста часове насам Джад Дебит започна да дсе чуди къде ли се беше дянал Боб Трип.

Той трябваше да е тук, да подели радостта му от победата. Сега като си помислеше, та отй не го беше виждал от часове. Нищо... Трип вероятно вече кроеше нови планове, и сигурно телеграфираше за нови попълнения в работния състав.

Шумната гълчава се бе приближила и вече гърмеше под прозореца му. Някой идваше... някаква тълпа...

Изведнъж го прониза вцепенияващият студ на страха. Ами ако... Хората в тоя край душа даваха за Бел. Ами ако идваха да го му нахлузят въжето на врата?

Толкова ли изглеждаше невъзможно...?

Той пристъпи до прозореца и погледна от единия ъгъл.

Голяма тълпа от мъже и жени идваха към офиса му, като размахваха заплашително ръце и викаха силно. А начело й беше... беше...

Той отстъпи назад и усети как сърцето му забумтя в гърдите. Мъжът, който вървеше начело на тълпата, беше Клей Бел. Жив... а не мъртъв.

С почти животиско изгрухтяване той задърпа като бесен едно след друго чекмеджетата на бюрото си... Нямаше револвер. Беше го оставил в стаята си в хотела.

Шокът отмина. Той се изпъна и се изправи срещу вратата.

— Дебит!

Това беше Дебит, проклет да е! Бел, и му крещеше като на някакъв слуга!

Той бързо пристъпи до вратата и яотвори със замах. Шокът бе отминал, но бе оставил след себе си нещо, което до този момент не

беше изпитвал — едно дълбоко, изгарящо чувство да мачка, да троши, да убива...

— Ти ли ме търсиш?

Гласът му беше леденостуден, но тялото му трепереше неудържимо. Пред него стоеше ненавистният му човек, когото искаше да смачка, да го размаже.

Клей Бел никога не бе изпитвал желание да убива друг човек. Никога не бе и започвал първи бой. Макар че трябваше да признае пред себе си, че след като веднъж вече битката бе започнала, той обичаше да воюва.

А сега за пръв път го връхлятаха мислите, че именно човекът срещу него бе заповядал атаката, убила в последствие Бърт Гари, че той беше наел убийци да го застрелят; и тогава той откри в себе си неостовото желание да се сбие. Джад Девит беше човек, който разчираше единствено от сила. Клей бе свалил револверите си с една едничка мисъл — да се срещне с Девит на негова собствена почва, на негови условия.

Уот Уилямс бе го предупредил какъв майстор на юмруците беше Девит. Добре...

Джад девит се издправи пред него.

Клей усети някаква странна изненада. Мъжът беше с измачкани дрехи, почти мръсен. Но беше едър мъж, в този момент, изправен срещу него, Девит не показваше никакъв страх.

Беше едър, по-висок и по-тежък от Клей, а изражението в очите му беше убийствено. Понечи да проговори, и изведнъж с непоносим рев на бяс се втурна през отворената врата.

Клей пристъпи бързо напред да отговори на атаката му, но тялото на Джад се блъсна в него още преди да вдигне ръце, събаряйки го на земята. Девит полетя с него, и двамата се претърколиха по земята, изправяйки се на крака. Девит беше бърз — изненадващо бърз. Приземи се на двата крака и замахна. Ударът се стовари върху лицето на Бел и го изведе от равновесие, но отй мигновено влезе в клинч, подсече Девит и го изпрати на земята.

Клей направи крачка назад и Девит се изправи със скок. След миг токът на Бел се закачи в някакъв камък, и той залитна назад, подпомогнат от коварен удар в лицето. Двамата мъже скочиха на крака и закръжиха един около друг, разменяйки си удари и с двете си ръце.

Девит беше обзет от студен бяс. Този мъж го беше унижил и победил, но сега вече бе паднал в ръцете на Джад. И той щеше да го смачка.

Той разлюля Бел с един прав, и после се хвърли с глава напред. Клей се прикри с лакът, и после заби един десен прав и след него ляво кроше в тялото на Джад. Клей финтира, после разърси челюстта на Девит със страхотен ъперкът.

Девит се хвърли напред, пръстите му докопаха ризата на Бел, и я разпраха на гърдите. Той сграбчи Клей и след един коварен удар двамата полтяха на земята. Търкаляха се и си нанасяха немилостиви удари, докато накрая се отскубнаха един от друг и скочиха на крака.

Девит нанесе десен прав, а Клей му отговори с ляв право в устата му, и устните на Девит разцъфнаха в кървава каша. Клей мигновено му стовари още един прав в челюстта. Девит го пое в движение и замахна на свой ред със сдвоения си юмрук.

Студеният бяс на Девит постепено се утаяваше в уменията да се бие с всички мръсни трикове, които му бяха известни. Той беше мъж, който умираше да се бие. Никога не бе губил в размяната на юмруци с когото и да било и често се бе хвалил, че е в състояние да пребие който си иска дървосекач от бригадата му, и често беше доказвал думите си.

Девит се хвърли напред, използвайки главата си като таран. С удивелни обаче усети, че ударът му бе блокиран. Онезирмесеци в Ню Орлийнс с Джем Мейс бяха научили Клей Бел на доста повече, отколкото му се бе налагало да използва до този момент. Сега обаче, когато се биеше за живота си, той за пръв път разбра ценността на всичко онова, на което го бе научил застаряващият шампион по бокс.

Клей му заби един странеичен удар, изви се и заби още един. Девит отвърна с тежък удар в корпуса, от който Клей остана без дъх. Девит замахна отново, стоварвайки юмрук в бъбрека му, и Клей усети как коленете му се подгъват. Влезе в клинч, замахна с всичка сила към ухото на Девит, усещайки как хрущялът изпращява под юмрука му. После заби юмрук в ребрата му и се изтръгна. Разцепените ухо и уста на Девит струяха кръв.

Изведнъж Девит финтира и Клей се улови, пристъпвайки напред, като получи страхотен прав, който го събори на земята. Той се претърколи, видя връхлитащия върху него с намерение да го изрита Девит, и се хвърли в краката му. Едрият мъж се дръпна назад и Клей

скочи на крака. Девит замахна с крак, и ботушът му се размина на милиметри с лицето на Клей, стоварвайки суе върху рамото му и отново го събри на колене.

Девит се втурна и Клей видя ботушът да се отдръпва назад и се хвърли върху другия крак. Девит политна на земята, но сле миг и двамата бяха на крака.

Клей го намери с десния юмрук, разтърсващ и разхлабващ зъбите удар, после стовар един ляв прав в корпуса на Девит. Девит изхърлка и залитна назад. Опита се да се прикрие, но Клей издърпа ръката му и го удари в устата. Девит замахна диво, но Клей избягна удара и отново му стовари юмрук в челюстта.

Девит се хвърли върху него, замахвайки отзалеч с дясната ръка и Клей видя звезди да избухнат в черепа му. Той залитна, и в следващия миг усети страхотен удар да разтърсва челюстта му.

Девит замахна повторно, но Клей сграбчи юмрука му с две ръце, като завъртя Девит във въздуха и го просна на земята. Девит светкавично скочи, но Клей му стовари един страшен десен прав, който попадна право в челюстта. Девит подгъна колене и Клей го сграбчи за ризата, изправяйки го със замах на крака, като заби два пъти юмрук в лицето на Девит и веднъж в корпуса. Девит отново подгъна колене и Клей го запрати в стената на сградата, където тялото му се стовари с грохот.

Опита се да стане, не успя и заби лице в пръстта...

Неспособен да повярва, че всичко е свършило, Клей се олюляваше в изчакване. Само някакъв мускул потръпна по гърба на Девит, нищо повече.

Бел се обърна, обърсвайки потта и кръвта от лицето си.

Ханк Рууни замахна с палец към проснатия мъж.

— Какво да правим с него?

— Хвърлете го в нощния влак и му натъпчете парите в джобовете... и повече никога да не се обръща назад.

Главата на Бел пулсираше от болка. Той се приближи до водата и се потопи до рамене в нея, после пак. Обля се целият с вода, и някой дотича от хотела с чиста риза. Той се подсуши, после облече ризата.

Тълпата още стърчеше безмълвна наоколо, неспособна да повярва, че беше сложен край на продължилото повече от месец насилие. Клей Бел се обърна и закричи към хотела на Тинкър. Искаше

да се махне, да се върне във фермата си и да седи на верандата гледайки падането на нощта и звездите.

Колийн чакаше на хотелската веранда и още що прибрижи стъпалата тя бързо тръгна към него. Очите ѝ се потръпнаха при вида на разбитите у скули и тя прокаarra връхчетата на пръстите си по разнебитеното у лице.

Той я улови за китката.

— Баща ти вътре ли е?

— Да, но не мисля, че ти трябва...

Той погледна над раото ѝ.

— Сам, изпрати някого да доведе оня пианист от Хоумстейк. Ти си кумът.

— Ами аз? — Колийн се плясна по бедрата. — Няма ли поне да ме попиташ?

— Никога не питам! — опита се да се ухили с разбитите си устни Клей. — Винаги сао ги известява!

— Е, в такъв случай... — поколеба се Колийн.

— Хайде, влизай вътре — заповяда Клей и задържа вратата отворена.

Сам Тинкър се изправи на крака. Тинкърсвил беше най-хубавият град на земята.

Той хвърли поглед към улицата. Беше почти опустяла. Тълпата се беше пръснала по баровете да обсъжда грандиозния бой, развил се пред очите ѝ. На улицата един каубой облегал се на стената на една къща драсна клечка кибрит о ботуша си. Някъде се затръшна рата и от ъгъла на Тинкър Хауз Сам се загледа към Дийп Крийк, отвъд Пайъти, където хиляди дървета шуоляха с клоните си, танцувайки с вятъра, сипейки от иглиците си, и където Дийп Крийк ромолеше чиста и бърза от каък на камък.

Това беше най-чудесният град на Земята. Той сам щеше да доведе пианиста.

Источник: Кантая

Издание:
„Универс“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.